

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy_pdf\Hobb_Robin-Farseer_05-Ocima_vlka.PDB

PDB Name: Hobb Robin-Farseer 5-Ocima_vlka

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 19.4.2007

Modification Date: 19.4.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

FARSEER OČIMA VLKA
ROBIN HOBB
NÁVRAT®

THE FARSEER: Book 2
ROYAL ASSASSIN Volume 3

1 Burrich

Lady Patience, jež byla nastávající královnou po boku následníka trůnu Chivalryho, pocházela z vnitrozemí. Její rodiče, lord Oakdell a lady Averia, patřili mezi nižší šlechtu. A tak když se jejich dcera vdala do vyššího postavení za samotného prince království, musel to být pro ně šok, zvláště s ohledem na vrtkavou, a někteří by řekli i nevyhraněnou, povahu jejich dcery. Chivalryho neskryvané ambice vzít si za manželku lady Patience byly i příčinou jeho první roztržky s otcem, králem Shrewdem. Tímto manželstvím totiž nezískal žádné cenné spojenectví ani politické výhody, pouze velmi výstřední ženu, jejíž veliká láska k manželovi jí přesto nebránila v otevřeném prohlašování značně nepopulárních názorů. Ani ji to neodradilo od umíněného věnování se zálibám, jež momentálně uchvátily její přelétavou fantazii. Její rodiče zemřeli v roce Krvavého moru a ona byla bezdětná, pravděpodobně i neplodná, když její manžel Chivalry podlehl zranění po pádu z koně.

Probudil jsem se. Či alespoň jsem znovu přišel k sobě. Nacházel jsem se ve své posteli, obklopen

hřejivým teplem a laskavostí. Nehýbal jsem se, jen jsem opatrně pátral, zda se někde neozve bolest. Hlava už mi netřeštila, cítil jsem se však unavený a rozlámaný, dočista ztuhlý, jako se to občas stává, když pomine bolest. Vtom mi páteří projel záchvěv. Vedle mě ležela nahá Molly a zlehka mi dýchala na rameno. Oheň již hořel nízkými plameny, ba skoro dohasínal. Naslouchal jsem. Buď bylo velmi, velmi pozdě, anebo velmi brzy. Hrad byl skoro zticha.

Nepamatoval jsem si, jak jsem se sem dostal.

Znovu jsem se zachvěl. Molly vedle mě se pohnula. Přitáhla se ke mně blíž a ospale se usmála. "Občas jsi takový divný," vydechla. "Ale miluji tě." Znovu zavřela oči.

Nightyes!

Tady jsem. Vždycky byl u mne.

Najednou už jsem se nedokázal ptát, nechtěl jsem nic vědět. Jen jsem zticha ležel, bylo mi zle, smutno a líto sebe sama.

Snažil jsem se tě vzbudit, ale ty jsi nebyl připraven vrátit se. Ten Druhý tě vysál.

Ten "Druhý" je náš král.

Váš král. Vlci žádné krále nemají.

A co... Nechal jsem myšlenku odeznít. Děkuji ti, že jsi mne strážil.

Přesto vycítil mé výhrady. A co jsem měl dělat? Odehnat ji pryč? Byla tak smutná.

No, já nevím. Raději o tom nemluvme. Molly byla smutná a on ji utěšil? Ani jsem nevěděl, proč je smutná. Proč byla smutná, poopravil jsem se při pohledu na její usměvavou spící tvář. Vzdychl jsem.

Raději se tomu postavit hned než potom. A krom toho jsem ji musel poslat zpátky do jejího pokoje.

Nebylo by pro ni dobré, aby byla zde, až se hrad probudí.

"Molly?" řekl jsem něžně.

Pohnula se a otevřela oči. "Fitzi," odpověděla rozespale.

"Kvůli své bezpečnosti se musíš vrátit k sobě do pokoje."

"Já vím. Především jsem sem neměla chodit." Zarazila se. "Všechny ty věci jsem ti říkala už před pár dny. Nechtěla jsem -"

Položil jsem jí prst na rty. Usmála se. "To tvé nezvyklé umlčování... je velmi zajímavé." Odstrčila mi ruku a vřele mě políbila. Pak sklouzla z postele a začala se chvatně oblékat. Vstal jsem také, ale pohyboval jsem se mnohem pomaleji. Ohlédla se po mně, tvář naplněnu láskou. "Půjdu sama. Je to bezpečnější. Neměli by nás vidět spolu."

"Jednoho dne budou -" spustil jsem. Tentokrát mě umlčela ona, drobnou rukou na mých rtech.

"O ničem takovém se teď nebudeme bavit. Ať je dnešní noc taková, jaká byla. Úžasná." Znovu mě políbila, tentokrát krátce, a vyklouzla mi z objetí a pak ven ze dveří. Tiše je za sebou zavřela. Úžasná? Oblékl jsem se a přiložil na oheň. Usedl jsem do sedačky u krbu a čekal. Netrvalo dlouho a dočkal jsem se. Dveře do Chadeova království se otevřely. Vyšel jsem schody, jak nejrychleji jsem mohl. Chade seděl před krbem. "Musíš mě vyslechnout," řekl jsem mu na pozdrav. Intenzita mého hlasu ho přiměla neklidně pozvednout obočí. Ukázal na sedačku před sebou a já se na ni posadil. Otevřel jsem ústa, abych spustil. Chade však udělal něco, přičemž mi vstaly všechny chlupy na těle. Rozhlédl se kolem sebe, jako bychom stáli uprostřed velkého davu. Pak se dotkl prstem rtů a naznačil mi, abych se ztišil. Naklonil se ke mně, až jsme se skoro dotýkali hlavami. "Klid, klid. Posad' se. Copak máš?"

Usedl jsem na své staré místo před krbem. Srdce v hrudi mi zběsile mlátilo. Nikdy bych nepředpokládal, že ze všech míst na Buckkeepu si právě tady budu muset dávat pozor na to, co řeknu.

"Dobře," vydechl. "Tak spust'."

Nadechl jsem se a spustil jsem. Nevynechal jsem vůbec nic a odhalil mu i svoje spojení s Veritym, aby celý příběh dával smysl. Uvedl jsem každíčký detail - zmlácení šaška a nabídku Kettricken vůči Bearnsu, jakož i svou službu králi z téhož večera. Serene a Justina v mém pokoji. Když jsem šeptal o Regalových zvědech, Chade sešpulil ústa, ale nezdál se být příliš překvapený. Když jsem skončil, chladně si mě přeměřil.

A znovu šepot. "Co z toho všeho vyvozuješ?" zeptal se, jako by to byla hádanka, kterou mi uložil za úkol.

"Smím upřímně vyslovit svá podezření?" otázal jsem se tiše.

Kývnutí.

Vydechl jsem úlevou. Když jsem mluvil o obrazu, který přede mnou v uplynulých týdnech vyvstal, cítil jsem, jak se těžké břímě odlehčuje. Chade jistě bude vědět, jak se zachovat. A tak jsem mluvil, rychle a stručně. Regal ví, že král umírá na těžkou chorobu. Wallace je jeho nástroj, aby krále udržel pod sedativy a otevřeného vůči Regalovu našeptávání. Chystá se zdiskreditovat Verityho a chystá se oloupit Buckkeep o každou píď bohatství, již se mu podaří urvat. Ponechá Bearns napospas rudým lodím, aby je udržel zaměstnané, zatímco sám jedná v zájmu svých vlastních ambicí. Prezентuje Kettricken jako cizinku usilující o trůn. Jako vrtkavou, nevěrnou manželku. Sám mezitím shromažďuje moc. Jeho konečným cílem, jako ostatně vždy, je trůn. Či přinejmenším tolik ze Šesti vévodství, kolik se mu povede uchvátit. Proto také jeho marnotratné večírky pro vnitrozemské vévody a jejich šlechtice.

Zatímco jsem mluvil, Chade bezděčně přikyvoval. Když jsem se odmlčel, tiše utrousil: "V pavučině, kterou podle tebe Regal spřádá, je mnoho děr."

"Já mohu několik hned vyplnit," zašeptal jsem. "Připouštíš, že koterie, kterou vytvořil Galen, je oddaná Regalovi? Připouštíš, že všechny zprávy napřed směřují k němu a jen ty, které on schválí, pokračují k předurčeným cílům?"

Chadeova tvář znehybněla a zvážněla.

Můj šepot byl stále zoufalejší: "Co když jsou zprávy pozdržovány tak dlouho, aby naše pokusy ubránit se vyznely žalostně? Dělá z Verityho blázna, podrývá obecnou důvěru v něj."

"Nemohl by nám to říci Verity?"

Pomalu jsem zavrtěl hlavou. "Je mocný v Umění. Ale nemůže naslouchat všude najednou. Síla jeho talentu spočívá právě ve schopnosti zaměřit přesně pozornost. Kdyby byl špehoval vlastní koterii, musel by zanechat sledování pobřežních vod kvůli nebezpečí rudých lodí."

"A má... je si Verity právě teď vědom našeho rozhovoru?"

Zahanbeně jsem pokrčil rameny. "Nevím. To jsou právě ty mé proklaté mezery v Umění. Mé spojení s ním je nahodilé. Občas znám jeho záměr tak jasně, jako by stál vedle mne a řekl ho nahlas. A jindy si ho skoro vůbec nejsem vědom. Minulou noc, když skrze mne rozmlouvali, jsem slyšel každé slovo. A teď..." Zašmátral jsem uvnitř sebe, jako když si člověk poklepe na kapsu. "Necítím víc než to, že jsme stále spojeni." Předklonil jsem se a složil hlavu do dlaní. Připadal jsem si vysátý.

"Je libo čaj?" zeptal se vlídně Chade.

"Prosím. A kdybych mohl jen chvíli posedět, úplně tiše. Nepamatuji se, kdy mi naposled tak hrozně třeštila hlava."

Chade postavil kotlík na oheň. S nechutí jsem sledoval, jak míchá byliny na lektvar. Trocha elfí kůry, jenomže zdaleka ne tolik, kolik bych byl potřeboval předtím. Máta peporná a lístky šanty kočičí. Špetka vzácného zázvorového kořene. Rozpoznal jsem v tom hodně přísad, které dříve dával Veritymu, když byl vyčerpaný Uměním. Pak se Chade vrátil a posadil se těsně vedle mne. "Tak by to nemohlo být. To, co mi tu vykládáš, by vyžadovalo slepou oddanost koterie vůči Regalovi."

"Tu může vytvořit jeden člověk silný v Umění. Moje mezery jsou výsledkem toho, co mi udělal Galen. Pamatuješ na Galenův fanatický obdiv k Chivalrymu? Tato věrnost byla aktem kreace. Galen jim to mohl udělat před svou smrtí, když završoval jejich výcvik."

Chade zvolna zavrtěl hlavou. "Myslíš, že by Regal byl tak hloupý, aby si myslel, že rudé lodě se zastaví v Bearnsu? Nakonec budou chtít Buck, budou chtít Rippon a Shoaks. Co mu pak zůstane?"

"Vnitrozemská vévodství. Jedině o ta mu vsutku jde, jedině s nimi má zajištěnou vzájemnou loajalitu. Vznikl by tak obrovský pruh území, který by ho odděloval od řádění rudých lodí. A stejně jako ty možná i on věří, že jim nejde o teritorium, ale jen o nájezdy na přímořské oblasti. Je to námořní národ. Nevydá se tak hluboko do vnitrozemí, aby mu znesnadňoval život. A pobřežní vévodství budou mít plné ruce práce s rudými loděmi, než aby se obracely proti Regalovi."

"Pokud Šest vévodství ztratí své pobřeží, ztratí svůj obchod, své loďstvo. Jak se to bude líbit jeho vnitrozemským vévodstvím?"

Pokrčil jsem rameny. "To nevím. Neznám všechny odpovědi, Chade. Ale tohle je jediná teorie, kterou jsem schopen dát dohromady a v níž skoro všechny kousky do sebe zapadají."

Chade vstal, aby nalil vroucí vodu z kotlíku do hnědé baňaté konvice. Pořádně ji vařící vodou vypláchl,

potom do ní vhodil papírek napěchovaný bylinami, které prve smísil dohromady. Jeho příbytek rázem naplnily vůně zahrady. Vzal jsem obraz onoho starce kladoucího pokličku na konvici a zabalil jej do prostého, přívětivého okamžiku, jak staví konvici na podnos s šálky, a pečlivě ho zastrčil kdesi do hloubi srdce. Chade scházel věkem nepochybně stejně, jako Shrewda stravovala choroba. Jeho hbité pohyby již postrádaly jistotu, jeho ptačí ostražitost už nebyla tak pohotová jako kdysi. Náhle mě píchlo u srdce, když jsem v duchu spatřil záblesk nevyhnutelného. Když mně kladl horký šálek s kouřícím čajem do ruky, zamračil se nad mým výrazem.

"Copak je?" zašeptal. "Chceš do toho trochu medu?"

Při té otázce jsem zavrtěl hlavou, usrkl čaje a málem si opařil jazyk. Štiplavou příchut' elfí kůry vzápětí zcela překryla příjemná chuť. Za pár okamžiků jsem měl v hlavě jasno a bolest, kterou už jsem skoro nevnímal, zcela umlkla. "Teď už je to mnohem lepší," vzdychl jsem a Chade se náznakem poklonil, spokojen sám se sebou.

Znovu se naklonil blíž. "I tak je to dost křehká teorie. Možná máme jen trochu víc nevázaného prince, jenž si libuje v pořádání hostin pro své lichotníky, zatímco dědic trůnu je na cestách. Zanedbává obranu pobřeží, protože je krátkozraký a protože předpokládá, že se jeho bratr vrátí domů a uklidí po něm všechen nepořádek. Plení královskou pokladnici a rozprodává koně a dobytek, aby si nahromadil bohatství, dokud ho nemá kdo zastavit."

"Proč tedy líčí Brawndyho jako zrádce? A proč prezentuje Kettricken jako cizinku? Proč šíří posměšné zvěsti o Veritym a jeho výpravě?"

"Žárlivost. Regal byl odjakživa rozmazleným miláčkem svého otce. Nemyslím, že by se byl obrátil proti Shrewdovi." Così v Chadeově hlase mě dovedlo k přesvědčení, že se tomu zoufale snaží uvěřit. "To já dodávám byliny, které Wallace podává Shrewdovi na jeho bolesti."

"Já přece nezpochybnuji tvé byliny. Ale myslím si, že do nich přidávají další."

"K čemu by to bylo? I když Shrewd zemře, dědicem je stále Verity."

"Pokud ovšem Verity nezemře první." Zvedl jsem ruku, když Chade na protest otevřel ústa. "Ani k tomu vlastně nemusí dojít. Pokud Regal ovládá koterii, může ji kdykoli podsunout zprávu o Verityho smrti. Regal se stává následníkem trůnu. A pak..." Nechal jsem svá slova odeznít.

Chade vydal dlouhý povzdech. "Dost. Řekl jsi mi toho už dost, mám o čem přemítat. Prošetřím tvá podezření, nasadím vlastní zdroje. A ty na sebe prozatím musíš dávat pozor. A na Kettricken. A na šaška. Pokud je na tvých teoriích ždibec pravdy, vy všichni se pro Regala stáváte překážkami na cestě k cíli."

"A co ty?" zeptal jsem se tiše. "Co znamená ta opatrnost, které se teď musíme podřizovat?"

"S tímhle pokojem sousedí ještě jeden. Předtím byl vždy ponecháván prázdný. Ale teď je v něm ubytován jeden z Regalových hostů. Je to Bright, Regalův bratranec a dědic farrowského vévodství. Ten muž má velmi lehký spánek. Stěžoval si sluhům na krysy pištící ve zdech. A pak, minulou noc, Slink převrhl kotlík. To ho probudilo. Ten chlapík je také náramně zvědavý. Teď se zase vyptává sluhů, jestli se neví o tom, že by někdy po Buckkeepu bloudili duchové. A já ho slyšel klepat na zdi. Myslím, že o tomhle pokoji něco tuší. To nás ale nemusí tolik znepokojovat, brzy odjíždí, tím jsem si jist. Je ovšem třeba trochu větší opatrnosti."

Cítil jsem, že je za tím víc, ale pokud si nepřál něco sdělit, vyptáváním bych to z něho stejně nedostal.

Přesto jsem mu položil ještě jednu otázku: "Chade. Je stále možné, abys krále jednou denně vídal?"

Sklopil zrak k rukám v klíně a pak pomalu zavrtěl hlavou. "Zdá se, že Regal mou existenci tuší. S tím se ti přiznám. Anebo tuší přinejmenším něco a zřejmě sem pořád posílá slídit své lidi. Ztěžuje mi to život. Ale zanechme již obav. Zkusme raději vymyslet, jak uvést věci do pořádku."

A pak Chade rozpoutal dlouhou debatu o Elderlinzích, jež vycházela z minima našich znalostí o nich.

Bavili jsme se o tom, jaké by to bylo, kdyby Verity uspěl, a spekulovali jsme, jakou formu by na sebe pomoc Elderlingů asi vzala. Chade o nich hovořil s velkou otevřeností a s nadějí, ba přímo se zanícením. Snažil jsem se jeho nadšení sdílet, ale podle mého přesvědčení záchrana Šesti vévodství spočívala spíše v odstranění zmije z našeho středu. Zanedlouho mě poslal zpátky do mého pokoje. Ulehl jsem do postele a chtěl si jen pár minut odpočinout, ale místo toho jsem upadl do hlubokého spánku.

Nějaký čas nás nebe obdarovalo bouřemi. Každý den, kdy jsem se probudil a na okenice mi dorážel vítr

a déšť, byl hotovým požehnáním. Snažil jsem se po hradě pohybovat nenápadně a vyhýbat se Regalovi, i když to znamenalo jít pokaždé na strážnici, ale rovněž se zavčas vypařit z každé místnosti, do níž by mohli vejít Justin a Serene. Také Will se vrátil ze svého postu na Rudé věži v Bearnsu. Při ojedinělých příležitostech jsem ho vídal ve společnosti Justina a Serene. Častěji však lelkoval u stolu v sále a jeho napůl přivřená víčka působila dojemem, že se každou chvíli zavrou. Jeho odpor ke mně neměl formu zaujaté nenávisti Justina a Serene, ale přesto jsem se mu vyhýbal jakbysmet. Říkal jsem si, že jsem moudrý, ale zároveň jsem měl nepříjemný pocit, že jsem zbabělý. Za králem jsem se stavoval tak často, jak mi to bylo umožněno. Moc často to však nebylo.

Jednoho rána jsem se probudil s trnutím. Kdosi bušil na dveře a volal mé jméno. Vyštrachal jsem se z postele a prudce rozvalil dveře. Na prahu stál roztřesený čeledín s tváří bílou jako stěna. "Hands říká, že máte jít do stájí. Ihned!"

Ani mi nedopřál čas, abych na jeho naléhavý vzkaz odpověděl, a odpelášil pryč, jako by měl v patách sedm démonů.

Natáhl jsem si na sebe šaty ze včerejška. Vzpomněl jsem si, že bych si měl umýt obličej a sčesat si vlasy do copu, ale ty myšlenky mě napadly až v půli schodů. Když jsem se hnál přes nádvoří, již jsem ze stájí slyšel zvýšené hlasy zabřednuté do hádky. Věděl jsem, že Hands by mě nevolal kvůli malicherné potyčce mezi pacholky. Neuměl jsem si představit, proč mě tedy volá. Rozrazil jsem dveře do stájí a proklestil si cestu hloučkem pacholků a čeledínů, až jsem stanul přímo uprostřed toho povyku.

Byl tam Burrich. Teď už nekřičel. Znavený a vyčerpaný po dlouhé cestě nyní jen tiše stál. Vedle něj byl Hands, bledý ve tváři, ale pevně rozkročený. "Neměl jsem na výběr," odpověděl tiše na něco, co řekl Burrich. "Musel bys udělat totéž."

Burrich měl ve tváři zničený výraz. Jeho pohled byl nevěřicný a prázdný z utrpeného šoku. "Já vím," řekl po chvíli. Otočil se a pohlédl na mě. "Fitzi. Mí koně jsou pryč." Mírně se přitom zapotácel.

"Za to Hands nemůže," pravil jsem tiše. Pak jsem se zeptal: "Kde je princ Verity?"

Zachmuřil obočí a nechápavě se na mě podíval. "Vy jste mě nečekali?" Zmlkl a poté hlasitěji dodal: "Předemnou byly odeslány zprávy. Vy jste je nedostali?"

"Nic jsme se nedoslechli. Co se stalo? Proč jsi zpátky?"

Rozhlédl se po užaslých čeledínech a cosi z Burriche, jehož jsem dobře znal, se znovu objevilo v jeho očích. "Pokud jste to ještě neslyšeli, pak to není určeno pro klepny a pro kdekoho. Musím jít rovnou za králem." Napřímil se, opět se rozhlédl kolem po pacholcích a čeledínech. A znovu bylo z jeho hlasu slyšet obvyklé zapráskání bičem, když se zeptal: "To nemáte nic na práci? Jakmile se vrátím z hradu, hned se přesvědčím, jak jste během mé nepřítomnosti plnili své povinnosti."

Pacholci se rázem rozptýlili jako mlha ve slunečním světle. Burrich se obrátil k Handsovi: "Postaral by ses o mého koně? Chudák Ruddy toho za poslední dny dost zakusil. Zacházej s ním pěkně, teď když už je doma."

Hands přikývl. "Samozřejmě. Mám poslat pro felčara? Mohl bych mu říci, ať tu na tebe počká, než se vrátíš."

Burrich zavrtěl hlavou. "Pokud jde o tohle, zvládnou to sám. Pojď sem, Fitzi. Nastav mi ruku."

Nevěřicně jsem Burrichovi nabídl rámě a on se do mě zavěsil, ztěžka se o mě opíraje. Tehdy jsem sklopil zrak k zemi. To, co jsem na první pohled považoval za mohutné zimní kamaše, byl ve skutečnosti silný obvaz na Burrichově bolavé noze. Šetřil si ji. Zatímco kulhal, opíral se o mě většinou váhy svého těla. Úplně jsem cítil, jak se chvěje vyčerpáním. V těsné blízkosti jsem zaznamenal, jak je zpocený bolestí. Oděv měl potřísněný a dotrhaný, ruce a tvář ušpiněné. U Burriche něco nepředstavitelného. "Prosím," řekl jsem tiše, když jsem mu pomáhal na cestě k hradu. "Je Verity v pořádku?"

Přízračně se na mě usmál. "Ty myslíš, že by náš princ mohl být mrtvý a já stále naživu? Urážíš mě. A krom toho, kam se poděl tvůj důvtip? Věděl bys přece, kdyby byl mrtvý. Anebo zraněný." Zastavil se a zpytavě na mě pohlédl. "Nebo ne?"

Bylo mi jasné, o čem mluví. Zahanbeně jsem připustil: "Naše spojení není spolehlivé. Něco je mi jasné. Něco ne. O tomhle jsem nevěděl nic. Copak se stalo?"

Vypadal zamyšleně. "Verity povídal, že se pokusí poslat zprávu přes tebe. A pokud jsi Shrewdovi žádné poselství nesdělil, potom tahle informace musí směřovat nejprve ke králi."

Na nic dalšího už jsem se neptal.

Zapomněl jsem, jak je to dlouho, co Burrich viděl naposledy krále. Po ránu na tom král nebýval zrovna nejlíp, ale když jsem se o tom před Burrichem zmínil, řekl, že se raději ohlásí v nevhodnou dobu, než aby informaci pozdržel. A tak jsme zaklepali a k mému překvapení jsme byli bez okolků vpuštěni. Uvnitř jsem si uvědomil, že to je proto, že Wallace není nikde poblíž.

Místo toho se mě šašek při vstupu zeptal: "Jdeš si pro další kuřidlo?" Když spatřil Burriche, posměšný úšklebek z tváře mu zmizel. Střetl se s mýma očima. "Princ?"

"Burrich se přišel ohlásit králi."

"Pokusím se ho vzbudit. Ačkoli podle toho, jak na tom v poslední době je, by se mu člověk mohl ohlásit spícímu stejně jako bdícímu. Tak jako tak je jeho všímavost úplně stejná."

Ač jsem byl na šaškovy vtípky zvyklý, tenhle mě popudil. Jeho sarkasmus mne ošklivě zabolet, neboť v hlase měl příliš mnoho odevzdanosti. Burrich na mne znepokojeně pohlédl. Zašeptal. "Copak je s králem?"

Zavrtěl jsem hlavou, aby se uklidnil, a snažil se mu podstrčit sedačku.

"Já před svým králem stojím, dokud mě nevyzve, abych se posadil," řekl neoblomně.

"Jsi zraněný. Pochopil by to."

"Je to můj král. Tak to chápu já."

A tak jsem to vzdal. Burrich nějakou dobu čekal, ba ještě déle. Nakonec se z královy ložnice vynořil šašek. "Není mu dobře," upozornil nás. "Trvalo mi dlouho, než jsem mu vůbec vysvětlil, kdo tu je. Přesto říká, že si tvou zprávu vyslechne. Ve své komnatě."

Burrich se o mne opřel a společně jsme vešli do zešeřelé a zakouřené královy ložnice. Uviděl jsem, jak znechuceně pokrčil nos. V ovzduší se vznášely štiplavé výpary z kuřidla a několik menších kahanů doutnalo. Šašek roztáhl závěsy u postele, a zatímco jsme stáli, králi za zády natřepával a natřásal polštáře a peřinky, dokud mu Shrewd nepatrným gestem nepokynul, aby se vzdálil.

Pohlédl jsem na našeho panovníka a podivil se, jak to, že jsem předtím neviděl známky jeho choroby. Když se člověk pozorně díval, byly zcela nepřehlédnutelné. Celková tělesná zchátralost, nakyslý pot, nažloutlé bělmo očí, alespoň tohle jsem měl vidět. Šok v Burrichově tváři mi docela jasně říkal, že změna oproti době, kdy krále viděl naposled, byla obrovská. Avšak Burrich se vzápětí ovládl a postavil se do pozoru.

"Můj králi. Přišel jsem podat hlášení," pravil formálně.

Shrewd pomalu zamžikal očima. "Ano," řekl neurčitě a já si nebyl jist, zda je to příkaz, aby Burrich spustil, či jen bezduchá reakce na jeho slova. Burrich to pojal jako příkaz. Ve své výpovědi byl důkladný a přesný, jak to vždycky vyžadoval po mně. Já tam stál a on se mi opíral o rameno, zatímco vyprávěl o putování s princem Veritym hlubokými sněhy, neustále ve směru Horského království. Nepoužíval jemná slova, nýbrž mluvil jasně. Cesta byla provázena těžkostmi. Navzdory posílům vyslaným před Verityho výpravou byla pohostinnost a pomoc obyvatelstva během cesty ubohá. Šlechticové sídlící podél trasy předstírali, že o Verityho příjezdu nic nevěděli. V mnoha případech je přišli uvítat pouze sluhové a nedostalo se jim větší pohostinnosti než obyčejným pocestným. Zásoby a koně, jež je měli očekávat na vyznačených místech, prostě nebyli. Koně cestou strádali mnohem více než lidé. Počasí bylo nelítostné. Když Burrich mluvil, vnímal jsem, jak jím občas projel záchvěv. Ten muž byl na pokraji úplného vyčerpání. Ale pokaždé, když se otrásl, ucítil jsem, jak se zhluboka nadechl, vzepřel se a pokračoval. Jeho hlas se jen mírně zachvěl, když vyprávěl o tom, jak na farrowských pláních, ještě než se ocitli na dohled od Modrého jezera, padli do léčky. Sám z toho nevyvodil žádný závěr, ale pouze konstatoval, že tito lupiči bojovali vojenským stylem. Přestože na sobě neměli barvy žádného vévody, na bandity byli až moc dobře oděni a vyzbrojeni. Navíc jejich terčem byl zjevně Verity. Když se dvě z tažných zvířat utrhla a prchla, žádný z útočníků za nimi nevyrazil, aby je ukořistil. A přitom bandité zpravidla dávají přednost pronásledování naložených soumarů před bojem s ozbrojenými muži. Verityho muži nakonec zaujali pozice v příhodném terénu a úspěšně je odráželi. Útočníci to nakonec vzdali, když pochopili, že Verityho stráž bude raději bojovat do posledního muže, než aby kapitulovala či ustoupila. Vyrázili pryč, nechávající své mrtvé ležet na sněhu.

"Neporazili nás, ale ani jsme nevyvázli bez šrámů. Pozbyli jsme valnou část zásob. Sedm mužů a devět

koní bylo na místě zabito. Dva z nás byli vážně poranění. Tři další lehce. Princ Verity se proto rozhodl poslat zraněné zpátky na Buckkeep. Přidělil k nám dva zdravé muže. Měl v plánu pokračovat ve výpravě a vzít si gardu s sebou až do Horského království, kde na něho má počkat, až se vrátí. Do čela skupiny navrátilců byl jmenován Keen. Jemu také Verity svěřil písemné sdělení. Já nevím, co ten svazek obsahoval. Keen spolu s ostatními byli zabiti před pěti dny. Byli jsme napadeni těsně před hranicí Bucku, když jsme cestovali podél Jelení řeky. Lučištníci. Bylo to... velmi rychlé. Čtyři jsme šli okamžitě k zemi. Můj kůň byl zasažen do plecka. Ruddy je mladé zvíře. Zpanikařil. Vrhł se z břehu do řeky a já s ním. Řeka je v těch místech hluboká a proud silný. Přimkl jsem se k Ruddymu, ale oba nás strhl proud. Slyšel jsem Keena křičet na ostatní, aby ujeli, že někdo se s tím musí dostat na Buckkeep. Ale nikomu se to nepodařilo. Když se mi spolu s Ruddym podařilo vyškrábat se z řeky, vrátili jsme se zpátky. Objevil jsem jenom těla. Papíry, které vezl Keen, byly pryč."

Když mluvil, stál v pozoru a měl jasný hlas. Volil prostá slova. Jeho zpráva byla stručným popisem toho, co se udalo. Nezmiňoval se o tom, jak mu bylo, když byl poslán nazpět, nebo jak se cítí jako jediný navrátilce. Dnes večer se opije do bezvědomí, tušil jsem. Napadlo mne, jestli při tom bude chtít mít společnost. Ted' však zticha stál a čekal na královny dotazy. Mlčení se protahovalo. "Můj králi?" odvážil se Burrich.

Král Shrewd se v přítomnosti postele pohnul. "Připomíná mi to dny mého mládí," promluvil ochraptěle. "Kdysi jsem dokázal sedět na koni a třímát v ruce meč. Když o to člověk přijde — totiž, když už je to pryč, ve skutečnosti ztratil víc než to. Ale tvůj kůň byl v pořádku?"

Burrich zkrabatil čelo. "Udělal jsem pro něj, co jsem mohl, můj králi. Nebude to pro něj mít žádné trvalé následky."

"Ano. Tedy alespoň že tak. Alespoň že tak." Král Shrewd zmlkl. Chvíli jsme naslouchali, jak oddychuje. Zdálo se, že na tom ztěžka pracuje. "Běž a odpočiň si, člověče," řekl po chvíli nevrle. "Vypadáš hrozně. Možná že..." Opět ztichl a dvakrát se nadechl. "Zavolám tě zpátky později. Až si odpočineš. Jsem si jist, že je nač se ptát..." Jeho hlas umlkl a král už zase jen oddychoval. Hluboké nádechy a výdechy, jež člověk dělá, když už je bolest téměř nesnesitelná. Vzpomněl jsem si, jak mi v noci bylo. Zkoušel jsem si představit, že naslouchám Burrichově zprávě a přitom snáším takovou bolest. A bojuji, aby to na mně nebylo znát. Šašek se nad králem sklonil a pohlédl mu do tváře. Pak se podíval na nás a malinko zavrtěl hlavou.

"Pojď," pobídl jsem tiše Burriche. "Tvůj král ti udělil rozkaz."

Když jsme vycházeli z královny ložnice, zdálo se, že se o mě opírá větší vahou než prve.

"Zdálo se, že ho to nezajímá," řekl mi tiše a obezřele Burrich, když jsme se vlekli chodbou.

"Ale ano. Věř mi. Velmi ho to zajímá." Došli jsme ke schodišti. Zaváhal jsem. Schody dolů, potom chodbou, přes kuchyň, nádvoří a do stájí. Pak ještě strmé schody do Burrichova podkroví. Nebo jen dvoje schody a potom chodbou ke mně. "Vezmu tě k sobě do pokoje," řekl jsem mu.

"Ne. Já chci k sobě domů," řekl rozmrzele jako churavé děcko.

"Až za chvíli. Jenom co si trochu odpočineš," řekl jsem neoblomně. Ne vzpíral se, když jsem ho zvedal nahoru do schodů. Myslím, že na to neměl sílu. Když jsem odemykal dveře, opřel se o zed'. Jakmile jsem je otevřel, pomohl jsem mu dovnitř. Snažil jsem se ho uložit do postele, ale on chtěl mermomocí sedět v křesle u krbu. Když se v něm usadil, opřel se a zavřel oči. Uvolnil se a všechny prožité strasti cesty se mu zjevily ve tváři. Pod kůží mu vystupovaly jen samé kosti a jeho barva byla úděsná.

Zvedl hlavu a rozhlédl se po místnosti, jako kdyby ji nikdy předtím neviděl. "Fitzi? Nemáš tu něco na pití?"

Věděl jsem, že tím nemyslí čaj. "Brandy?"

"Ten laciný ostružinový dryák, který piješ ty? To bych raději pil koňské mazání."

Otočil jsem se k němu s úsměvem. "Toho bych tu taky mohl trochu mít."

Nereagoval. Jako kdyby mě ani neslyšel.

Přiložil jsem na oheň. Zběžně jsem prohledal nevelkou zásobou bylin, které jsem měl na pokoji. Moc jich tam nebylo. Většinu jsem dal šaškovi. "Burrichi, skočím ti pro nějaké jídlo a pár věcí. Ano?"

Žádná odpověď. Jak tam seděl, mezitím upadl do hlubokého spánku. Stoupl jsem si k němu.

Nepotreboval jsem mu ani sahat na tvář, abych ucítil, jak ho spaluje horečka. Přemýšlel jsem, co se mu s

nohou stalo tentokrát. Zřejmě poranění v místě staré rány a pak dlouhá cesta. Bude se to hojit dlouho, to mi bylo jasné. Vyběhl jsem z pokoje na chodbu.

V kuchyni jsem vyrušil Sárú při vaření pudinku, řekl jsem jí, že mám na pokoji zraněného a chorého Burriche. Zalhal jsem a řekl, že je strašlivě vyhládlý, načež jsem ji poprosil, aby nahoru poslala chlapce s jídlem a několik věder horké vody. Okamžitě k pudinku postavila někoho jiného a začala rachotit podnosy, čajovým nádobím a příbory. Brzy jsem měl tolik jídla, že by to stačilo na malý večírek. Zaběhl jsem do stájí, abych Handsovi sdělil, že Burrich je u mne v pokoji a chvíli tam pobude. Potom jsem vyběhl schůdky do Burrichovy světnice. Měl jsem na paměti, že tam musím vyzvednout byliny a kořeny, které budu potřebovat. Otevřel jsem dveře. Místnost byla značně prochladlá. Prostoupila ji vlhkost a zatuchlina. Zapsal jsem si do hlavy, že sem musím někoho poslat, aby rozdělal oheň a nanosil zásobu dříví, vodu a svíce. Burrich předpokládal, že bude celou zimu pryč. Bylo pro něj typické, že místnost uklidil tak, až to hraničilo se strohostí. Našel jsem tam několik hmků s bylinnými mastmi, avšak žádné čerstvě nasušené byliny. Buď si je vzal s sebou, nebo je před odjezdem uschoval jinde. Stál jsem uprostřed místnosti a rozhlížel se kolem. Už měsíce jsem tam nebyl. Do mysli se mi nahrnuly vzpomínky z dětství. Hodiny strávené u krbu při opravě nebo olejování postrojů. Spával jsem na slamníku před krbem. Nosy, první pes, se kterým jsem navázal silné pouto. Burrich ho tehdy dal pryč, aby mi zabránil v používání Moudrosti. Zavrtěl jsem hlavou nad přívalem protichůdných emocí a pak rychle vypadl ven.

Další dveře, na něž jsem zaklepal, patřily Patience. Otevřela Lacey a při pohledu na mou tvář se okamžitě zeptala: "Co se děje?"

"Burrich se vrátil. Je u mne nahoře v pokoji. Je ošklivě poraněný. Nemám moc léčivých bylin -"

"Poslal jsi pro lékaře?"

Zarazil jsem se. "Burrich odjakživa moc rád dělal věci po svém."

"To vskutku ano." Byla to Patience, která právě vešla do obývacího pokoje. "Co si ten blázen pro změnu způsobil teď? Je princ Verity v pořádku?"

"Princ a jeho stráž byli napadeni. Princ se nic nestalo a pokračuje na cestě do hor. Zraněné poslal zpátky, se dvěma zdravými muži jako doprovodem. Burrich jediný přežil a vrátil se domů."

"Copak byla zpáteční cesta tak obtížná?" chtěla vědět Patience. Lacey mezitím pobíhala po místnosti a sbírala bylinky, kořeny a obvazový materiál.

"Tuhá zima a zrádné podmínky. Po cestě se jim dostávalo jen mizivé pohostinnosti. Muži však zahynuli, až když je ze zálohy napadli lučištníci, hned za Jelení řekou. Burrichův kůň se s ním vrhl do řeky. Strhl je proud a odnesl je hezky daleko, jedině to mu nejspíš zachránilo život."

"A co se mu stalo?" Ted' už byla v pohybu i Patience. Otevřela nevelkou skříňku a začala odsud vydávat připravené masti a tinktury.

"Noha. Zase ta stejná. Přesně nevím, ještě jsem se na to nepodíval. Ale jeho váhu neunes, sám nemůže vůbec jít. A má horečku."

Patience popadla košík a začala do něj skládat medicínu. "Tak co tu ještě okouníš?" osopila se na mě, zatímco jsem čekal. "Běž zpátky do pokoje a zjisti, co pro něj můžeš udělat. My tam s tímhle budeme za chvíli."

Nepokrytě jsem řekl: "Myslím, že vaši pomoc nebude potřebovat."

"To uvidíme," odvětila nevzrušeně Patience. "Ted' běž a postarej se o horkou vodu."

Vědra s vodou, o něž jsem požádal, už stála přede dveřmi. Voda v kotlíku již vřela a k mému pokoji se mezitím začali sbíhat lidé. Cook poslala nahoru dva podnosy s jídlem, teplým mlékem a horkým čajem. Dorazila Patience a jala se vyskládat bylinky z košíku na moji šatní truhlici. Obratem ruky poslala Lacey, aby jí přinesla stůl a dvě další židle.

Burrich v mém křesle spal hlubokým spravedlivým spánkem, navzdory občasným záchvatům třesavky. S důvěrností, jež mě ohromila, mu Patience sáhla na čelo a potom mu ohmatala čelist, zda není oteklá. Mírně se shýbla a zadívala se do jeho spící tváře. "Burric?" zeptala se tiše. Ani sebou necukl. Velice něžně ho pohladila po tváři. "Jsi tak hubený, tak sešlý," zanaříkala slabě. Namočila hadřík v teplé vodě a jemně mu otřela tvář a ruce, jako by byl dítě. Pak mi strhla z postele přikrývku a starostlivě mu jí ovinula ramena. Zjistila, že se na ni upřeně dívám, a zabodla se do mě zlostným pohledem. "Potřebuji mísu s

teplou vodou," osopila se na mě. Když jsem ji šel nalít, sehnula se k němu a v poklidu vytáhla své stříbrné nůžky, jimiž začala podélně odstříhovat bandáž kolem jeho nohy. Zkrvavené obvazy nevypadaly na to, že by si je od pádu do řeky měnil. Měl ovázané i koleno. Když Lacey s mísou teplé vody přiklekla ke své paní, Patience otevřela ušpiněnou bandáž, jako by to byla skořápka.

Burrich zasténal a v tu ránu byl vzhůru, hlava mu spadla na hrud' a oči se otevřely. Chvilí byl dezorientovaný. Podíval se na mě, jak stojím nad ním, a pak na dvě ženy skrčené u jeho nohy. "Co je?" vysoukal ze sebe.

"To je hrozné," řekla mu Patience. Zaklonila se na podpatcích a podívala se na něj, jako by právě utrousil mrvu na čistou podlahu. "Proč sis to alespoň nečistil?"

Burrich sklopil zrak ke své noze. Stará krev a říční kal byly spečené dohromady na odulé puklině pod kolenem. Očividně se toho zalekl. Když Patience odpovídal, měl hluboký a drsný hlas: "Když se mnou Ruddy skočil do řeky, přišli jsme o všechno. Neměl jsem žádné čisté obvazy, žádné jídlo, nic. Mohl bych si to obnažit a umýt a vzápětí to nechat omrznout. Myslíš, že by se to zlepšilo?"

"Tady je jídlo," vpadl jsem jim do řeči. Jediným způsobem, jak zabránit hádce, bylo zamezit tomu, aby se spolu bavili. Přitáhl jsem k němu stolek s jedním ze Sářiných podnosů. Patience vstala a poodešla dál. Nalil jsem hrnek mléka a vložil ho Burrichovi do rukou. Když je zvedal k ústům, mímě se mu roztřásl. Nedošlo mi, jak strašně je vyhládlý.

"Nehltej tak!" napomenula ho ostře Patience. Spolu s Lacey jsme po ní střelili varovnými pohledy. Jídlo však zcela uchvátilo Burrichovu pozornost. Odložil hrnek a vzal si teplou housku, na niž jsem mu naplálac silnou vrstvu másla. Než jsem mu stačil dolít hrnek, Burrich většinu snědl. Bylo zářezující vidět, jak se roztřásl, když měl jídlo konečně v ruce. Nechápal jsem, jak se předtím vůbec dokázal udržet pohromadě.

"Co se ti stalo s nohou?" zeptala se vlídně Lacey. "A teď pozor," varovala ho a přiložila mu na koleno kapající hadřík namočený v teplé vodě. Burrich se zachvěl a zbledl, nevydal však ani hlásku. Znovu se napil mléka.

"Šíp," pravil po chvíli. "Byla to zatracená smůla, že mne zasáhl tam, kam mě zasáhl. Přímou v místě, kde mě před léty nabral ten divočák. Navíc uvízl v kosti. Verity mi ho vyřízl." Pojednou se v křesle zaklonil, jako by se mu při té vzpomínce udělalo mdlo. "Přesně v místě staré jizvy," řekl malátně. "A pokaždé, když jsem ohnul koleno, se to otevřelo a znovu to krvácelo."

"Měl jsi tu nohu ponechat v klidu," poznamenala krutě Patience. Všichni tři jsme se na ni podívali jako zkoprnělí. "Och, myslím, že to jsi vskutku nemohl," opravila se.

"Teď se na to podíváme," navrhla Lacey a sáhla po mokřém hadříku.

Burrich ji gestem zarazil. "Nech to být. Podívám se na to sám, až se najím."

"Až se najíš, půjdeš si odpočinout," sdělila mu Patience. "Lacey, prosím, uхни stranou."

K mému údivu na to Burrich nic dalšího neřekl. Lacey ustoupila a lady Patience poklekla před stájmistrem. Ten ji sledoval s podivným výrazem ve tváři. Sundala mu z kolena hadřík, namočila cíp v čisté vodě, vykroutila ho a obratně mu zranění osušila. Mokrá látka mezitím rozpustila zaschlou krev. Očištěná rána již nevypadala tak strašně jako předtím. Přesto to bylo ošklivé poranění, které ještě hrozily zkomplikovat těžkosti, jež Burrich během cesty snášel. Zející rána byla otevřená hluboko do masa a uprostřed se mezitím utvořila zrnitá tkáň. Všichni si však viditelně oddechli, když ji Patience očistila. Na jednom konci byla zarudlá, oteklá a infikovaná. Nejevila však známky putrefakce, maso na okraji nebylo potemnělé. Patience na to chvíli hleděla. "Co myslíte?" zeptala se nahlas, aniž by to někomu patřilo.

"Dáblův kořen? Horký, rozmačkaný na obklad? Máme nějaký, Lacey?"

"Trochu, milady," odvětila Lacey, otočila se ke košíku a začala se v něm přehrabovat.

Burrich se obrátil ke mně. "Ty hmičky jsou z mého pokoje?"

Když jsem kývl, přikývl i on. "To jsem si myslel. Ten malý baňatý hnědý. Přines ho sem."

Vzal mi ho z ruky a nadzvedl víčko. "Tady tohle. Trochu jsem toho vezl s sebou, když jsem odjížděl z Buckkeepu, ale při prvním přepadení se ztratil spolu se soumary."

"Co je to?" zeptala se Patience. Přišla s d'áblovým kořenem v ruce a zvědavě nakukovala.

"Ptačinec s jitrocelem. Považené v oleji a potom smíšené s včelím voskem jako mast."

"To by mělo zabrat," připustila. "Po obkladu z kořene."

Už jsem čekal, že se ozve, ale on jen kývl. Pojednou vypadal velice unavený. Opřel se a přitáhl si příkrývku více k tělu. Vpadlé oči se mu zavřely.

Vtom někdo zaklepal na dveře. Když jsem přišel otevřít, spatřil jsem na prahu Kettricken s Rosemary po boku. "Jedna z mých dam mi řekla, prý se povídá, že se vrátil Burrich," spustila. Pak se mi přes rameno podívala do místnosti. "Takže je to pravda. A je zraněný? Co můj pán, och, co Verity?" Pojednou zbledla ještě víc, než bych si kdy pomyslel.

"Je v pořádku," ujistil jsem ji. "Pojďte dál." Proklínal jsem se za svou nerozvážnost. Měl jsem jí hned dát vědět o Burrichově návratu a o zprávách, jež přivezl. Měl jsem vědět, že jinak by se to nedozvěděla. Když vešla dovnitř, Patience a Lacey vzhledly od d'áblova kořene, který právě napářovaly, aby ji uvítaly krátkými poklonami a mumlavými pozdravy.

"Co se mu stalo?" zeptala se Kettricken. A tak jsem jí to řekl, opakuje vše, co Burrich sdělil králi Shrewdovi, neboť jsem měl za to, že má stejné právo na zprávy o manželovi jako Shrewd na zprávy o synovi. Při zmínce o útoku na Verityho znovu zbledla, ale zachovala mlčení, dokud jsem neskončil. "Díky všem bohům, že se už dostává blíže k mým horám. Tam bude v bezpečí, alespoň před lidmi." Mezitím se přesunula směrem k Patience a Lacey, jež chystaly obklad. Kořen byl již dost změkklý, takže jej rozmačkaly na poddajnou masu a právě ho nechávaly vychladnout, než ho přiloží na infikovanou ránu.

"Z bobulí horského jasanu se dělá vynikající voda na taková zranění," prohodila nahlas Kettricken. Patience na ni plaše pohlédla. "Slyšela jsem o tom. Ale tenhle nahřátý kořen z rány vytáhne většinu infekce. Další dobrá voda na zrnitou tkáň, jako je tahle, je z listí maliníku a jilmu. Nebo i jako obklad." "Žádné listí z maliníku nemáme," připomněla jí Lacey. "Nějak se do něj dostala vlhkost a ono zplesnivělo."

"Kdybyste potřebovaly, já listí maliníku mám," řekla tiše Kettricken. "Nasušila jsem si ho na ranní čaj. Tuhle reedituru mě naučila teta." Sklopila zrak a podivně se usmála.

"Opravdu?" projevila Lacey pojednou zájem.

"Och, moje drahá," zvolala náhle Patience. Natáhla se a uchopila Kettricken za ruku s nečekanou, zvláštní důvěrností. "Jste si jista?"

"Jsem. Zprvu jsem si myslela, že je to jen... Ale pak jsem začala mít další příznaky. Někdy zrána je mi mizemě už jen ze slaného mořského vzduchu. A chce se mi pořád spát."

"To byste ale měla," zvolala se smíchem Lacey. "A co se týče žaludeční nevolnosti, ta za prvních pár měsíců pomine."

Stál jsem tam velmi ztichlý, rázem cizí, ostrčený, zapomenutý. Všechny tři ženy se najednou společně zasmály. "Není divu, že jste o něm chtěla tolik slyšet. Věděl to, dříve než odjel?"

"Tehdy jsem ještě neměla ani podezření. Tolik mu to toužím říci, vidět jeho tvář."

"Vy čekáte dítě," řekl jsem přihloupě. Tu se všechny otočily ke mně a znovu vyprskly smíchem.

"Je to však stále tajné," upozornila mě Kettricken. "Nepřeji si žádné zvěsti, dokud se o tom nedozví král. Chci mu to říci osobně."

"Samozřejmě," ujistil jsem ji. Neřekl jsem jí, že šašek to ví, že to ví již několik dní. Verityho dítě, pomyslel jsem si. Najednou mnou projel podivný záchvěv. Rozvětvení cesty, o němž mluvil šašek, nečekané znásobení možností. Jedna skutečnost převyšovala všechny ostatní: náhlé odsunutí Regala o krok dále od trůnu. Jeden maličký život stojící mezi ním a mocí, po které bažil. Jak málo by mu na něm záleželo.

"Samozřejmě," zopakoval jsem srdečněji. "Tuhle novinu je třeba držet v absolutní tajnosti." Neboť jsem nepochyboval o tom, že jakmile by se dostala na světlo, Kettricken by se ocitla ve stejném nebezpečí jako její manžel.

2 Hrozby

Během té zimy Bearns pomalu skomíralo, jako když je útes nahlodáván dravým příbojem. Vévoda Brawndy zprvu Kettricken zasílal pravidelná poselství. Se zprávami přímo od vévody přijížděli uniformovaní poslové na koních. Zpočátku byla sdělení optimistická. S pomocí Kettrickeniných opálů bylo znovu vystavěno Ferry. Tamní lidé ji zaslali nejen tisíce díky, ale i truhličku s malinkými perlami,

kterých si velmi cenili. Podivné. To, co zprvu tolik schraňovali, že by to neobětovali ani na přestavbu své osady, znenadání klidně darovali na znamení díky královně, která se vzdala svých šperků, aby oni měli kde hlavy složit. Pochybuji, že jejich oběť by se komukoli jinému jevila tak velevýznamná. Avšak Kettricken nad truhličkou plakala.

Později už poslové přiváželi pochmurnější zprávy. Rudé lodě v pauzách mezi bouřemi znovu a znovu útočily. Poslové tlumočili Kettricken, že vévoda Brawndy nechápe, proč člen koterie opustil Rudou věž. Když se na to Kettricken bez okolků zeptala Serene, dostalo se jí odpovědi, že bylo příliš nebezpečné držet tam Willa i nadále, neboť jeho Umění je příliš cenné, než aby se vydávalo všanc rudým lodím. Tato ironie se setkala s pochopením jen u hrstky lidí. S každým dorazivším poslem byly zprávy horší a horší. Ostrované si zřídili pozice na ostrovech Hook a Besham. Vévoda Brawndy shromáždil válečné lodě s bojovníky a směle zaútočil na vlastní pěst, jen aby se přesvědčil, že rudé lodě se tam zahnízdily opravdu pevně. Plavidla s bojovníky vzala za své a Bearnas zasmušile ohlásilo, že na další výpravu již nemá žádné prostředky. Za této situace Kettricken obdržela Verityho smaragdy. Bez váhání je poslala do Bearnsu. Jestli k něčemu byly, to jsme se nikdy nedozvěděli. Ani jsme neměli jistotu, zda byly doručeny. Zprávy z Bearnsu byly stále nahodilejší a brzy začalo být zřejmé, že nám byla odeslána četná poselství, která jsme vůbec neobdrželi. Spojení s Brawndym se pak zcela zhroutilo. Potě, co Kettricken z Buckkeepu vyslala dva vlastní posly, kteří se více nevrátili, přísahala, že další životy už riskovat nebude. V tu dobu už nájezdníci z Hooku a Beshamu začali plenit pobřeží ve větším rozsahu, vyhýbali se sice bezprostřednímu okolí Buckkeepu, avšak lstivě manévrovali a provokovali směrem na sever i na jih od nás. Regal se vůči všem těmto nájezdům vytrvale stavěl lhostejně. Tvrdil, že schraňuje prostředky na dobu, kdy se vrátí Verity s Elderlingy, aby nájezdíky jednou provždy odrazili. Avšak veselice a večírky na Buckkeepu byly stále častější a marnotratnější a Regalovy dary vnitrozemským vévodům a šlechticům stále štedřejší.

Na přelomu odpoledne byl už Burrich zpátky ve svém podkroví. Chtěl jsem ho mít někde, kde bych na něj mohl dohlížet, ale on se tomu nápadu poškleboval. Lacey si vzala na starost, že jeho světnice bude připravena, Burrich však nesl dost nelibě i tohle. Přitom jen nechala místnost vytopit a nanosil zásobu dříví, donést čerstvou vodu, vyvětrat a natřepat lůžkoviny, zamést podlahu a prostřít čerstvé stelivo. Uprostřed stolu hořela jedna z Mollyiných svící, šířící v zatuchlé místnosti svěží piniovou vůni. Burrich přesto brblal, že už to skoro nevypadá jako jeho pokoj. Zanechal jsem ho tam, notně podepřeného polštáři a s lahví brandy blízko po ruce.

Pro tu láhev jsem měl až příliš velké pochopení. Když jsem ho totiž podpíral cestou mezi stájemi, míjeli jsme jednu prázdnou příhradu vedle druhé. Nechyběli jen koně, ale i nejlepší lovečtí psi. Neměl jsem vůbec odvahy jít se podívat do sokolnice, byl jsem si jist, že bych ji našel rovněž vypleněnou. Hands kráčel vedle nás, zamlklý a sklíčený. Jeho práce byla patrná na každém kroku. Stáj se skvěla čistotou jako klícka, zbylí koně byli vyhřebelcovaní, že přímo zářili. Dokonce i prázdné příhrady byly vydrhnuté a vybílené. Avšak prázdný kredenc, jakkoli vycíděný, nemůže vyhládlého člověka uspokojit. Chápal jsem, že stáje jsou Burrichovým pokladem a domovem. Vrátil se, jen aby zjistil, že obojí je vydrancováno. Když jsem pak Burriche opustil, vydal jsem se směrem k chlévům a ohradám. Zde býval přes zimu ustájený nejlepší chovný dobytek. Zjistil jsem, že stavy jsou tady prořídle stejně jako ve stájích. Výstavní býci byli pryč. Z huňatých ovcí, které kdysi naplňovaly jednu ohradu, zůstalo jen šest bahníc a jeden zakrslý beran. Nevzpomínal jsem si přesně, co tam ještě bývalo za dobytek, ale příliš mnoho ohrad a stájí zelo prázdnotou v roční době, kdy byly zpravidla plné.

Od chlévů jsem zamířil ke skladištím a hospodářským stavením. Před jednou budovou právě nakládali pytle s obilím na povoz. Dva další povozy, již plně naložené, stály opodál. Chvilí jsem stál a pozoroval je, pak jsem se nabídl, že pomohu, když už se pytle na rostoucí hromadu těžko nakládaly. Ochotně moji pomoc přijali a při práci jsme spolu rozmlouvali. Když jsme skončili, zamával jsem jim srdečně na rozloučenou a vydal se pomalu k hradu, nechápaje, proč má být naložen plný sklad obilí na vor a poslán po řece do Turlake.

Napadlo mě, že se před návratem do pokoje ještě zastavím za Burrichem. Vylezl jsem po schůdcích k jeho světnici a s překvapením zjistil, že dveře jsou pootevřené. V předtuše nějaké zrady jsem vpadl dovnitř a zaskočil Molly, jež právě prostírala nádobí na stolek po Burrichově ruce. Při tom pohledu jsem

zkoprněl a jen jsem na ni zíral. Když jsem se otočil k Burrichovi, zjistil jsem, že mě upřeně sleduje.

"Myslel jsem, že jsi sám," řekl jsem nepřesvědčivě.

Změnil si mě sovím zrakem. Hodně mezitím s lahví brandy zahýbal. "Myslel jsem, že budu," řekl vážně.

Jako vždy se držel statečně, ale Molly se nenechala jen tak oklamat. Ústa měla pevně semknutá.

Pokračovala v činnosti a mě ignorovala. Místo toho se obrátila na Burriche:

"Nebudu vás dlouho obtěžovat. Poslala mne lady Patience, abych se vám postarala o teplé jídlo, protože ráno jste toho snědl málo. Jen co vám nachystám jídlo, hned zase půjdu."

"A odnesete s sebou i mé díky," dodal Burrich. Zrakem sjel z Molly na mě, vycítil její rozpaky a také nelibost. Pokusil se o omluvu: "Mám za sebou těžkou cestu, paní, a zranění mě trochu bolí. Doufám, že jsem vás neurazil."

"Nejsem tu od toho, abych se urážela kvůli vašim rozmarům, sire," odvětila. Právě skončila s prostíráním jídla, které přinesla s sebou. "Mohu ještě něco udělat pro vaše pohodlí?" zeptala se. V jejím hlase byla zdvořilost, nic víc. Na mě se ani nepodívala.

"Mohla byste přijmout mé díky. Nejen za jídlo, ale i za svíčky, které osvěžily mé obydlí. Víím, že je to vaše vlastnoruční práce."

Viděl jsem, že trochu změkla. "Lady Patience mě požádala, abych je sem zanesla. S radostí jsem jí vyhověla."

"Chápu." Další slova ho už stála víc: "Pak jí, prosím, tlumočte mé díky. A určitě i Lacey."

"Vyřídím. Pak už tedy nic dalšího nepotřebujete? Chodím pro lady Patience nakupovat dolů do města. Říkala, že kdybyste něco potřeboval, můžu vám to z města přinést."

"Nic. Ale je od ní laskavé, že na to myslela. Děkuji."

"Jste vítán, sire," řekla Molly a s prázdným košíkem na předloktí prosvištěla kolem mě, jako bych tam nebyl.

Zůstali jsme s Burrichem civět jeden na druhého. Pohlédl jsem za Molly, pak jsem se ji snažil pustit z hlavy. "Nejsou to jen stáje," řekl jsem a krátce vypověděl, co jsem na vlastní oči viděl ve chlévech a ve skladištích.

"Mohl bych ti o tom taky trochu vyprávět," pravil mrzutě. Pohlédl na jídlo od Molly a dolil si brandy.

"Když jsme jeli podél Jelení řeky, všude samé zvěsti a zprávy. Podle některých Regal rozprodává zvířata a obilí, aby tak financoval obranu pobřeží. Podle dalších poslal chovný dobytek do vnitrozemí na bezpečnější pastviny v Tilthu." Vyzunkl svou brandy. "Nejlepší koně jsou pryč. Viděl jsem to na první pohled, když jsem se vrátil. Za deset let bych mohl stavy vyšlechtit na tu úroveň, kterou jsme měli. Avšak dost o tom pochybuji." Znovu si nalil. "Má celoživotní práce je pryč, Fitzi. Člověk si rád pomyslí, že po něm na světě něco zůstalo. Koně, které jsem tu shromáždil pohromadě, rodokmeny, které jsem vyšlechlil - to vše je teď pryč, roztroušeno po celých Šesti vévodstvích. Och, ne že by nezlepšili kvalitu toho, k čemu je připustí. Jenže nikdy už neuvidím, co by z toho vzešlo, kdybych směl pokračovat dál. Steady bude nepochybně plemeníkem u statných tilthských kobyl. A až Ember vrhne další hříbě, ten, kdo je bude čistit, ho bude považovat jen za dalšího koně. Šest generací jsem na to hříbě čekal. Vezmou toho nejušlechtilejšího loveckého koně, který se kdy zrodil, a zapřáhnou ho do pluhu."

Na to se nedalo nic říci. Báł jsem se, že je to všechno pravda. "Dej si něco k jídlu," navrhl jsem. "A co tvoje noha?"

Nadzvedl pokrývku a starostlivě si ji prohlížel. "Je každopádně pořád tam. Myslím, že bych za to měl být vděčný. A je to lepší než dnes ráno. Ďáblův kořen tu infekci vytáhl. I když má slepičí mozek, ta ženská se v bylinách vyzná."

Nepotřeboval jsem se ptát, o kom to mluví. "Budeš konečně jíst?" pobízel jsem ho.

Odložil pohárek a chopil se lžice. Ochutnal polévku, kterou mu naservírovala Molly, a zdráhavě přikývl na znamení uznání. "Takže," poznamenal, zatímco přežvykoval, "tohle byla ta dívka. Molly."

Přikývl jsem.

"Zdalo se, že je k tobě dnes trochu odměřená."

"Trochu," řekl jsem suše.

Burrich se zazubil. "Jsi nedůtklivý stejně jako ona. Dokážu si představit, že Patience před ní o mně nemluvila zrovna nejlíp."

"Nemá vůbec ráda opilce," podotkl jsem zcela nepokrytě. "Její otec se upil k smrti. Ale ještě než s tím skončil, dokázal jí léta znepríjemňovat život. Když byla menší, často ji bil. A když byla na výprasky velká, v jednom kuse jí spílal a nadával."

"Och." Burrich si pozorně dolil svůj pohárek. "To je mrzuté zjištění."

"Pro ni to byl mrzutý život."

Zpřímá se na mě podíval. "Já jí to neudělal, Fitzi. Ani jsem na ni nebyl hrubý, když tu byla. Nejsem ani opilý. Ještě ne. A tak si strč to své znechucení někam a raději mi pověz, co se dělo na Buckkeepu, když jsem byl pryč."

A tak jsem vstal a podal Burrichovi zprávu, skoro jako by měl právo ji vyžadovat. A svým způsobem, myslím, měl. Zatímco jsem mluvil, Burrich jedl. Když jsem skončil, dolil si brandy a s pohárkem v ruce se zvrátil na opěradlo židle. Rozvířil brandy v kalíšku, chvíli na to hleděl a pak se podíval na mě. "Takže Kettricken čeká dítě, ale král ani Regal o tom ještě nevědí."

"Myslel jsem, že jsi mezitím spal."

"To ano. Napůl jsem si myslel, že jsem si tu konverzaci vysnil. Takže." Vyzunkl brandy, vsedl se napřímil a odhodil pokrývku z nohy. Zatímco jsem se díval, záměrně ohýbal koleno, dokud rána napětím ve svalech nezačala pukat. Při tom pohledu jsem sebou trhl, ale Burrich vypadal pouze zamyšleně. Dolil si další brandy a hned ji vypil. Láhev už byla zpolovic prázdná. "Takže. Budu tu nohu muset dát na dlahu, má-li to zůstat zavřené." Podíval se na mě. "Ty víš, co budu potřebovat. Přineseš mi to?"

"Myslím, že bys jí měl dát na den nebo více pohov. Šanci, aby si odpočala. Nepotřebuješ dlahu, když ležíš v posteli."

Dlouze se na mě podíval. "Kdo střeží dveře Kettricken?"

"Já nemyslím... předpokládám, že tam má ženy, které spí v předpokoji její komnaty."

"Dobře víš, že jakmile to zjistí, pokusí se ji i s nenarozeným dítětem zabít."

"Pořád je to tajné. Když jí začneš hlídat dveře, všichni se to dozví."

"Podle mých počtů nás to ví pět. To není žádné tajemství, Fitzi."

"Šest," přiznal jsem kajicně. "Šašek to vytyčil už před pár dny."

"Och!" Naskytla se mi jedinečná možnost vidět Burriche v šoku. "Nuže, alespoň tenhle jazyk nebude klevetit. Přesto, jak vidíš, to dlouho tajemstvím nezůstane. První zvěsti se vyrojí, ještě než skončí den, pamatuj na má slova. Dneska v noci budu hlídat její dveře."

"Musíš to být ty? Nemůžeš odpočívat a já -"

"Člověk může za chybu zaplatit životem, Fitzi. Cožpak to nevíš? Kdysi jsem ti říkal, že boj nekončí, dokud jsi nevyhrál. Tohle -" a znechuceně ukázal na svoji nohu - "nesmí být mou záminkou ke kapitulaci."

Už tak je to pro mě dost velká ostuda, že můj princ pokračoval v cestě beze mne. Tady ho zklamat nesmím. A krom toho -" načež trpce vybafl smíchem - "ve stájích toho teď není tolik, abychom měli s Handsem oba co na práci. A chuť k dílu ze mě stejně už vyprchala. Takže. Skočíš mi teď pro dlahu?"

Udělal jsem, jak mi řekl, a přinesl mu dlahu. Poté jsem mu pomohl vetřít do rány mast, omotali jsme ji a dali nohu do dlahy. Rozřízl si staré kalhoty, které si natáhl přes dlahu, a pak jsem mu pomohl ze schodů. Navzdory svému původnímu záměru se šel ještě podívat do stáje k Ruddymu, aby se přesvědčil, zda jeho rána je po vyjmutí šípů vyčištěná a ošetřená. Nechal jsem ho tam a odebral se zpátky na hrad. Chtěl jsem mluvit s Kettricken, abych jí sdělil, že dnešní noci bude mít u dveří muže na stráž a proč.

Zaklepal jsem na dveře její komnaty a Rosemary mne vpustila. Královna byla opravdu u sebe a s ní vybrané dámy.

Většina byla zabrána v hovoru, zatímco pracovaly na výšivkách nebo malých příručních stavech.

Samotná královna si nechala otevřít okno, odkud podmračeně shlížela na klidné moře uprostřed mírného zimního dne. Připomněla mi Verityho ponořeného v Umění. Vytyčil jsem, že ji trápí vesměs tytéž starosti.

Upřel jsem zrak do míst co ona a ptal se sám sebe stejně jako ona, jestli dnes rudé lodě udeří a co se děje nahoře v Beamsu. Bylo zbytečné o tom dumat. Oficiálně jsme z Beamsu neměli vůbec žádné zprávy. Podle zvěstí pobřeží tonulo v krvi.

"Rosemary. Chtěl bych si v tichosti promluvit s Jejím Veličenstvem."

Rosemary vážně přikývla a přišla se poklonit královně. V příštím okamžiku Kettricken vzhledla a s kývnutím a gestem mi pokynula, abych u okna usedl vedle ní. Tiše jsem ji pozdravil a s úsměvem ukázal

na poklidné vody, jako kdybychom se bavili o pěkném počasí. Leč potichu jsem řekl: "Burrich si přeje střežit vaše dveře - dnešní nocí počínaje. Bojí se, že až se ostatní dozvědí, že čekáte dítě, bude váš život v nebezpečí."

Jiná žena by možná zbledla nebo by alespoň ustrnula překvapením. Jenže Kettricken se zlehka dotkla navýsost praktického nože, který nosila mezi svými klíči. "Skoro bych takový přímý útok uvítala." Pak se zamyslela. "Myslím, že je to moudré. Nic se přece nepokazí tím, že jim dáme najevo své podezření. Nikoli přesvědčení. Proč bych měla být taktní a obezřelá? Burrich už jejich pozdrav obdržel v podobě šípu v noze." Hořkost v jejím hlase a zarputilost těsně pod povrchem mě šokovaly. "Může se postavit na stráž, a s tím mu patří i mé díky. Mohla bych si vybrat zdravějšího muže, ale neměla bych v něj takovou důvěru jako v Burriche. Umožní mu zraněná noha tuto povinnost vykonávat?"

"Myslím, že jeho hrdost by nesnesla, aby to dělal někdo jiný."

"Dobrá tedy." Odmlčela se. "Nechám mu tam přistavit židli."

"Pochybuji, že ji použije."

Vzdychla. "Všichni máme svoje způsoby, jak nabídnout svoji oběť. Nicméně ta židle tam bude."

Sklonil jsem hlavu na srozuměnou a Kettricken mě propustila. Zamířil jsem do svého pokoje s úmyslem poklidit všechny věci po Burrichovi. Jak jsem však zvolna krácel chodbou, v úleku jsem spatřil, že dveře do mého pokoje jsou pootevřené. Skočil jsem do vedlejšího vchodového výklenku a přitiskl se ke dveřím. Po chvíli se z mého pokoje vynořili Justin a Serene. Vstoupil jsem jim do cesty.

"Stále hledáte vhodné místo na schůzku?" zeptal jsem se kousavě.

Oba ustrnuli. Justin ukročil dozadu a skoro se schoval za Serene. Ta ho zpražila pohledem a rázně se mi postavila. "Nemusíme se ti z ničeho zodpovídat."

"Ani z toho, že jste byli v mém pokoji? Našli jste tam něco zajímavého?"

Justin funěl, jako kdyby zrovna doběhl závod. Záměrně jsem mu pohlédl do očí. Mlčel jako zařezaný.

Usmál jsem se na něj.

"Nepotřebujeme se s tebou vybavovat," prohlásila Serene. "Víme, co jsi zač. Pojd', Justine."

"Vy víte, co jsem zač? Zajímavé. Buďte si jisti, že já zase vím, co jste zač vy. A že nejsem jediný, kdo to ví."

"Jsi lidská bestie!" zasyčel zlostně Justin. "Oddáváš se té nejhnusnější magii. Myslel sis, že by se to mezi námi nezjistilo? Není ani divu, že tě Galen považoval za nezpůsobilého k Umění!"

Jeho šíp trefil do černého a rozvířil mé nejtajnější obavy. Snažil jsem se nedát to na sobě znát. "Jsem oddaný králi Shrewdovi." S vyrovnanou tváří jsem se na ně upřeně zahleděl. Nic dalšího jsem neřekl. Nikoliv slovně. Avšak sjel jsem je pohledem od hlavy až k patě, pozorně si je přeměřil a zjistil, že nemají čisté svědomí. Podle jejich neklidného přešlápnutí a letmých vzájemných pohledů jsem poznal, že si uvědomují, že jsou zrádci. Zodpovídali se Regalovi, přitom věděli, že by se měli zodpovídat králi. Nežili v klamu ohledně toho, kdo jsou, chápali to. Možná jim Galen do jejich myslí vštípl oddanost vůči Regalovi, možná si nedokázali představit, že by se proti němu obrátili. Ale zčásti stále věděli, že jejich panovníkem je Shrewd a že jsou neloajální vůči králi, kterému se zavázali věností. Dobře jsem si tu informaci zapsal do hlavy, byla to puklina, kam by se jednoho dne dal zarazit klín.

Vykročil jsem rázně kupředu a vychutnal si okamžik, kdy se přede mnou Serene stáhla, zatímco Justin se skrčil mezi ní a zdí. Nezaútočil jsem. Jenom jsem se k nim otočil zády a otevřel dveře do svého pokoje. Když jsem pak vstupoval dovnitř, ucítil jsem plazivý úponěk Umění šmátrající podél okraje mé mysli. Bezděčně jsem se zablokoval, tak jak mě to učil Verity. "Nechte si své myšlenky pro sebe," varoval jsem je a ani je nepoctil ohlédnutím. Zavřel jsem za sebou dveře.

Chvilí jsem stál a oddychoval. Klid. Klid. Nepolevil jsem však v mentální ostraze. Pak jsem tiše a opatrně zajistil západku. Obezřele jsem se pohyboval po místnosti. Chade mi kdysi říkal, že vrah z povolání musí vždy vycházet z toho, že jiný člověk má větší schopnosti než on sám. Je to jediný způsob, jak zůstat naživu a udržet si bystrost. Proto jsem se ničeho nedotýkal, kdyby to snad bylo potřeno jedem. Místo toho jsem se postavil doprostřed místnosti, zavřel oči a snažil se vybavit si, jak přesně pokoj vypadal, když jsem ho opouštěl. Pak jsem oči zase otevřel a začal pátrat po změnách.

Malý podnos s bylinami stál uprostřed víka šatní truhlice. Já ho ale zanechal na konci, aby ho měl Burrich na dosah. Takže se prohrabovali mezi mým šatstvem. Tapiserie krále Wisdoma, která byla už několik

měsíců nakřivo, nyní visela rovně. To bylo vše, co jsem dokázal zjistit. Mátlo mě to. Nechápal jsem, co tu hledali. To, že slídili v mé šatní truhlici, by možná nasvědčovalo, že jim šlo o nějaký malý předmět, který by se tam snadno schoval. Proč ale nadzvedávali tapiserii a dívali se za ni? Tíse jsem stál a chvíli přemýšlel. Tohle nebyla namátková prohlídka. Nevěděl jsem jistě, co tu chtěli nalézt. Měl jsem však podezření, že byli pověřeni, aby v mém pokoji objevili tajný průchod. To znamenalo, že Regal dospěl k závěru, že usmrčení lady Thyme nestačilo. Jeho podezření tedy bylo silnější, než mi vnukl Chade. Skoro jsem byl rád, že jsem nikdy neobjevil, jak funguje vchod do Chadeových komnat. Měl jsem alespoň větší důvěru v jeho utajení. Každý předmět v pokoji jsem nejdříve prozkoumal, než jsem jej vzal do ruky. Postaral jsem se o to, aby z podnosů Cook zmizely všechny zbytky jídla a žádný člověk a žádné zvíře je už nikdy neokusilo. Vylil jsem vodu z věder i ze svého džberu. Prozkoumal jsem zásobu dříví a svíčky, jestli na nich není nějaký prášek nebo pryskyřice, prohlédl jsem lůžkoviny a s těžkým srdcem vyhodil i celou svou zásobu bylin. Nechtěl jsem nic riskovat. I když jsem posléze zjistil, že v pokoji nic nechybí a že sem nikdo nic ani nepřidal. O chvíli později jsem usedl na postel, silně vyčerpaný a znervóznělý. Budu muset být ostražitější, konstatoval jsem. Vzpomněl jsem si na šaškovu zkušenost a zamyslel se.

Nechtěl jsem, aby mě čekal pytel a výprask, až příště vejdu k sobě do pokoje.

Pojednou mi má komnata připadala těsná, asi jako past, do níž se musím každého dne vracet. Vypadl jsem ven a ani se při odchodu neobtěžoval zamčít. Zámky byly stejně zbytečné. Jen ať vidí, že z jejich dotěrnosti nemám strach. Ačkoli jsem měl.

Venku panovalo jasné pozdně odpolední počasí, na tuto roční dobu bylo nezvykle hezké a mírné. Dost mě to hnětlo, i když jsem si současně vychutnával procházku podél vnitřního obvodu hradu. Rozhodl jsem se zajít do města a navštívit tam Ruriska a své kamarády veslaře, pak možná zajít do krčmy na pivo. Už to bylo hodně dlouho, co jsem šel naposledy do města, a až příliš dlouho, co jsem naposledy poslouchal klepy měšťanů. Bude to pro mě jistě úleva, když na chvíli uniknu buckkeepským intrikám. Procházel jsem bránou ven, když vtom mi zastoupil cestu mladý strážník. "Stát!" přikázal mi a pak dodal: "Prosím, pane," když mě poznal.

Poslušně jsem se zastavil. "Ano?"

Odkašlal si a pak najednou zrudl od hlavy až k patě. Nadechl se, ale pořád stál jako zařezaný.

"Potřebuješ ode mne něco?" zeptal jsem se.

"Prosím, počkejte chvíli, sire," vyhrkl chlapec.

Zmizel na strážnici a za chvíli se vynořila starší důstojnice. Vážně se na mě podívala, nadechla se, jako by si dodávala odvahy, a tise řekla: "Máte zakázáno opustit hrad."

"Cože?" Nevěřil jsem svým uším.

Postavila se do pozoru. Když znovu promluvila, hlas již měla pevnější: "Máte zakázáno opustit hrad."

Pocítil jsem žhavý nával hněvu. Potlačil jsem jej. "Čí je to příkaz?"

Staršíinka stála neústupně přede mnou. "Mé rozkazy pocházejí od kapitána hlídky, sire. To je vše, co o tom vím."

"Rád bych mluvil s kapitánem," zachoval jsem zdvořilý tón.

"Není na strážnici. Sire."

"Chápu." Ale nebyla to docela pravda. Dokázal jsem vnímat všechny ty smyčky stahující se okolo mě, avšak nechápal jsem, proč zrovna teď. Další otázka však byla nasnadě: "A proč ne?" Když Shrewd ochuravěl, mým ochráncem se stal Verity. Ale ten byl pryč. Mohl jsem se obrátit na Kettricken, ale jen kdybych ji chtěl přivést do otevřeného konfliktu s Regalem. To jsem nechtěl. Chade byl jako vždy stínovou autoritou. To vše mně rychle problesklo hlavou. Již jsem se od brány pomalu odporoučel, když vtom jsem zaslechl své jméno. Otočil jsem se zpátky.

Do kopce směrem od města se blížila Molly. Její modrý služebnícky oděv jí v běhu pleskal o lýtko - utíkala ztěžka, klopýtavě, ten tam byl její elegantní krok. Byla vyčerpaná, skoro na pokraji sil. "Fitzi!" vykřikla znovu poděšeným hlasem.

Už jsem chtěl vyrazit za ní, ale staršíinka mi znenadání zastoupila cestu. I ona měla zděšený výraz, ale též odhodlaný. "Nemohu vás pustit za bránu. Mám své rozkazy."

Nejraději bych ji smetl z cesty. Vší silou jsem svoji zuřivost ovládl. Kdybych se s ní pustil do křížku, Molly by to moc nepomohlo. "Tak jí běžte naproti, ztraceně! Nevidíte, že ta žena má nějaké potíže?"

Stála nehnutě přede mnou, nespouštějíc ze mě zrak. "Milesi!" zavolala a chlapec přiskočil. "Běž se podívat, co je s tou ženou. Dělej, rychle!"

Hoch vystřelil jako šíp. Stál jsem tváří v tvář neoblomné hlídačce a bezmocně se jí přes rameno díval, jak Miles běží k Molly. Když k ní doběhl, uchopil ji pod paží a vzal jí košík do druhé ruky. Molly se o něj ztěžka opírala, lapajíc po dechu, slzy na krajíčku, zatímco se vlekli k bráně. Připadalo mi to jako věčnost, než prošla branou a vrhla se mi do náruče. "Fitzi, och, Fitzi," zavzlykala.

"Pojď," řekl jsem jí. Otočili jsme se zády ke strážnici a vydali se od brány pryč. Věděl jsem, že jsem zachoval klid a chladnou hlavu, ale cítil jsem se zahanbený a ponížený.

"Proč jsi za mnou... nešel?" vzdychla Molly.

"Stráž mě nechtěla pustit. Mají rozkazy, že nesmím opustit Buckkeep," pravil jsem tiše. Cítil jsem, jak se celá chvěje, když se o mne opírala. Odvedl jsem ji za roh skladiště a z dohledu stráží, jež stály u brány a civěly na nás. Vzal jsem ji do náruče, dokud se neutiší. "Co se děje? Copak se stalo?" Snažil jsem se, aby můj hlas zněl konejšivě. Odhrnul jsem jí vlasy visící podél tváře. V mém náručí se za pár okamžiků uklidnila. Dech se jí ustálil, ale stále se třásla.

"Šla jsem do města. Lady Patience mi dala odpoledne volno. A potřebovala jsem sehnat několik věcí... na svíčky." Jak mluvila, její chvění pomalu ustávalo. Pozvedl jsem jí bradu, takže mi hleděla přímo do očí. "A pak?"

"Vracela... jsem se zpátky. Byla jsem na tom příkrém úseku, hned za městem. Tam, jak rostou olše, víš?"

Přikývl jsem. Znal jsem to místo.

"Zaslechla jsem, jak se blíží koně. Měli hodně naspěch. Tak jsem uhnula z cesty, aby mohli projet."

Znovu se roztřásla. "Šla jsem dál v domnění, že mě minou. Ale najednou byli těsně za mnou, a když jsem se ohlédla, šinuli si to přímo na mě. Ne po silnici, ale na mě. Uskočila jsem do křoví, ale oni stále mířili na mě. Otočila jsem se a utíkala, ale oni pořád za mnou..." Hlas měla vyšší a vyšší.

"Tiše! Počkej. Uklidni se. Přemýšlej. Kolik jich bylo? Zнала jsi je?"

Divoce zavrtěla hlavou. "Byli dva. Neviděla jsem jim do tváří. Utíkala jsem před nimi a oni měli na hlavách helmy zakrývající oči a nos. Pronásledovali mě. Je to tam příkré, však víš, a křovinaté. Snažila jsem se utéci, ale oni hnali koně houštinami rovnou za mnou. Naháněli mě, jako když psi nahánějí ovci. A já běžela a běžela, ale nemohla jsem je setřást. Pak jsem upadla, noha se mi zachytila za kládu a já spadla. A oni seskočili z koní. Jeden mne přitlačil k zemi a druhý mi vyrval košík. Všechno vysypal ven, jako kdyby něco hledal, ale přitom se jen smáli a smáli. Myslela jsem..."

Srdce mi teď bušilo stejně divoce jako Molly. "Udělal ti něco?" zeptal jsem se rozlíceně.

Odmlčela se, jako kdyby váhala, a potom divoce zavrtěla hlavou. "Ne to, čeho se bojíš. Jenom mě... držel při zemi. A smál se. A ten druhý řekl... on řekl, že jsem pěkně hloupá, když se nechám využívat Bastardem. Říkali..."

Znovu na chvíli zmlkla. Ať už jí řekli cokoli, ať už ji častovali jakkoli, bylo to tak ošklivé, že mi to ani nedokázala zopakovat. Zasáhlo mě to jako meč, když jí dokázali ublížit natolik, že se o to se mnou ani nechtěla podělit. "Varovali mě," pokračovala po chvíli. "Řekli, vyhybej se Bastardovi. Nedělej za něj špinavou práci. Říkali... věci, kterým jsem nerozuměla, o zprávách, zvědech a velezradě. Říkali, že se mohou postarat o to, aby se všichni dozvěděli, že jsem Bastardova děvka." Snažila se to slovo jen říci, ale jaksi z ní vyšlo s větší silou. Zkoušela mě, jestli se od ní neodtáhnu. "Pak říkali... že budu viset... když neuposlechnu. Že vyřizovat záležitosti zrádci znamená sám být zrádcem." Její hlas se podivně zklidnil. "Pak si na mě plivli. A nechali mě tam. Slyšela jsem, jak odjíždějí, ale ještě dlouho jsem se bála vstát. Nikdy jsem nebyla tak vyděšená." Pohlédla na mě, oči jako dvě zející rány. "Ani můj otec mě nikdy tak nevyděsil."

Přitáhl jsem ji k sobě blíž. "Je to všechno má chyba." Ani jsem nevěděl, že jsem promluvil nahlas, dokud se ode mě s rozpačitým výrazem neodtáhla.

"Tvá chyba? Udělal jsi snad něco špatného?"

"Ne. Já nejsem žádný zrádce. Ale jsem bastard. A dopustil jsem, aby to postihlo i tebe. Všechno, před čím mě varovala Patience, všechno, před čím mě Ch - každý varoval, to všechno se teď vyplňuje.

Nechal jsem tě v tom uvíznout."

"Co se to děje?" zeptala se tiše, oči dokořán. Náhle zadržela dech. "Říkal jsi... že stráž tě nechce pustit za bránu. Že nemůžeš opustit Buckkeep. Proč?"

"Nevím přesně proč. Hodně věcem nerozumím. Ale jednu věc vím jistě. Musím ti zaručit bezpečí. To znamená držet se od tebe nějakou dobu stranou. A ty ode mě. Chápeš?"

V očích se jí mihl záblesk hněvu. "Chápu jen to, že mě v tom necháváš samotnou!"

"Ne. Tak to není. Musíme je přesvědčit o tom, že tě vyděsili, že jsi je uposlechl. Pak budeš v bezpečí. Nebudou mít důvod jít po tobě znovu."

"Ale oni mě vyděsili, ty idiote!" zasyčela na mě. "Jednu věc vím jistě. Když někdo ví, že se ho bojíš, nikdy před tím člověkem nebudeš v bezpečí. Když je teď poslechnu, půjdou po mně znovu. Řeknou mi, abych dělala jiné věci, aby viděli, kam až jsem ve svém strachu schopna zajít."

Tohle byly jizvy, které v jejím životě zanechal otec. Jizvy, v nichž byla svým způsobem její síla, ale i slabost. "Teď není vhodná doba stavět se jim na odpor," zašeptal jsem. Mezitím jsem se jí díval přes rameno, očekávaje, že se zpoza rohu každým okamžikem vynoří stráž, aby zjistila, kam jsem to zmizel.

"Pojď," řekl jsem a vedl ji hlouběji do bludiště skladišť a hospodářských budov. Chvilí šla mlčky vedle mě, pak se mi náhle vytrhla z ruky.

"Je čas se jim postavit," prohlásila. "Protože když to jednou začneš odkládat, nikdy to neuděláš. Proč to neudělat tentokrát?"

"Protože já nechci, aby ses do toho zapletla. Nechci, aby ti ublížili. Nechci, aby si lidé říkali, že jsi Bastardova děvka." Jen stěží jsem ta poslední slova ze sebe vysoukal.

Molly napřímila hlavu. "Neudělala jsem nic, zač bych se měla stydět," řekla otevřeně. "A ty?"

"Ne. Ale -"

"Ale." Tvoje oblíbené slovo," pravila hořce. A zamířila pryč.

"Molly!" Vrhl jsem se za ní a uchopil ji za ramena. Trochu se ke mně natočila. Nebyla to facka. Nýbrž pořádná herda do zubů, až jsem se zapotácel a v ústech ucítil krev. Stála nasupená proti mně, jako kdyby mě vyzývala, abych se jí znovu zkusil dotknout. Neudělal jsem to. "Neřekl jsem, že s nimi nebudu bojovat. Ale jen to, že nechci, aby ses do toho zapletla ty. Dej mi šanci vypořádat se s tím po svém," řekl jsem. Věděl jsem, že mi po bradě stéká krev. Nechal jsem ji, ať se na to dívá. "Věř mi, že dostanu-li čas, odhalím je a přinutím je zaplatit. Jak budu chtít já. A teď. Řekni mi něco o těch mužích. Co měli na sobě, jakým stylem jeli. Jak vypadali jejich koně? Mluvili jako lidé z Bucku, nebo vnitrozemci? Měli vousy? Mohla bys popsat barvu jejich vlasů a jejich očí?"

Viděl jsem, jak se snaží přemýšlet, a zároveň jsem viděl, jak se její mysl od toho zážitku odvrací.

"Hnědí," řekla po chvíli. "Hnědí koně, s černými hřívami a ocasy. A ti muži mluvili jako každý jiný. Jeden měl tmavou bradku. Těžko se to dívá s tváří zabořenou v blátě."

"Dobře. To stačí," řekl jsem, ačkoli mi neřekla v podstatě nic. Sklopila zrak, aby neviděla krev na mé tváři. "Molly," řekl jsem tišeji. "Nebudu teď chodit... k tobě do pokoje. Nějakou dobu. Protože -"

"Se bojíš."

"Ano!" sykl jsem. "Ano, bojím se. Bojím se, že ti ublíží, bojím se, že tě zabijí. Aby ublížili mně. Nebudu tě vystavovat nebezpečí svými návštěvami."

Jen tiše stála. Nemohl jsem říci, zda mě poslouchá či nikoli. Obemkla si pažemi hrud', jako by se objímala.

"Tolik tě miluji, že bych to neunesl." Má slova zněla slabě i mně samému.

Otočila se a kráčela pryč. Stále se objímala, jako kdyby se bála, že se rozpadne na kousky. Vypadala velmi osamělá, v ucouraných modrých sukních a s hrdou hlavou sklopenou k zemi. "Molly Rudá Sukně," zašeptal jsem za ní, avšak už jsem v ní tu Molly neviděl. Pouze to, co jsem z ní udělal.

3 Neatbay

Podobaný muž je u lidu Šesti vévodství legendárním poslem zkázy. Vidět ho kráčet po cestě značí, že brzy na všechny přijde nákaza a mor. Když se o něm člověku zdá, je to prý varování před blízkou smrtí. V pohádkách se často zjevuje těm, kteří si potrestání zaslouží, ale jindy, zejména při loutkohrách, bývá prezentován jako předzvěst brzké všeobecné pohromy. Loutka Podobaného muže, houpající se

zavěšená nad scénou, je varováním pro všechny z publika, že se stanou svědky tragédie.

Zimní dny se nesnesitelně vlekly. S každou uplynulou hodinou jsem napjatě čekal, že se něco zlého přihodí. Nikdy jsem nevešel do svého pokoje bez předchozího prozkoumání místnosti, nejedl jsem žádné jídlo, jehož přípravu jsem na vlastní oči neviděl, a pil jsem pouze vodu, kterou jsem si sám načerpal ze studny. Mizerně jsem spal. Ustavičná bdělost se na mně podepisovala snad sterým způsobem - byl jsem nevrlý vůči lidem, kteří se na mě náhodně obraceli, byl jsem náladový, když jsem zaskočil za Burrichem, a zdrženlivý v přítomnosti královny. Chade, jediný člověk, kterému bych si mohl ulevit, mě nevolal. Byl jsem zoufale osamělý. Za Molly jsem si jít netroufal. Návštěvy u Burriche jsem se snažil co nejvíce zkrátit ze strachu, abych své trampoty nepřenesl na něj. Nemohl jsem volně opustit Buckkeep, abych strávil noc s Nightyesem, a bál jsem se uniknout naším tajným východem, kdyby mě snad někdo sledoval. Vyčkával jsem a měl se stále na pozoru, ovšem fakt, že už se mi nic dalšího nestalo, byl vlastně rafinovaným způsobem mučení ve formě vleklé nejistoty.

Každý den jsem chodíval za králem Shrewdem. Sledoval jsem, jak mi před očima chřadne, a viděl jsem, jak je šašek den ze dne zasmušilejší a jeho humor jízlivější. Toužil jsem po kruté zimě, která by se shodovala s mým rozpoložením, ale obloha zůstávala blankytně modrá a větry klidné. Uvnitř Buckkeepu probíhaly rušné večírky plné veselí a hýření. Pořádaly se maškarní bály a soutěže pěvců ze širokého okolí, kteří mezi sebou soupeřili o tučné ceny. U Regalova stolu hodovali vnitrozemští vévodové a šlechtici, kteří s ním popíjeli dlouho do noci.

"Jsou jako pijavice na zmírajícím psovi," řekl jsem zhurta Burrichovi, když jsem mu jednoho dne měnil obvaz na noze. On jen poznamenal, že to nebyl žádný trik, když zůstal na hlídce u Kettrickeniných dveří po celou noc vzhůru, protože hluk pijatiky by mu stejně nedovolil usnout.

"A kdo zmírá?" zeptal se vzápětí.

"My všichni. Den za dnem všichni naráz zmíráme. Copak ti to ještě nikdo neřekl? Ale tohle se hojí, a překvapivě dobře vzhledem k tomu, co jsi s tím prodělal."

Pohlédl na svoji obnaženou nohu a opatrněji ohnul. Tkáň se místy napnula, ale vydržela. "Rána je možná uzavřená, ale uvnitř se to nezdá být zahojené," poznamenal. Nebyla to stížnost. Pozvedl svůj pohárek s brandy a vyzunkl ji. Já ho přitom pozorně sledoval. Jeho dny teď probíhaly podle ustáleného vzoru. Jakmile ráno odešel od Kettrickeniných dveří, šel do kuchyně a tam se najedl. Pak se vrátil k sobě do pokoje a začal popíjet. Poté co jsem se objevil já a pomohl mu vyměnit obvaz na noze, pil vytrvale dál, dokud nebyl čas jít spát. Večer se probudil, aby se najedl a šel hlídat ke Kettrickeniným dveřím. Ve stájích už naprosto na nic nesáhl. Předal je Handsovi, který svou práci vykonával jako trest, který si nezaslouží.

Asi obden posílala Patience k Burrichovi Molly, aby mu tam poklidila. O těchto návštěvách jsem věděl jen to, že probíhají a že Burrich je překvapivě toleruje. Měl jsem z toho smíšené pocity. Ať už si Burrich jakkoli zavdal, k ženám byl vždycky laskavý, leč řada vyprázdněných lahví od brandy jí mohla toliko připomínat otce. Přesto jsem si přál, aby jeden druhého lépe poznali. Jednoho dne jsem Burrichovi řekl, že Molly vyhrožovali kvůli styku se mnou. "Styku?" zeptal se ostře.

"Pár lidí ví, že ji mám rád," připustil jsem ustrašeně.

"Muž nepřenáší své problémy na ženu, kterou má rád," řekl mi krutě.

Na to jsem neměl odpověď. Místo toho jsem mu uvedl minimum podrobností o útočnících, na které si Molly vzpomněla, ale ani jemu to nic neříkalo. Chvilí jen tak civěl skrze zeď světnice. Potom popadl pohárek a vypil ho. Starostlivě řekl: "Řeknu jí, že se o ni bojíš. Řeknu jí, že když se bude cítit v nebezpečí, má přijít za mnou. Že já se tomu mohu lépe postavit." Vzhlédl a střetl se s mým pohledem. "Řeknu jí, že je od tebe moudré držet se od ní stranou, kvůli ní samotné." Když si nalil další pohár, s pohledem upřeným na stůl tiše pravil: "Patience měla pravdu. A bylo od ní rozumné poslat ji za mnou." Zbledl jsem, když jsem si uvědomil plný význam jeho slov. Pro jednu jsem v sobě měl tolik důvtipu, abych věděl, kdy zůstat zticha. Burrich vypil svou brandy a potom se zahleděl na láhev. Pomaluji posunul směrem ke mně. "Vrať ji zpátky na polici, ano?" požádal mě.

Zvířata a zimní zásoby nadále opouštěly Buckkeep. Některé z nich byly levně odprodány vnitrozemským

vévodstvím. Nejušlechtilejší lovečtí a jezdečtí koně putovali na prámech po Jelení řece do oblasti poblíž Turlake. Regal prohlásil, že je to plán, jak uchránit náš nejlepší chovný dobytek před řáděním rudých lodí. Hands mi řekl, prý se mezi lidmi ve městě povídá, že pokud král nedokáže udržet svůj vlastní hrad, jaká jim pak zbývá naděje? Když byla po řece odeslána zásilka starých vzácných tapiserií a nábytku, začalo se brzy proslýchat, že Farseerové se chystají zcela opustit Buckkeep, aniž by bojovali, aniž by vyčkali útoku z moře. Měl jsem nepříjemné tušení, že zvěsti jsou pravdivé.

Jelikož jsem byl uvězněn ve zdech Buckkeepu, měl jsem omezený přístup k bezprostředním názorům prostého lidu. Když jsem teď vešel na strážnici, přivítalo mě vždy ticho. S omezením mého pobytu na prostory hradu se vyrojily nejrůznější klepy a spekulace. Ožily zvěsti, které mě obestřely v den, kdy se mi nepodařilo zachránit malou holčičku z rukou vykovaných. Jen málo lidí ze stráže se mnou teď mluvilo o něčem jiném než o počasí a podobných legráčkách. Ačkoli mě nezavrhli úplně, byly mi odepřeny ony nenucené rozhovory a nesouvislé rozepře, jež se zpravidla odehrávaly na strážnici. Mluvit se mnou přinášelo smůlu. Nechtěl jsem ji přenášet na muže a ženy, které jsem měl rád.

Ve stájích jsem byl stále vítán, ale snažil jsem se s nikým moc nemluvit ani se nezdržovat v blízkosti nějakého zvířete. Pracovníci stájí byli v posledních dnech hodně rozmrzelí. Neměli moc práce, která by je zaměstnala, takže častěji docházelo k hádkám. Čeledíni byli mým hlavním zdrojem zpráv a zvěstí. Žádné z nich nebyly veselé. Kolovaly překroucené historky o nájezdech na města v Bearnsu, zvěsti o rvačkách v hospodách a docích města Buckkeep, mluvilo se též o tom, že lidé se stěhují na jih či do vnitrozemí, jak jim to jejich prostředky dovolují. Řeči o Veritym a jeho výpravě byly veskrze zlehčující a posměšné. Veškerá naděje vymizela. Tak jako já, i lidé z Buckkeepu napjatě očekávali, že k jejich prahům brzy dorazí pohroma.

Pak přišel měsíc bouřlivého počasí, kdy úleva a radovánky v Buckkeepu měly ještě zhoubnější dopad než předchozí období plné napětí. Během jednoho zvláště divokého večera se vzňala přístavní krčma. Oheň se šířil a jen prudký liják, který se přihnal za větrnými poryvy, zabránil požáru, aby se rozšířil do skladišť v docích. To by byla katastrofa více než v jednom ohledu, poněvadž jak Regal vyprazdňoval hradní sklady s obilím a zásobami, ani lidé ve městě neviděli důvod schraňovat to málo, co zbylo. I kdyby se nájezdníci v Buckkeepu nikdy nevyloдили, smířil jsem se už s tím, že před koncem zimy budou snížené příděly potravin.

Jedné noci jsem procitl uprostřed naprostého ticha. Kvílení větru a bušení deště umlklo. Srdce mi pokleslo. Naplnila mě hrozivá předtucha, a když jsem vstal uprostřed jasně modrého jitra, má hrůza ještě vzrostla. Navzdory slunnému dni panovala na hradě skličující atmosféra. Několikrát jsem též pocítil šimravý dotek Umění. Málem jsem z toho zešlel, protože jsem nevěděl, zda se nepokouší Verity zpevnit náš kontakt nebo zda to neslídí Justin a Serene. Návštěva krále Shrewda se šaškem téhož dne odpoledne mě ještě více deprimovala. Král, zchřadlý už skoro na kost, seděl a neurčitě se usmíval. Když jsem vešel do dveří, slabě po mně zašmátral Uměním a pak mě pozdravil se slovy: "Ach, Verity, můj chlapče. Jak se ti dnes vedlo při šermířské lekci?" Zbytek jeho slov dával právě takový smysl. Regal se zjevil téměř okamžitě po mém příchodu. Posadil se na židli s rovným opěradlem, zkrřížil si ruce na prsou a díval se na mě. Nepadlo mezi námi ani slovo. Nebyl jsem si jist, zda je mé mlčení projevem zbabělosti či sebekontroly. Unikl jsem před ním, jakmile to ve vši slušnosti šlo, navzdory šaškově káravému pohledu. Šašek nevypadal o moc lépe než král. Na tak bezbarvém stvoření, jako byl on, vypadaly temné kruhy pod očima jako namalované. Jeho jazyk již mezitím umlkl stejně jako jeho rozverná rolničky. Kdyby král Shrewd zemřel, mezi šaškem a Regalem by nikdo nestál. Přemýšlel jsem, zda bych mu nemohl nějak pomoci.

Jako kdybych mohl pomoci sám sobě, pomyslel jsem si trpce.

O samotě v pokoji jsem si trochu víc zavdal z láhve laciné ostružinové pálenky, která se Burrichovi tak hnusila. Věděl jsem, že mi z ní bude druhý den zle. Bylo mi to jedno. Pak jsem uleh na postel a naslouchal vzdáleným zvukům veselice ve Velkém sále. Přál jsem si, aby tu tak byla Molly, která by mě vyplísnila za to, že jsem opilý. Postel byla pro jednoho příliš velká, povlečení sněhově bílé a studené. Zavřel jsem oči a hledal útěchu ve společnosti vlka. Ježto jsem byl uvězněn na Buckkeepu, začal jsem jeho přítomnost vyhledávat v nočních snech, jen abych měl iluzi svobody.

Procitl jsem těsně předtím, než mě Chade popadl a zatřásl mnou. Bylo dobře, že jsem ho v tom

kratičkém okamžiku poznal, protože jinak bych se ho jistě pokusil zabít. "Vstávej!" zašeptal drsně. "Vstávej, ty nasáklý kašpare, ty idiote. Neatbay je v obležení. Pět rudých lodí. Když budeme otálet, vsadím se, že nic tam nezůstane na svém místě. Vstávej, zatraceně!"

Vymotal jsem se z postele na nohy a alkoholická otupělost ustoupila šoku z jeho slov.

"Co můžeme dělat?" zeptal jsem se přihloupě.

"Pověz to králi. Pověz to Kertricken, pověz to Regalovi. Tohle už nemůže ignorovat ani Regal, je to přímo u našeho prahu. Jestli rudé lodě uchvátí a udrží Neatbay, budou nás mít v pasti. Z buckkeepského přístavu se nedostane jediná loď. To uzná i Regal. Běž hned! Běž!"

Natáhl jsem si kalhoty a tuniku a bosý vyrazil ke dveřím, zatímco vlasy mi visely do tváře. Tu jsem se zarazil. "Ale jak to vůbec vím? Co mám říci, odkud to varování pochází?"

Chade vztekle poskočil. "Zatraceně! Řekni jim cokoliv! Řekni Shrewdovi, že jsi měl sen o Pod'obaném muži, jak to věštil z vodní tůně! Alespoň to by měl pochopit! Pověz jim, že ti tu novinu přinesl Elderling! Řekni cokoliv, ale přinuť je ihned jednat!"

"Dobře!" Vyrazil jsem po chodbě, tryskem seběhl schody a pelášil chodbou ke královým komnatám.

Zabušil jsem na Shrewdovy dveře. Na opačném konci chodby u Kettrickeniných dveří stál Burrich.

Podíval se na mě, tasil svůj meč a zaujal bojovný postoj, šlehaje očima na všechny strany. "Nájezdníci!" zavolal jsem na něj přes chodbu, nedbaje toho, kdo to zaslechne či jaké budou reakce. "Pět rudých lodí v Neatbay! Vzbud' Její Veličenstvo, pověz jí, že ihned potřebují naši pomoc!"

Burrich se bez řeči otočil, zaklepal na Kettrickeniny dveře a byl okamžitě vpuštěn. Já to neměl tak snadné. Wallace konečně na škvírku otevřel, nechtěl se však hnout, dokud jsem mu nenavrhl, aby s mým poselstvím vyrazil po schodech k Regalovi. Věřím, že ho uchvátila právě vyhlídka na dramatický vstup do sálu a pohovor s princem před všemi hodovníky. Nechal dveře nehlídané a odběhl do svého předpokoje, aby se upravil.

Králova ložnice tonula v naprosté tmě a těžkém dýmu z kuřidla. V obývacím pokoji jsem popadl svíci, zapálil ji u skomírajícího ohně a pospíšil si do ložnice. Uprostřed tmy jsem skoro zakopl o šaška, který se choulil u královy postele jako nějaké psisko. V údivu jsem zalapal po dechu. Neměl přes sebe víc než deku a pod hlavou polštář, jak tam ležel na předložce u královy postele. Toporně se narovnal, stále napůl spící, a v tu ránu se vyplašil. "Co je to? Co se děje?" zeptal se jedním dechem.

"Nájezdníci v Neatbay. Pět rudých lodí. Musím vzbudit krále. Co tu děláš, ty zde spíš? Bojiš se už vrátit do pokoje?"

Hořce se zasmál. "Spíše se bojím opustit tady toho, jinak by už mě nemuseli pustit dovnitř. Když mě naposledy Wallace zamkl venku, musel jsem hodinu bědovat a bušit, než si král uvědomil, že tu nejsem, a zeptal se, kam jsem se poděl. A předtím jsem proklouzl dovnitř se snídaní. A předtím-"

"Snaží se tě separovat od krále?"

Přikývl. "Pomocí cukru i biče. Tuto noc mi Regal nabízel měšec s pěti zlatáky, kdybych se prý vystrojil a šel je dolů pobavit. Och, jak ten po tvém odchodu spustil, prý mě tam dole u dvora hrozně postrádají a jaká ostuda pro mě mamit své mládí zavřený tady nahoře. A když jsem mu řekl, že společnost krále Shrewda je mi milejší než ostatní šašci, hodil po mně šálek čaje. Wallace to pořádně nakrkl, protože právě uvažil tak odporný bylinkový lektvar, že by po něm člověk zatoužil i po voňavce z prdů."

Šašek mezitím zažehl svíce a prohrábl oheň v králově krbu. Nyní roztáhl jeden z těžkých závěsů u postele. "Můj pane?" řekl vlídně, jako by mluvil ke spícímu dítěti. "Je tu FitzChivalry s důležitým poselstvím pro vás. Probudíte se a vyslechnete ho?"

Král zprvu nereagoval. "Vaše Veličenstvo?" zvolal znovu šašek. Navlhčil hadřík ve studené vodě a jemnými dotyky ovlhčil králi tvář. "Králi Shrewde?"

"Můj králi, váš lid vás potřebuje," vyhrkl jsem ze sebe v zoufalství. "Neatbay je v obležení rudých lodí. Jejich pět. Musíme tam ihned vyslat pomoc, jinak je všechno ztraceno. Když si tam zřídí pozice —"

"Mohly by uzavřít Jelení přístav," řekl král a otevřel oči. Neopustil přitom svoji pozici vleže na břiše, jen ještě pevněji stiskl víčka, jako kdyby přemáhal bolest. "Šašku. Trochu rudého vína. Prosím." Hlas měl tichý, útlejší než dech, ale byl to hlas mého krále. Srdce mi vzkypělo, jako když starý pes zaslechne hlas vracejícího se pána.

"Co musíme udělat?" dožadoval jsem se naléhavě.

"Všechny lodě, co máme, vzhůru podél pobřeží na ně. Nejen válečné. Vytáhněte rybářskou flotilu. Teď už bojujeme o naše životy. Jak se vůbec odvážili tak blízko, jak je napadla taková troufalost! Pošlete po pevnině koně. Ať jsou na cestě ještě dnes v noci, do hodiny, povídám. Dostanou se tam sice až pozítří, ale stejně je tam pošlete. Velení ať převezme Keen."

Hrklo mi v hrudi. "Vaše Veličenstvo," přerušil jsem ho mímě. "Keen je mrtev. Stalo se to při návratu z hor, jeli s Burrichem. Zaútočili na ně lupiči."

Šašek mě zpražil pohledem a já vzápětí své poznámky litoval. Velitelský tón z králova hlasu se vytratil. Nejistě se zeptal: "Keen je mrtev?"

Nadechl jsem se. "Ano, Vaše Veličenstvo. Ale je tu Red. Kerf je také správný chlap."

Král si vzal víno, které mu nabídl šašek. Ustrkl, a jako by mu to vlilo sílu do žil. "Kerf. Svěřte to tedy na povel Kerfovi." Stín jeho sebejistoty se vrátil. Kousl jsem se do jazyka, abych neřekl, že koně, kteří nám zůstali, nestojí za to nikam posílat. Lidé z Neatbay nepochybně uvítají jakoukoli posilu.

Král Shrewd se zamyslel. "Jaké jsou zprávy ze South Cove? Vyslali už bojovníky a lodě?"

"Vaše Veličenstvo, odsud ještě stále nemáme žádné zprávy." Nebyla to lež.

"Co se to tu děje?" Pokřik spustil ještě dříve, než vrazil do pokoje. Byl to Regal, naběhlý vzteky a přemírou alkoholu. "Wallace!" A ukázal neúprosně na mě. "Dostaň ho odsud. Sežeň si pomoc, jestli nějakou potřebuješ. Netřeba si brát servítky!"

Wallace se nemusel moc rozhlížet. Z oslavy se sem přihnuli i dva z Regalových svalnatých vnitrozemských strážníků. Ocitl jsem se nohama ve vzduchu, Regal si na tu práci vybral právě hromotluky. Ohlédl jsem se po šaškovi, hledaje nějakého spojence, ale ten mezitím zmizel. Ještě jsem zahlédl bledou ruku mizící pod postelí a rychle odvrátil zrak jinam. Neměl jsem mu to za zlé. Nemohl pro mě nic udělat, kdyby zůstal, nanejvýš by byl vyhozen se mnou.

"Otče, vyrušil tě ze spánku svými divokými povídkami? A tobě je přitom tak zle?" Regal se starostlivě sklonil nad postelí.

Už mě skoro vyvlekli ke dveřím, když král promluvil. Nebylo to nijak hlasitě, ale zazněl v tom velitelský tón. "Zůstaňte stát, kde jste," nařídil strážím král Shrewd. Stále ležel v posteli na břiše, ale stočil zrak k Regalovi. "Neatbay je v obležení," pravil rázně král Shrewd. "Musíme tam poslat pomoc."

Regal smutně zavrtěl hlavou. "Je to jen další z Bastardových piklů, aby tě rozrušil a připravil o spánek. Nedorazilo žádné volání o pomoc, vůbec žádná zpráva."

Jeden ze strážníků, znalý svého řemesla, měl velmi zručný chvat. Druhý mi zřejmě hodlal vykloubit rameno, i když jsem se odmítal zpěčovat. Pozorně jsem si zapamatoval jeho tvář, zatímco jsem se snažil nedát na sobě znát bolest.

"Nemusíš se znepokojovat, Regale. Na místě zjistím, zda je to pravda či lež." Královna Kettricken se zdržela, aby se oblékla. Na sobě měla krátkou sněhobílou kožešinovou kazajku, purpurové kalhoty a boty. Po boku měla dlouhý horalský meč. Ve dveřích stál Burrich a držel mohutný jezdecký plášť s kapuci a rukavice. Kettricken s Regalem mluvila, jako by hovořila s rozmazleným dítětem: "Vrať se ke svým hostům. Do Neatbay pojedu já."

"Zakazuji to!" zavěštl nezvykle pronikavým hlasem Regal. Místnost náhle zaplavilo ticho.

Královna Kettricken řekla jen to, co již každý v místnosti věděl: "Princ neporoučí nastávající královně. Vyrazím ještě dnes v noci."

Regal ve tváři zesinal. "Je to jen nejpapný žert, Bastardův komplot, aby uvrhl Buckkeep do zmatku a naočkoval lidem strach. O útoku na Neatbay nejsou žádné zprávy."

"Ticho!" vyprskl král. Všichni v místnosti ztuhli. "Fitz-Chivalry. Zatraceně, pusťte toho muže."

FitzChivalry, postav se přede mě. Mluv. Odkud máš ty zprávy?"

Narovnal jsem si kazajku a uhladil vlasy. Když jsem si šel stoupnout před krále, v rozpacích jsem si uvědomoval, že jsem bosý a rozčuchaný. Nadechl jsem se a pak to ze sebe všechno vysypal: "Ve spánku jsem měl vizi, Sire. Poďobaného muže, jak věští z vodní tůně. Ukazoval mi rudé lodě v Neatbay." Netroufal jsem si žádné slovo zdůraznit. Stál jsem nehnutě před nimi. Jeden ze strážníků si nevěřicně odfrkl. Burrich spustil čelist a vypouklil oči. Kettricken vypadala pouze rozpačitě. Král Shrewd na posteli zavřel oči a pomalu vydechl.

"Je opilý," prohlásil Regal. "Vyhoďte ho odsud." Nikdy předtím jsem v jeho hlase neslyšel takové

zadostiučinění. Jeho stráže pohotově zareagovaly a znovu mě popadly.

"Jak jsem..." - král se zhluboka nadechl, zjevně přemáhaje bolest - "přikázal." Sebral v sobě ždibec síly.

"Jak jsem přikázal. Vyrazte hned. HNED!"

Vytrhl jsem ruce ze sevření překvapených stráží. "Ano, Vaše Veličenstvo," pravil jsem do ticha. Mluvil jsem jasně, aby vše mělo patřičnou váhu. "Takže, vyslat všechny válečné lodě do Neatbay a také všechny čluny rybářské flotily, jež se podaří shromáždit. A všechny dostupné koně poslat po pevnině, pod velením Kerfa."

"Ano," vydechl král. Polkl naprázdno, nadechl se a otevřel oči. "Ano, takový je můj příkaz. A teď běžte."

"Chcete trochu vína, můj lenní pane?" Šasek se zjevil na opačné straně postele. Jedině já jsem ustrnul.

Šasek se tomu potutelně usmál. Sklonil se nad krále, pomohl mu zvednout hlavu a usrknout si vína.

Hluboce, přehluuboce jsem se svému králi poklonil. Napřímil jsem se a otočil se s úmyslem opustit pokoj.

"Můžeš jet s mou stráží, chceš-li," řekla mi královna Kettricken.

Regal zbrunátněl ve tváři. "Král vám neřekl, abyste jela!" vyprskl na ni.

"Ani mi to nezakázal." Královna se na něj zpřímá podívala.

"Má královno!" ohlásil se ve dveřích jeden z členů její stráže. "Jsme připraveni vyrazit." Udiveně jsem na ni pohlédl. Kettricken pouze přikývla.

Podívala se na mne. "Měl by sis pospíšet, Fitzi. Pokud ovšem nemáš v úmyslu jet takhle."

Burrich jí natřepal plášť. "Je můj kůň připraven?" zeptala se Kettricken svého strážného.

„Hands slíbil, že až sejdete dolů, bude stát u dveří."

"Budu potřebovat jenom pár okamžiků, abych se připravil," pravil tiše Burrich. Všiml jsem si, že to neznělo jako žádost.

"Tak běž. Běžte oba. Musíte nás dostihnout, jak nejrychleji vám to půjde."

Burrich přikývl. Šel za mnou do mého pokoje, kde si v mé truhlici vybral zimní úbor, zatímco já se oblékal. "Sčeš si vlasy dozadu a opláchni si obličej," nařídil mi stroze. "Vojáci mají větší důvěru v muže, jenž působí dojmem, že byl na probuzení v tuto hodinu připraven."

Udělal jsem, jak mi poradil, načež jsme vyrazili po schodech dolů. Na svou kulhavou nohu jako by té noci zapomněl. Když jsme se ocitli na nádvoří, začal hulákat na čeledíny, aby přivedli Sooty a Ruddyho. Dalšího hocha poslal tryskem pro Kerfa, aby mu předal rozkazy, a dalšího přichystat všechny koně, jež byli ve stájích k dispozici. Čtyři muže odvelel do města, jednoho k válečným lodím, ostatní po hospodách, aby shromáždili rybářskou flotilu. Záviděl jsem mu jeho energii. Neuvědomoval si, že ode mě převzal velení, teprve až když jsme byli v sedle. Pojednou vypadal nesvůj. Usmál jsem se na něj.

"Zkušenost se počítá," řekl jsem.

Přijeli jsme k bráně. "Měli bychom dostihnout královnu Kettricken, ještě než dorazí k pobřežní silnici," řekl Burrich, když vtom vystoupil strážník, aby nám zahradil cestu.

"Stát!" přikázal a hlas se mu při tom slově zlomil.

Naši koně se splašeně vzepjali. Přitáhli jsme jim oště. "Co to má znamenat?" dožadoval se Burrich.

Muž neuhnul ani o píd'. "Vy můžete projet, sire," pravil Burrichovi s respektem. "Mám však rozkazy, že Bastard nesmí ven z hradu."

"Bastard?" Nikdy předtím jsem neslyšel, že by měl Burrich tak rozlícený hlas. "Pověz ,FitzChivalry, syn prince Chivalryho'."

Muž na něj v údivu zíral.

"Okamžitě to pověz!" zakřičel Burrich a vytáhl meč. Najednou vypadal dvakrát větší než obvykle.

Vyzařoval z něj hněv ve vlnách, které jsem cítil.

"FitzChivalry, syn prince Chivalryho," zablábolil muž. Zhluboka se nadechl a naprázdno polkl. "Ale ať ho nazvu jakkoli, mám své rozkazy. Nesmí ven."

"Ani ne před hodinou jsem slyšel královnu, jak nám přikázala jet s ní nebo ji co nejrychleji dohonit.

Říkáš, že tvůj rozkaz je nadřazený jejímu?"

Muž se zatvářil nejistě. "Moment, sire." A zaskočil na strážnici.

Burrich si odfrkl. "Ten, kdo ho cvičil, by se měl stydět. Společně jen na naši poctivost, že nám zabrání projet ven."

"Možná tě jen zná," nadhodil jsem.

Burrich po mně šlehl pohledem. Po chvíli se vynořil kapitán hlídky. Zazubil se na nás. "Přeji šťastnou cestu a hodně štěstí v Neatbay."

Burrich mu ze sedla poslal pozdrav, něco mezi zasalutováním a mávnutím na rozloučenou, a popohnali jsme koně branou kupředu. Nechal jsem Burriche, ať zvolí tempo. Byla tma, ale jakmile jsme se ocitli na cestě z kopce, silnice byla rovná a sjízdna a na obloze trochu vykoul měsíc. Burrich si počínal dost odvážně, jak jsem to u něj ještě neviděl, protože koně pobídl do cvalu a držel tempo, dokud jsme před sebou nespatri královninu gardu. Zvolnil až těsně předtím, než jsme se k nim připojili. Viděl jsem, jak se otáčejí a poznávají nás, jeden voják zvedl ruku na pozdrav.

"Je dobře, když se březí klisna v počátečním stadiu cvičí." Ohlédl se po mně přes rameno do tmy. "Jen nevím, jestli to platí i o ženách," řekl váhavě.

Zazubil jsem se na něj. "A ty myslíš, že já to vím?" Zavrtěl jsem hlavou a zvažněl. "Opravdu nevím.

Některé ženy, když čekají dítě, nejezdí vůbec. Některé zase ano. Myslím, že Kettricken by Verityho dítě nevystavovala nebezpečí. A krom toho. Je pro ni bezpečnější, když je tu s námi, místo aby zůstala doma s Regalem."

Burrich na to nic neřekl, ale já vycítil jeho souhlas. A pak ještě něco:

Konečně zase vyřážíme na lov!

Tiše! varoval jsem ho, dívaje se úkosem po Burrichovi. Svě myšlenky jsem držel na uzdě a v co nejprísnejším soukromí. Jedeme daleko. Dokážeš udržet tempo s koňmi?

Na krátkou vzdálenost mě mohou předhonit. Ale klusajícímu vlkovi nic daleko neuteče.

Burrich v sedle se mírně napřímil. Věděl jsem, že Nighteyes se pohybuje podél krajnice, poklusuje mezi stíny. Bylo dobré být zase jednou venku a mít ho po boku. Ne že bych se radoval z toho, že Neatbay bylo napadeno, spíše šlo o to, že konečně budu mít šanci něco s tím dělat, i kdyby to bylo jen odklizení ruin. Podíval jsem se po Burrichovi. Vyzařoval z něj hněv.

"Burrichi?" odvážil jsem se.

"Je to vlk, že?" promluvil Burrich zdráhavě do tmy. Zatímco jsme jeli, hleděl přímo před sebe. Přesto jsem věděl, jaký má výraz kolem úst.

Ty víš, že ano. Vyceněné zuby, vyplazený jazyk.

Burrich sebou trhl, jako když ho píchne.

"Nighteyes," přiznal jsem tiše, když jsem převedl obraz jeho jména do lidských slov. Posedla mě hrůza.

Burrich ho vycítil. Věděl to. Nemělo smysl nic zapírat. Ale byl v tom pro mě i malinký náznak úlevy. Byl jsem už smrtelně unavený ze všech těch lží, v nichž jsem ustavičně žil. Burrich stále mlčky vedl koně, nedívaje se na mne. "Neměl jsem v úmyslu, aby se to stalo. Prostě se to stalo," znělo mé vysvětlení, nikoli omluva.

Nedal jsem mu na výběr. Nighteyes se velmi bavil Burrichovým mlčením.

Položil jsem ruku na šiji Sooty a vychutnával si teplo a život sálající z ní. Čekal jsem. Burrich stále nic neřikal. "Vím, že mi to nikdy neschválíš," řekl jsem tiše. "Ale to není něco, co bych si mohl zvolit. Je to v pravdě to, čím jsem."

Je to v pravdě to, čím jsme my všichni, usklíbl se Nighteyes. Pojd', Srdce smečky, promluv si se mnou. Nezalovíme si spolu?

Srdce smečky? podivil jsem se.

On ví, že je to jeho jméno. Takhle ho volali všichni ti psi, kteří ho uctívali, když sborově štěkali v trysku štvance. Tak jeden druhého i popichovali. "Srdce smečky, tady, tady, zvěř je tady, a já ji objevil pro tebe, pro tebe!" Tak všichni hafali a snažili se mu to vyštěkat jako první. Ale teď jsou všichni pryč, odvečeni do daleka. Neradi ho opouštěli. Věděli, že to slyší, i když neodpovídal. Copak jsi je nikdy neslyšel?

Myslím, že jsem se o to nepokoušel.

Chyba. Proč se tvářit jako hluchý? Nebo němý?

"Musíš to dělat v mé přítomnosti?" řekl Burrich škrobeným hlasem.

"Prosím za prominutí," řekl jsem, vážně si vědom toho, že se vskutku urazil. Nighteyes se znovu zahihňal.

Ignoroval jsem ho. Burrich už se na mě nepodíval. Po chvíli pobídl Ruddyho a odklusal dopředu, aby předjel Kettrickeninu stráž. Zaváhal jsem a pak jsem vyrazil za ním. Formálně ohlásil Kettricken všechno,

co dělal před odjezdem z Buckkeepu, a ona vážně přikyvovala, jako by byla zvyklá přijímat taková hlášení. Na její znamení jsme se směli trochu stáhnout a jet po její levici, zatímco kapitánka strážce, jakási Foxglove, jela po pravici. Před úsvitem nás dostihl zbytek vojáků z Buckkeepu na koních. Když se k nám připojili, Foxglove na čas zvolnila tempo, aby si jejich určení koně mohli vydechnout. Jakmile jsme však dorazili k jedné říčce a nechali zvířata vykoupat se, odhodlaně jsme vyrazili dál. Burrich se mnou již nemluvil.

Před léty jsem putoval do Neatbay jako součást Verityho družiny. Tehdy nám to trvalo pět dní, ale to jsme jeli s povozy a nosítky, kejklíři, muzikanty a komorníky. Tentokrát jsme jeli na koních, s ostřílenými válečníky, a nepotřebovali jsme se držet široké pobřežní silnice. Jediná věc, která nám nepřála, bylo počasí. V půli dopoledne prvního dne cesty se přihnala zimní větrná bouře. Byla to strastiplná jízda nejen kvůli fyzickému nepohodlí, tížilo nás totiž vědomí, že nárazové větry zbrzdí naše lodě. Kdykoli nás cesta zavedla do blízkosti moře, díval jsem se po plachtách, jenže žádné jsem neviděl.

Tempo, které Foxglove nasadila, bylo náročné, ale nikoli zdrcující pro koně ani pro jezdce. Přestože zastávky nebyly časté, průběžně měnila tempo a dohlížela, aby žádné zvíře nestrádalo žízní. Při takových zastávkách dostali koně zrní a jezdci tvrdý chléb a sušené ryby. Pokud si někdo vůbec všiml, že se nám v patách táhne vlk - nezmínil se o tom. O dva dny později, když nás zastihlo jitro a hezké počasí, jsme už shlíželi na široké říční údolí, které se otevíralo směrem k zálivu Neatbay.

Bayguard byla pevnost u Neatbay. A Bayguard byl též domovským hradem vévody Kelvara a lady Grace, srdcem Ripponského vévodství. Strážní věž se tyčila na pískovcovém útesu nad městem.

Samotný hrad byl vystavěn na učiněné rovině, byl však opevněn řadou hliněných valů a příkopů. Kdysi mi bylo řečeno, že ještě žádný nepřítel nikdy nepronikl za druhý val. To už nebyla pravda. Zastavili jsme se a hleděli na to dílo zkázy.

Pětice rudých lodí byla pořád vytažena na pláži. Lodě z Neatbay, většinou malé rybářské čluny, byly už jen vypálené a proděravělé vraky rozseté po pláži. Poté, co je nájezdníci zničili, si s nimi ještě pohrál příliv. Zčernalé budovy a dýmající ruiny se vějířovitě šířily směrem od místa, kde se bandité vylodili, a jako němí svědkové tak vyznačovaly jejich cestu připomínající šíření nákazy. Foxglove se postavila ve třmenech a ukázala na Neatbay, kombinujíc své postřehy se znalostmi o městě a hradu. "Je to mělký písečný záliv, po celé ploše. Takže když stoupne příliv, šíří se do daleka. Vytáhli své lodě příliš vysoko. Když je chceme přinutit k ústupu, musíme to udělat za odlivu, až budou jejich lodě na suchu, vysoko na mělčině. Prohnali se městem jako horký nůž máslem: pochybuji, že se setkali s větším odporem, ta pozice je vskutku neudržitelná. Při prvním spatření rudého kýlu nejspíš všichni zamířili k hradu. Zdá se mi, že ostrované se probili i skrze třetí obranný obvod. Teď by je však Kelvar měl být schopen zadržovat téměř neurčitě dlouho. Čtvrtý val je zhotovený z kamene. Stavba trvala celé roky. Bayguard má dobrou studnu a tamní skladiště budou na počátku zimy ještě plná obilí. Pevnost nepadne, ledaže by ji položila zrada." Foxglove přestala gestikulovat a znovu se usadila v sedle. "Nedává to smysl, tenhle útok," řekla tišeji. "Jak mohou rudí bandité předpokládat, že vydrží dlouhé obléhání? Zvláště když budou vzápětí napadeni našimi silami?"

"Odpověď možná zní, že vůbec nečekali, že někdo přijde Bayguardu na pomoc," řekla stroze Kettricken. "Mají teď k dispozici město, kde mohou drancovat zásoby, možná čekají ještě další lodě." Otočila se ke Kerfovi a pokynula mu, ať se postaví po bok Foxglove. "Já nemám žádné bojové zkušenosti," řekla prostě. "Vy dva to budete muset napláňovat. Já teď budu naslouchat jen jako voják. Jaký bude další krok?"

Uviděl jsem, jak sebou Burrich trhl. Taková upřímnost je jistě obdivuhodná, ale u vojevůdce ne vždy prospěšná. Spatřil jsem, jak si Foxglove a Kerf vyměnili zpytavé pohledy. "Má královno, Kerf má více bojových zkušeností než já. Přijala bych jeho velení," navrhla tiše Foxglove.

Kerf sklopil zrak, jako by se zastyděl. "Burrich býval mužem v Chivalryho službách. Zažil mnohem více bitev než já," poznamenal jakoby k hřívě své klisny. Náhle vzhlédl. "Doporučoval bych vám jeho, má královno."

V Burrichově tváři se zračil svár protichůdných emocí. Na okamžik se mu zajiskřilo v očích. Pak jsem ale uviděl, jak jeho rozpaky sílí.

Srdce smečky, budou pro tebe lovit dobře, naléhal Nighteyes.

"Burrichi, převezmi velení. Budou se pro tebe bít statečně."

Naskočila mi husí kůže, když jsem uslyšel, jak Kettricken prakticky zopakovala Nighteyesovu myšlenku. Z místa, kde jsem seděl, jsem zahlédl, jak Burrichem projel záchvěv. Vzápětí se napřímil v sedle. "Na tak plochem terénu nemáme šanci, že bychom je zaskočili. A tři obvody, které již získali, jim mohou posloužit jako obrana. Není nás mnoho. Čeho máme nejvíc, má královno, je čas. Můžeme je obklíčit. Nemají přístup k pitné vodě. Pokud Bayguard vydrží a my ostrovany udržíme v pasti tam, kde jsou, mezi třetím hliněným valem a hradbou, můžeme jednoduše vyčkat, až dorazí naše loď. Mezitím se můžeme rozhodnout, zda se chceme připojit k útoku na ně či zda je prostě necháme vyhladovět."

"To mi zní rozumně," souhlasila královna.

"Jsou to blázni, pokud si v lodích nenechali aspoň malou sílu. S těmi se budeme muset vypořádat okamžitě. Pak musíme na jejich loď vyslat naše hlídky s rozkazy, aby je zničily, kdyby to vypadalo, že se někteří ostrované prosmekli okolo nás a snaží se uniknout. Pokud ne, budete mít další loď do flotily následníka trůnu Verityho."

"Také to zní rozumně." Ta představa Kettricken očividně nadchla.

"Je to jasné, ale jen když zareagujeme rychle. Brzy nás objeví, pokud se tak už nestalo. Situace jim bude určitě jasná tak jako nám. Potřebujeme se dostat tam dolů a obklíčit obléhatele hradu a současně zneškodnit ty, kteří strážejí jejich loď."

Kerf a Foxglove mezitím souhlasně přikyvovali. Burrich se na ně podíval. "Chci, aby vaši lučištníci obstoupili hrad. Chceme je tam pouze sevřít, a ne zabřednout do boje zblízka. Prostě je uzemněte tam, kde jsou. Kde předtím prolomili valy, tudy se budou chtít zase vytrátit. V těch místech postavte nejsilnější hlídky, ale jinak strážte celý obvod vnějšího valu. A prozatím se nepokoušejte dostat se za něj. Ať se tam pěkně vymáchají jako krabi ve vroucím kotli."

Oba kapitáni krátce kývli. Burrich pokračoval:

"K lodím potřebuji bojovníky s meči. Předpokládám, že to bude tuhý boj. Své jediné únikové cesty budou sverepě bránit. Pošlete tam několik druhořadých lučištníků, a ať si připraví ohnivé šípy. Kdyby vše ostatní nevyšlo, zapalte loď přímo na pláži. Ale nejprve se pokuste je ukořistit."

"Rurisk!" vykřikl kdosi zezadu. Hlavy všech se otočily směrem k vodě. Severní cíp Neatbay právě obeploval Rurisk. V příštím okamžiku se objevila další plachta. Bojovníci v sedlech za námi propukli v jásot. Ale za našimi loděmi, s kotvou hluboko ve vodě, celá bílá jako břicho mrtvol, plachty rovněž tak vyduté, se sunula bílá loď. V okamžiku, kdy jsem ji spatřil, mi ztuhly hrůzou všechny vnitřnosti.

"Bílá loď!" zachrčel jsem. Projel mnou záchvěv strachu, až to zabořilo.

"Cože?" zeptal se udiveně Burrich. Bylo to první slovo, které mi za ten den řekl.

"Bílá loď!" zopakoval jsem a ukázal před sebe.

"Cože? Kde? Tamto? To je přece břeh v mlze. Naše loď tudy vlouvají do přístavu."

Podíval jsem se znovu. Měl pravdu. Byl to břeh zahalený v mlze, která mi přímo před očima mizela v ranním slunci. Můj děs postupně slábl jako přízračný jízlivý smích. Ale den se mi pojednou zdál mrazivější, a slunce, které se nakrátko prodralo bouřkovými mračky, působilo mdle a vodnatě. Jako odpudivý smrad ve vzduchu viselo cosi zlověstného.

"Rozdělte své síly a ihned je rozmístěte," pravil Burrich klidně. "Nechceme, aby naše loď narazily na nějaký odpor, až se přiblíží ke břehu. Rychle, dělejte. Fitzi. Ty půjdeš s oddíly proti rudým lodím. Budeš tam, až Rurisk nasedne na mělčinu, a sdělíš posádkám na palubě, k čemu jsme se rozhodli. Jakmile budou rudé loď vyčištěny od nepřítele, všichni bojovníci se připojí k nám při obléhání ostrovanů. Kdyby tak existoval způsob, jak sdělit vévodovi Kelvarovi, jaké kroky podnikáme. Ale myslím, že to brzy uvidí sám. Takže, jdeme na to."

Nakrátko zavládl rozruch, než se Kerf a Foxglove poradili, ale v překvapivě krátkém čase už jsem cválal za Foxglove spolu s oddílem bojovníků. Měl jsem s sebou svůj meč, ale postrádal jsem sekyru, se kterou jsem se během léta tak szil.

Nic nebylo tak jasné, jak se plánovalo. V ruinách města, dlouho předtím, než jsme dorazili na pláž, jsme narazili na ostrovany. Ustupovali směrem ke svým lodím, v čemž jim překážel špalír k sobě připoutaných zajatců. Zaútočili jsme na bandity. Někteří se nám postavili a bojovali, jiní nechali zajatce být a utíkali před kopyty našich koní. Naše jednotky se brzy roztrousily mezi dýmajícími budovami a zaneřádnými

ulicemi Neatbay. Někteří z našich mužů se zdrželi, aby rozvázali zajatce a pomohli jim. Foxglove kvůli tomu zdržení klela a nadávala, poněvadž hrozilo, že uprchlí nájezdníci varují hlídky rudých lodí. Hbitě naši skupinu rozdělila, zanechávajíc ve městě hrstku mužů na pomoc zuboženým obyvatelům. Strašný puch vycházející z mrtvých těl a zmoklých ohořelých trámů mi přivedl na mysl vzpomínky z Forge takřka s ochromující živostí. Těla se nacházela všude - mnohem více těl, než jsme čekali. Kdesi jsem vycítil vlka slídícího mezi ruinami a přijal od něj útěchu.

Bylo až s podivem, jak nám Foxglove zkušeně spílala, načež svůj oddíl zorganizovala do klínu. K rudým lodím jsme se přihnali právě včas, abychom viděli, jak jedna z nich odplouvá na vlnách odlivu. S tím už jsme ovšem nemohli nic dělat, ale mohli jsme alespoň zabránit ve vyplutí druhé lodi. S překvapivou hbitostí jsme její posádku pobili. Nebylo jich mnoho, pouze jádro sestavy veslařů. Dokonce se nám podařilo usmrtit je dříve, než stačili zmasakrovat většinu zajatců, kteří leželi spoutaní na veslařských lavicích. Tušili jsme, že loď, která odplula, byla podobně naložená. A proto, jak jsem vytušil, neměla v plánu zkřížit cestu Ruriskovi ani jiné z lodí, které teď zamířily k rudému vetřelci, jenž nám unikl.

Ale rudá loď už byla na cestě z přístavu, naložena rukojmími. Kam měla namířeno? K přízračné lodi, kterou jsem spatřil jen já? Pouhé pomyšlení na bílou loď ve mně vyvolávalo třas a urputný tlak v hlavě, jako by se probouzela bolest. Snad měli v úmyslu zajatce utopit nebo je vykovat, ať už to dělali jakkoli. Tehdy jsem neměl možnost o tom podrobně hloubat, ale schoval jsem si to pro Chadea. Každá ze zbylých tří lodí na pláži měla na palubě sestavu bojovníků, kteří se teď zoufale bili, jak předpovídal Burrich. Jednu loď zapálil šípem přehorlivý lučištník, ale ostatní nám padly do rukou nedotčené.

V době, kdy Rurisk nasedl na mělčinu, byly již všechny rudé lodě zajištěny. Ted' jsem měl čas, abych zvedl hlavu a rozhlédl se po zálivu Neatbay. Po bílé lodi ani památky. Za Ruriskem připlula Constance a za nimi flotila rybářských člunů a dokonce několik kupeckých lodí. Většina z nich musela zakotvit vně mělkého přístavu, avšak muži byli na prámech rychle převezeni z palub na břeh. Posádky válečných plavidel čekaly, až jejich kapitáni zjistí, co se děje, ale muži z rybářských a kupeckých lodí kolem nás prosvištěli a zamířili rovnou k obléhanému hradu.

Cvičené posádky z válečných plavidel je brzy předběhly a v době, kdy jsme dorazili k vnějším valům okolo hradu, bylo již dosaženo dosti dobré vzájemné spolupráce, ne-li přímo skutečné organizace. Osvobození zajatci byli zesláblí nedostatkem jídla a vody, ale rychle se zotavili a poskytovali nám neocenitelné důvěrné informace o vnějších hradních násypech. Odpoledne jsme završili obklíčování obléhatelů. Burrich s obtížemi přesvědčil všechny zúčastněné, aby alespoň jedna z našich válečných lodí zůstala na vodě v pohotovosti a s kompletní posádkou. Jeho předtucha se potvrdila už nazítří ráno, kdy se zpoza severního výběžku zálivu vynořily dvě rudé lodě. Rurisk je odrazil, ale ony nám až příliš snadno uprchly, abychom pocítili nějaké zadostiučinění. Všichni věděli, že teď si o kus dál na pobřeží najdou nějakou nechráněnou vesnici a podniknou zde nájezd. Několik rybářských plavidel za nimi opožděně vyrazilo, ačkoli byla malá šance, že by rychlé veslice nájezdníků dostihly.

Druhého dne čekání jsme už byli znudění a nesví. Počasí se opět zhoršilo. Tvrdý chléb začínal chutnat po plisni, nasušené ryby již nebyly zcela suché. Aby nás pozdravil, dal vévoda Kelvar vyvěsit vlajku vévodství Buck vedle své vlastní standarty vlající nad Bayguardem na znamení toho, že o nás ví. Ale i on zvolil vyčkávací strategii. Ostrované byli v obklíčení. Nepokusili se prolomit naše sevření, aniž postoupili blíže k hradu. Vše znehybnělo a čekalo se.

"Ty nenasloucháš varováním. Nikdy," pravil mi tiše Burrich.

Snesla se noc. Bylo to poprvé od našeho příjezdu, co jsme pro sebe měli více než jenom pár chvil. Burrich seděl na kládě, zraněnou nohu nataženou před sebou. Já se krčil u ohně ve snaze zahřát si ruce. Nacházeli jsme se před dočasným přístřeškem zbudovaným pro královnu, kde jsme udržovali značně dýmající oheň. Burrich ji původně chtěl ubytovat v jedné z nedotčených budov, které zůstaly stát v Neatbay, jenomže ona odmítla a trvala na tom, že chce zůstat nablízku svým bojovníkům. Příslušníci její gardy k ní svobodně vcházeli a zase vycházeli. Burrich se nad tou důvěrností kabonil, ale zároveň schvaloval královninu oddanost. "Tvůj otec byl také takový," poznamenal náhle, když se dvě ženy z Kettrickeniny stráže vynořily ze stanu a šly na hlídku vystřídat další.

"Nebral si varování k srdci?" zeptal jsem se překvapeně.

Burrich zavrtěl hlavou. "To ne. Ale jeho vojáci, vždycky se k němu takhle trousili, v kteroukoli dobu.

Často jsem se ptal sám sebe, kde vzal tolik soukromí, aby tě zplodil."

Musel jsem vypadat šokované, poněvadž i Burrich vzápětí zrudl. "Promiň. Jsem unavený a noha mě... pobolívá. Nemyslel jsem na to, co říkám."

Nečekaně se mi na tváři objevil úsměv. "To je v pořádku," řekl jsem a byla to pravda. Když se dozvěděl o Nighteyesovi, bál jsem se, že mne znovu zapudí. Jeho žert přišel vhod, dokonce i drsný žert. "Říkal jsi něco o varováních," zeptal jsem se pokorně.

Povzdechl si. "Je to tak, jak jsi říkal. Jsme to, co jsme. A on to řekl rovněž. Občas ti nedají na výběr. Prostě se k tobě upnou."

Kdesi v temnotách zavyl pes. Nebyl to skutečný pes. Burrich po mně šlehl pohledem. "Vůbec ho nemám pod kontrolou," přiznal jsem.

Ani já tebe. Proč by měl mít jeden kontrolu nad druhým?

"Ani se nedrží stranou osobních debat," vyslovil jsem poznámku.

"Vůbec ničeho osobního," pravil zpřímá Burrich. Hlasem člověka, který ví své.

"Myslel jsem, že jsi říkal, že jsi... to nikdy nepoužíval." Ani teď bych si netroufl říci nahlas "Moudrost".

"To ne. K ničemu dobrému to není. Řeknu ti na rovinu to, co jsem ti říkal již předtím. Ono... tě to mění.

Když se tomu poddáváš. Když tím žiješ. Pokud tomu nemůžeš zamezit, alespoň to nevyhledávej. Nebud' _"

"Burrichi?"

Oba jsme poskočili. Byla to Foxglove, která se vynořila z temnoty na opačné straně ohně. Kolik toho slyšela?

"Ano? Nějaký problém?"

Ve tmě se sehnula a pak pozvedla zarudlé ruce k ohni. Vzdychla. "Já nevím. Jak se na to zeptat? Víš o tom, že ona je těhotná?"

Burrich a já jsme si vyměnili pohledy. "Kdo?" zeptal se zpřímá.

"Víš, já sama mám dvě děti. A většinu z její stráže tvoří ženy. Každé ráno zvrací a žije z maliníkového čaje. Na solenou rybu se nemůže ani podívat, aby přitom nevrhla. Neměla by tu být, žít takhle," pokynula Foxglove směrem ke stanu.

Och. Ta samice.

Sklapni.

"Neptala se tě přece na radu," řekl rozvážně Burrich.

"Situaci tu máme pod kontrolou. Nevidím důvod, proč by neměla být poslána zpět na Buckkeep," pravila klidně Foxglove.

"Neumím si představit, že bychom ji někam ‚poslali zpátky‘," poznamenal Burrich. "Myslím, že k tomu rozhodnutí by musela dospět sama."

"Mohl bys jí to navrhnout," zkusila to Foxglove.

"Ty také," oponoval Burrich. "Jsi kapitánka její stráže. Na takové obavy máš plné právo."

"Já však nestrážím každou noc její dveře," namítla Foxglove.

"Možná bys měla," řekl Burrich, a pak to zmínil slovy: "Teď, když to víš."

Foxglove se zahleděla do ohně. "Snad bych měla. Takže. Otázka zní, kdo ji doprovodí na Buckkeep?"

"Samozřejmě celá její osobní stráž. Královna by neměla cestovat s menším doprovodem."

Kdesi v temnotách se náhle ozval povyk. Vyskočil jsem na nohy.

"Zůstaň tady!" osopil se na mě Burrich. "Počkej si na zprávy. Nikam neutíkej, dokud nevíš, co se děje!"

V dalším okamžiku přiběhla k ohni Whistle z královniny stráže. Postavila se před Foxglove a spustila:

"Dvouhrotý útok. Pokusili se prorazit trhlinou hned pod jižní věží. A někteří se dostali ven u -"

Vtom ji proklál šíp a umlčel navždy, co se chystala říci. Ostrované se najednou hnali na nás, bylo jich více, než by člověk dokázal spočítat, a všichni se stahovali ke královninu stanu. "Za královnou!" křikl

jsem a dostalo se mi slabé útěchy, když jsem uslyšel, jak je můj pokřik opakovaně předáván našimi řadami dále. Ze stanu vyběhli tři hlídači, aby vlastními těly chránili jeho tenké stěny, zatímco já s

Burrichem jsme zaujali pozice před ním. V rukou jsem třímal meč a koutkem oka jsem viděl, jak Burrichovo ostří doruda zbarvilo světlo ohně. Královna se znenadání objevila ve vchodu do stanu.

"Nehlíďte mě!" ohradila se. "Běžte tam, kde zuří boj."

"To je přímo tady, má paní," zabručel Burrich a vrhl se kupředu, aby ut' al ruku muži, který se odvážil příliš blízko.

Jasně si na ta slova vzpomínám a vybavuji si i pohled na Burriche, jak vyráží vpřed. Je to má poslední celistvá vzpomínka na tu noc. Pak už to byl jen ryk a krev, oheň a kov. Vlny emocí na mě dorážely, jak se naši vojáci a nájezdníci

všichni bili na život a na smrt. Brzy někdo zapálil stan. Plameny šlehající do výše osvětlovaly bitevní scénu jako pódium. Vzpomínám si, jak jsem uviděl Kettricken v podkasaném a podvázaném rouchu, kterak se s holýma nohama a bosá bije na zmrzlé zemi. Oběma rukama pevně svírala svůj podivně dlouhý horalský meč. Její ladnost učinila z bitvy smrtelný tanec, z bitvy, která by mě jindy dohnala na pokraj šílenství. Objevovali se stále další a další ostrované. V jednom okamžiku jsem si byl jist, že slyším Verityho halasné povely, ale žádný nedával smysl. Čas od času se objevil Nigtheyes, který bojoval vždycky na pomezí světla a tmy, zjevoval se znenadání, jako chlupatý a ozubený živel řádící nízko nad zemí, sekal protivníky do podkolenních šlach a vrhal se na ně plnou vahou tak, aby nájezdníkův výpad změnil v klopýtnutí. Burrich a Foxglove se bili zády k sobě, když to s námi v jednom okamžiku vypadalo bledě. Já byl součástí kruhu, který chránil královnu. Alespoň jsem si myslel, že to tak je, dokud jsem si nevšiml, že vlastně bojuje vedle mne.

V jednom okamžiku jsem upustil meč a chopil se sekery padlého nájezdníka. Svůj meč jsem zvedl ze zmrzlé země následujícího dne, potažený ztuhlým blátem a krví. Avšak v tom okamžiku jsem neváhal odhodit Verityho dar, abych se zmocnil účinnější zbraně. Uprostřed bitevní vřavy jsem měl na úvahy pouze přítomný okamžik. Ani když se průběh bitvy konečně obrátil, neuvažoval jsem o tom, jak to bylo ode mě moudré, ale dál jsem pronásledoval a stíhal rozprehnuvši se nepřátele potměšilými a dýmajícími ruinami městečka Neatbay.

A zde jsme si s Nigtheyesem vskutku dobře zalovili. Stanul jsem tváří v tvář svému poslednímu úlovku, sekýra proti sekýře, zatímco vrčící Nigtheyes si klestil cestu ke mně přes menšího muže s mečem. Skoncoval s ním pár okamžiků předtím, než jsem já skolil svého soka na zem.

Tento poslední brutální kousek mi poskytl divoké a ukrutné zadostiučinění. Nepřemýšlel jsem, kde Nigtheyes přestal a kde jsem já začal, pouze to, že jsme zvítězili a oba jsme přežili. Potom jsme se šli porozhlédnout po vodě. Zhluboka jsme se napili z vědra u obecní studny a já si omyl krev z rukou a tváře. Potom jsme si sedli na zem a opřeli se o cihlové roubení studny, odkud jsme sledovali východ slunce za hustým přízemním oparem. Nigtheyes mě přitom hřál svým tělem a na nic jsme nemysleli.

Myslím, že jsem na chvíli zadřímł, protože Nigtheyes do mě nečekaně strčil a rychle se vypařil. Vzhlédl jsem, abych se podíval, co ho vyrušilo, ale uviděl jsem pouze vyděšené děvče z Neatbay hledící na mě.

V rusých vlasech se jí odrážely blyštivé paprsky časně ranního slunce. V rukou měla džber. Vstal jsem a usmál se, pozvednuv sekýru na pozdrav, ale ona odpelášila jako vyděšený králík mezi rozbořené budovy. Trochu jsem se protáhl a potom se vydal chuchvalci mlhy k místu, kde stál královnin stan.

Zatímco jsem šel, vracely se mi výjevy lovičího vlka z minulé noci. Vzpomínky byly příliš ostré, příliš rudé a černé, takže jsem je zapudil do hlubin mysli. Nemyslel Burrich svým varováním právě tohle?

I za denního světla bylo stále těžké pochopit, co všechno se stalo. Půda kolem zčernalých zbytků Kettrickenina stanu se proměnila v rozdupané bahnisko. Zde byl boj nejzuřivější. Zde padlo nejvíce nepřátel. Některá těla byla mezitím odvléčena stranou a naházena na hromadu. Jiní stále leželi tam, kde padli. Vyhýbal jsem se pohledu na ně. Jedna věc je zabít ve strachu a zuřivosti. A další věc je hodnotit své dílo v šedivém světle mrazivého jitra.

To, že se ostrované pokusili prolomit naše obležení, bylo pochopitelné. Měli možná šanci průlom uskutečnit a dostat se až ke svým lodím, kde by pak jednu či dvě získali zpátky. Ale to, že se útok zjevně soustředil na královnin stan, bylo už méně pochopitelné. Jakmile se dostali za obranné valy, proč se nechopili šance na přežití a nezamířili k pláži?

"Možná," poznamenal Burrich, zatínaje zuby, když jsem mu ohledával ošklivý otok na poraněné noze, "vůbec nedoufali, že se jim podaří uniknout. Je to takový ostrovanský způsob, rozhodnout se zemřít a potom napáchat co největší škodu, než se tak stane. A tak zaútočili tady, v naději, že zabijí naši královnu."

Burriche jsem objevil, jak se belhá po bojišti. Neřekl, že hledal mé tělo. Avšak jeho úleva, když mě

spatřil, hovořila sama za sebe.

"Jak ale věděli, že je to královnin stan?" přemýšlel jsem. "Nevyvěsili jsme žádné vlajky, nevyhlásili jsme žádné výzvy. Jak se dozvěděli, že je tady? Tak. Je to trochu lepší?" Zkontroloval jsem bandáž, zda dobře přiléhá.

"Je to suché a čisté a obvaz zřejmě ulevuje od bolesti. Myslím, že nic víc s tím nemůžeme dělat. Tuším, že když budu tu nohu namáhat, pokaždé oteče a zapálí se." Mluvil zaníceně, jako kdyby hovořil o poraněné noze koně. Alespoň se to neotevřelo. Vypadalo to, že míří přímo ke královně, že?"

"Jako včely na med," konstatoval jsem znaveně. "Královna je teď v Bayguardu?"

"Samozřejmě. Všichni tam jsou. Měl jsi slyšet ten jásot, když nám otevřeli brány. Královna Kettricken vstoupila dovnitř, sukně na jedné straně stále podvázané, z obnažené čepele jí ještě kapala krev. Vévoda Kelvar před ní klekl na obě kolena a políbil jí ruku. Ale lady Grace na ni pohlédla a řekla: "Och, má drahá, okamžitě vám nechám připravit koupel."

"Teď mají alespoň námět na písně," řekl jsem a zasmáli jsme se. "Ale ne všichni jsou na hradě. Před chvílí jsem viděl dívku, jak jde mezi ruinami pro vodu."

"To víš, na hradě se slaví. Jistě se najdou tací, kteří k tomu budou mít pramalý důvod. Foxglove neměla pravdu. Lidé z Neatbay se rudým lodím nevzdali jen tak lehce. Mnozí padli, než se obyvatelé Neatbay stáhli na hrad."

"Nepřipadá ti na tom něco divného?"

"Že by se lidé měli bránit? Ne. To je -"

"Nezdá se ti, že tu bylo příliš mnoho ostrovanů? Víc, než by uneslo pět lodí?"

Burrich se ihned zarazil. Ohlédl se po roztroušených tělech. "Snad je ty druhé lodě zanechaly tady a pak vypluly na hlídku..."

"To není jejich způsob. Mám podezření na větší loď, která by přepravila značný počet mužů."

"A kde je?"

"Teď už je pryč. Myslím, že jsem ji zahlédl, jak připlouvá k tomu břehu v mlze."

Oba jsme zmlkli. Burrich mi ukázal, kde uvázal Ruddyho a Sooty, a společně jsme vyjeli k Bayguardu. Hlavní hradní brána byla dokořán otevřená a uvnitř se prolínala směsice vojáků z Buckkeepu a lidu z Bayguardu. Privítali nás radostnými pokřiky a nabídli nám vrchovaté poháry medoviny, ještě než jsme stačili sesednout. Chlapci žadonili, aby nám směli odvést koně, a Burrich jim to, k mému nemalému překvapení, dovolil. Uvnitř hodovního sálu panovalo ryzí veselí, které by zahanbilo i Regalovy hýřily. Celý Bayguard nám byl otevřený a k dispozici. Ve Velkém sále byly rozestavěny džbery a mísy s navoněnou vodou, abychom se mohli občerstvit, a stoly se prohýbaly pod jídlem a pitím, žádný tvrdý chleba či nasolené ryby.

V Neatbay jsme zůstali tři dny. Během té doby byli pohřbeni naši padlí a těla ostrovanů byla spálena. Buckkeepští vojáci a královnina stráž se připojili k lidu z Neatbay a pomáhali při opravách opevnění Bayguardu a záchraně zbytků města Neatbay. V tichosti jsem se poptával kolem. Zjistil jsem, že signální oheň na strážní věži byl zapálen, jakmile byly lodě spatřeny, ale rudí bandité si nejprve vzali za cíl jeho uhašení. A co člen koterie? zeptal jsem se. Kelvar na mě překvapeně pohlédl. Burl byl přece odvolán už před několika týdny za nějakými důležitými povinnostmi ve vnitrozemí. Odešel do Tradefordu, věřil Kelvar.

Den po bitvě dorazily ze South Cove posily. Neviděli signální oheň, ale dostali se k nim poslové vyslaní po pevnině na koních. Byl jsem přítomen tomu, když Kettricken doporučila vévodovi Kelvarovi, aby napříště pro takové vzkazy zřídil koňskou spojkou, a zaslala své díky také vévodovi Shemshymu z Shoaksu za jeho odpověď. Navrhla, aby si ukořistěné lodě rozdělili a nemuseli více čekat na příjezd válečných lodí, ale mohli vypravit své vlastní na vzájemnou obranu. Byl to převzácný dar, který byl přijat s užaslým mlčením. Když se vévoda Kelvar vzpamatoval, vstal a pronesl přípitek na zdraví královny a dosud nenarozeného dědice Farseerů. Tak rychle se mezitím zvěst rozšířila. Královna Kettricken se pěkně zbarvila ve tváři, ale přesto dokázala srdečně poděkovat.

Tyhle krátké vítězné dny na nás na všechny zapůsobily jako hojivý balzám. Bojovali jsme, a bojovali jsme dobře. Neatbay mělo být znovu postaveno, a kromě toho ostrovanům nepadl do rukou Bayguard. Na krátký čas se zdálo možné, že se od nich dokážeme zcela osvobodit.

Ještě než jsme odjeli z Bayguardu, zaznívaly již písně o statečné královně s podkasanými sukněmi, jež se postavila rudým lodím, a o dítěti v jejím lůně, které se už před narozením stalo válečníkem. To, že královna pro Ripponské vévodství riskovala nejen svůj život, ale i život korunního dědice, v žádné z nich nezaznělo. Nejprve vévoda Brawndy z Bearnsu a teď Kel var z Ripponu, pomyslel jsem si. Kettricken si počínala dobře při získávání oddanosti jednotlivých vévodství.

Co se týče mne, zažil jsem v Neatbay chvílky mrazivé i hřejivé. Když mě ve Velkém sále uviděla lady Grace, poznala mne a přišla si se mnou popovídat. "No to se podívejme," řekla, když jsme se přivítali, "můj kuchyňský psovod má v sobě královskou krev. Není divu, že jsi mi před léty tak dobře poradil." Mezitím vyrostla v učiněnou dámu a vévodkyni. Její psíček s ní stále všude chodil, ale teď už jí vesele běhal za patami, ta změna mě potěšila skoro stejně jako její nenucené užívání titulu a neskrývaný obdiv k vévodovi.

"Oba jsme se hodně změnili, lady Grace," odpověděl jsem a ona můj skrytý kompliment přijala. Naposled jsem ji viděl, když jsem sem přicestoval s Veritym. Tehdy ještě tak dobře nezvládala svou roli vévodkyně. Potkal jsem ji v kuchyni, když se její psíček dával kosti. Přesvědčil jsem ji, že vévodovy peníze se lépe zúročí ve strážních věžích místo ve špercích pro ni. Tehdy se do postavení vévodkyně teprve pomaloučku vžívala. Nyní to vypadalo, že nikdy nebyla nikým jiným než vévodkyní.

"Takže už nejsi psovod?" zeptala se s ironickým úsměvem.

"Psovod? Vlkodlak!" poznamenal kdosi. Otočil jsem se, abych viděl, kdo to řekl, ale sál byl přeplněný a žádný obličej nebyl natočený k nám. Pokrčil jsem rameny, jako by ta poznámka nestála za řeč, a lady Grace to zřejmě ani neslyšela. Než jsem odešel, poctila mě znamením své přízně. Stále se musím usmívat, když na to pomyslím: malinká jehlice ve tvaru rybí kosti. "To já ji zhotovila, aby mi připomínala... Ráda bych, aby teď patřila tobě." Sama už šperky nosí jenom zřídka, pověděla mi. Předala mi ozdůbku na balkoně, za temného večera, kdy světla strážních věží vévody Kelvara zářila proti noční obloze jako démanty.

4 Buckkeep

Hrad Tradeford na Vinné řece byl jedním z tradičních sídel vládnoucí rodiny Farrow. Na tomto místě královna Desire. strávila dětství a sem se také na léto vracela se svým synem Regalem, když byl ještě dítě. Město Tradeford je místo kypící životem, středisko obchodu v samém srdci země s ovocnými sady a obilními lány. Vinná řeka je splavná, ospale se vinoucí tepna, po níž je radost cestovat lodí. Královna Desire vždy zastávala názor, že Tradeford je v každém ohledu nadřazený Buckkeepu a že by mnohem lépe posloužil jako sídlo královské rodiny.

Cesta zpátky na Buckkeep byla jen minimálně bohatá na události. Když nadešel čas odjezdu, Kettricken byla zchvácená a unavená. I když se to snažila nedávat najevo, bylo to zřejmé z jejich kruhů pod očima a křivky úst. Vévoda Kelvar jí na cestu domů poskytl nosítka, ale po krátké projíždce uvnitř se ukázalo, že při jejich kolébání se jí ještě více zvedá žaludek. S díky nosítka vrátila a vyrazila domů sedíc obkročmo v sedle své klisny.

Druhou noc při zpáteční cestě přišla k našemu ohni Foxglove a svěřila se Burrichovi se svým podezřením, že za ten den několikrát spatřila vlka. Burrich neurčitě pokrčil rameny a ujistil ji, že vlk byl nejspíš pouze zvědavý a žádné nebezpečí nám nehrozí. Jakmile odešla, otočil se ke mně a řekl: "Jednou se ti to může vymstít."

"Co?"

"Vlk, spatřený ve tvé blízkosti. Fitzi, dávej si pozor. Vyskytly se zvěsti, když jsi tehdy zabil ty vykované. Všude kolem byly stopy a šrámy na tělech nebyly ani náhodou po meči. Kdosi mi říkal, že viděli vlka, jak během bitvy té noci slídil v Neatbay. Dokonce jsem slyšel povídačku o vlkovi, který se proměnil v muže, až bitva skončila. Přimo před královniným stanem byly v blátě stopy po oné noci, máš jen štěstí, že všichni byli unavení a spěchali s odklizením těl. Bylo tam několik mrtvých, kteří nezemřeli lidskou rukou." Několik? Pchá!

Burrichova tvář se zkřivila hněvem. "To přestane. Okamžitě."

Jsi silný, Srdce smečky, ale -

Myšlenka byla přerušena a já z nedalekého křoví uslyšel překvapené zakňučení. Několik koní sebou trhlo a podívalo se tím směrem. Já sám zíral na Burriche. Právě Nighteyese odrazil, prudce a na dálku. Máš štěstí, že to bylo na dálku, protože ta síla... spustil jsem varovně k Nighteyesovi.

Burrich po mně šlehl rozezleným pohledem. "Řekl jsem, že to přestane! Okamžitě!" Znechuceně se ode mě odvrátil. "Raději bych, abys sis jezdil rukou v kalhotách, než abys to ustavičně dělal v mé přítomnosti. Uráží mě to."

Nevěděl jsem, co na to říci. Za ty roky společného soužití jsem se poučil, že není radno se s ním přit ohledně jeho postojů k Moudrosti. Věděl, že jsem k Nighteyesovi připoután. To, že snášel moji přítomnost, bylo maximum, kolik byl ochoten slevit. Nemusel jsem mu připomínat, že s vlkem sdílím svou mysl. Sklonil jsem hlavu na znamení souhlasu. Té noci, poprvé po dlouhé době, se mi zdály mé vlastní sny.

Zdálo se mi o Molly. Znovu na sobě měla rudou sukni a přikrčená na pláži kapesním nožikem vylupovala z kamene lastury, které zasyrova jedla. Zvedla ke mně zrak a usmála se. Přistoupil jsem blíž. Vtom vyskočila a rozběhla se bosá po pláži přede mnou. Honil jsem ji, ale ona byla nedostižná jako nikdy předtím. Vlasy jí poletovaly na ramenou a ona se jen smála, když jsem na ni volal, aby počkala, aby na mě počkala. Probudil jsem se s pocitem podivné radosti z toho, že se nenechala dostihnout, a se snovou vůní levandule dosud ulpívající v mé mysli.

Čekali jsme, že se nám na Buckkeepu dostane velkolepého přivítání. Vzhledem k hezkému počasí tu lodě musely zakotvit již před námi s poselstvím o našem vítězství. Proto nás nepřekvapilo, když jsme uviděli oddíl Regalovy stráže, jak nám přijíždí naproti. Bylo nám však divné, že i poté, co nás spatřili, pokračovali v jízdě. Nikdo nezavolal nebo nezamával na pozdrav. Místo toho se jen mlčky blížili k nám, vážní a strnulí jako duchové. Myslím, že ve stejném okamžiku jsme s Burrichem spatřili hůl, kterou třímal vedoucí jezdec, nablýskanou tyč, jež věstila vážné poselství.

Zatímco jsme sledovali, jak se blíží, Burrich se otočil ke mně. Hluboko ve tváři se mu zračila hrůza. "Zemřel král Shrewd?" prohodil tiše.

Nepocítil jsem překvapení, pouze hlubokou niternou ztrátu. Zděšený chlapec uvnitř zalapal po dechu, když už teď nikdo a nic nestálo mezi mnou a Regalem. Další má část se pozastavila nad tím, jaké by to asi bylo říkat mu "dědečku", místo "můj králi". Avšak tyto sobecké částčky byly malé v porovnání s tím, co to značilo pro králova muže. Shrewd mi dal tvar, udělal ze mě to, co jsem byl, v dobrém i ve zlém. Jednoho dne uchopil můj život, život chlapce hrajícího si pod stolem ve Velkém sále, a vtiskl mu svoji pečeť. A s ní své rozhodnutí, že musím číst a psát, že se musím umět ohánět mečem či šířit jed. Zdálo se mi, že s jeho odchodem musím nyní převzít zodpovědnost za své činy. Byla to nezvykle děsivá myšlenka. Všem to už bylo jasné z držení těla vedoucího jezdce. Zastavili jsme na silnici. Jako když se roztáhne závěs, otevřel se i špalír Kettrickeniny stráže, aby jezdec mohl až k ní. Zavládlo hrozné ticho, když jí podával hůlku a s ní malý svitek. Její nehet odloupl rudý pečetní vosk. Díval jsem se, jak dopadl na rozbahněnou silnici. Pomalu ho otevřela a četla. Così v ní přitom vyhaslo. Ruka jí bezmocně klesla k tělu. Pak upustila do bláta i svitek, jako věc, se kterou skončila, jako něco, co už nikdy znovu nechtěla cist. Neomdlela, ani nevykřikla. Jen upřela oči do dále a zlehka si položila ruku na břicho. A z toho pohybu jsem poznal, že to není Shrewd, kdo je mrtev, ale Verity.

Zašmátral jsem po něm. Tam někde musí být, určitě je stočený kdesi v mém nitru, jiskérka spojení, tenounké vlákno mezi námi... ne. Ani jsem nevěděl, kdy to zmizelo. Vzpomněl jsem si, že kdykoli jsem bojoval, hrozilo, že mé spojení s ním se přeruší. Nepomáhalo to. Vzpomněl jsem si rovněž na to, co se mi během bitvy té noci jevilo pouze jako podivnost. Myslel jsem si, že slyším Verityho hlas, jak křičí a vydává rozkazy, které nedávají smysl. Nemohl jsem si vybavit jediné slovo z toho, co mohl volat. Ale teď mi to připadalo jako bojové rozkazy, rozkazy k rozptýlení, k vyhledání úkrytu či... ale na nic jsem si nevzpomínal s určitostí. Stočil jsem zrak k Burrichovi a spatřil stejnou otázku v jeho očích. Musel jsem pokrčit rameny. "Nevím," přiznal jsem tiše. Čelo se mu zkrabatilo, když se nad tím zamyslel.

Nastávající královna Kettricken setrvala naprosto ztichlá v sedle. Nikdo se nehnul, aby se jí dotkl, nikdo neřekl jediné slovo. Pohlédl jsem na Burriche, střetl se s jeho očima. Uviděl jsem tam hlubokou odevzdanost osudu. Bylo to už podruhé, co byl svědkem pádu nastávajícího krále před nástupem na

trůn. Po dlouhém mlčení se Kettricken otočila v sedle. Zahleděla se na svou stráž a vojáky v sedlech, kteří ji doprovázeli. "Princ Regal obdržel poselství, že následník trůnu Verity je mrtev." Nezvyšila hlas, ale její jasná slova se nesla do daleka. Veselí umlklo a triumfální výraz se z mnoha očí rázem vytratil. Několik okamžiků počkala, až to všem dojde. Pak pobídla svého koně do kroku a my jsme se za ní vydali směrem k Buckkeepu.

Přijeli jsme bráně a bez prodlení vjeli dovnitř. Když jsme projížděli, vojáci na hlídce zvedli zrak. Jeden náznakem zasalutoval královně. Ta si toho nevšimla. Burrichův podmračený výraz se ještě více zachmuřil, ale neřekl nic.

Na hradním nádvoří to vypadalo, jako by byl obyčejný den. Vynořili se čeledíni, aby odvedli koně, zatímco sluhové a ostatní lidé se rozešli po hradě za běžnými povinnostmi. Ta navyklost mi nějakým způsobem silně rozdírala nervy. Verity byl mrtev. Nezdálo se mi správné, aby se život ubíral dál v každodenních kolejích.

Burrich pomohl Kettricken sesednout doprostřed hloučku jejích dam. Koutkem oka jsem si všiml výrazu Foxglove, když byla Kettricken strkána pryč dvorními dámami, které zděšeně komentovaly její znavené vzeření, vyptávaly se a hlasitě projevovaly soucit, lítost a zármutek. Tváří kapitánky Kettrickeniny stráže se mihl zákmit žárливosti. Foxglove byla jenom voják, zavázaný přísahou k ochraně své královny.

Tentokrát ji nemohla následovat na hrad, třebaže měla o královnu upřímnou starost. Kettricken teď byla v péči dvorních dam. Přesto jsem věděl, že dnes v noci nebude Burrich na stráži u jejích dveří sám.

Starostlivé mumlání dam na adresu Kettricken mi stačilo, abych pochopil, že zvěst o jejím těhotenství se mezitím rozšířila. Přemýšlel jsem, zda se o něm doslechl i Regal. Dobře jsem věděl, že některé zprávy kolují téměř výhradně mezi ženami, než vejdou do obecného povědomí. Pojednou jsem zoufale chtěl vědět, zda Regal ví o tom, že Kettricken nosí v lůně dědice trůnu. Předal jsem otěže Sooty Handsovi, poděkoval mu a slíbil, že mu vše vypovím později. Když jsem však zamířil k hradu, dopadla mně na rameno Burrichova ruka.

"Na slovíčko. Teď hned."

Občas se ke mně choval, skoro jako bych byl princ, jindy zase hůře než k poslednímu čeledínovi. Ta slova rozhodně nezněla jako žádost. Hands mi s úšklebkem opět předal otěže Sooty a zmizel, aby dohlédl na ostatní zvířata. Šel jsem za Burrichem, který odváděl Ruddyho do stájí. Bez problémů mu našel prázdnou příhradu poblíž domovské stáje Sooty. Nyní zde bylo volných až příliš mnoho míst. Oba jsme se začali věcně věnovat koním. Důvěrně známá rutina zaopatřování koně, zatímco Burrich pracoval poblíž, na mě působila utěšujícím dojmem. Na našem konci stájí panoval relativní klid, avšak Burrich přesto vyčkal, až nikdo nebude nablízku, načež se zeptal: "Je to pravda?"

"To přesně nevím. Mé spojení s ním je přerušeno. Ještě než jsme jeli do Neatbay, bylo už slabé, a já mám vždycky problém udržet s Veritym kontakt, když vyrážím do boje. Říká, že se před svým okolím střežím tak silně, že zahradím i jeho."

"Ničemu z toho nerozumím, ale o tom problému vím. Víš jistě, že právě tak jsi ho ztratil?"

A tak jsem mu vypověděl o svém mlhavém vědomí Verityho během bitvy a o možnosti, že se v tu samou dobu ocitl v napadení. Burrich netrpělivě přikyvoval.

"Ale copak se s ním nemůžeš spojit teď, když už je klid? Obnovit Uměním kontakt?"

Chvilí mi trvalo, než jsem potlačil nával zoufalství. "Ne. To nemohu. Tímhle způsobem Umění neovládám."

Burrich se zamračil. "Podívej. Oba víme, že se zprávami to v poslední době silně vážne. Jak víme, že tohle není vymyšlené?"

"To, myslím, nevíme. Ačkoliv je těžké uvěřit, že i sám Regal by byl tak troufalý, aby prohlásil, že Verity je mrtev, kdyby tomu tak nebylo."

"Já sám věřím, že není nic, čeho by nebyl schopen," pravil Burrich tiše.

Zvedl jsem se od zabláceného kopyta Sooty, které jsem čistil. Burrich se opíral o vrata u Ruddyho příhrady a hleděl do dálky. Bílý pruh v jeho vlasech byl výmluvným svědkem toho, jak nelítostný Regal umí být. Nařídil Burrichu zabít se stejnou nenuceností, s jakou by člověk bacil dotěrnou mouchu. Regal si zřejmě ani na okamžik nedělal vrásky nad tím, že Burrich není mrtev. Neměl nejmenší strach z odplaty ze strany stájmistra či bastarda.

"Dobře. A co by řekl, kdyby se Verity vrátil zpátky?" zeptal jsem se tiše.

„Jakmile by byl králem, mohl by se postarat o to, aby se Verity nikdy nevrátil. Muž, který sedí na trůně Šesti vévodství, se může snadno zbavit lidí, kteří jsou mu nepohodlní.“ Burrich se při těch slovech nepodíval přímo na mě a já nechal jeho břítkou poznámku bez povšimnutí. Byla to pravda. Jakmile by byl Regal u moci, nebylo pochyb o tom, že by měl po ruce nájemné vrahy, kteří by na jeho příkaz jednali. Možná už někteří byli nachystaní. Při té myšlence mě zamrazilo.

"Chceme-li definitivně vědět, zda je Verity stále naživu, naši jedinou volbou je poslat někoho, aby ho našel a vrátil se s poselstvím od něj," řekl jsem a přitom mě napadl Burrich.

"Za předpokladu, že by posel dokázal přežít, stále by to trvalo příliš dlouho. Jakmile bude Regal u moci, zpráva od nějakého posla pro něho nebude nic znamenat. Nositel takových poselství by si netroufl říkat je nahlas. Potřebujeme důkaz, že Verity je stále naživu, důkaz, který král Shrewd akceptuje, a potřebujeme ho ještě dříve, než se Regal dostane k moci. Ten moc dlouho následníkem trůnu nebude."

"Mezi ním a trůnem stojí přece král Shrewd a Kettrickenino dítě," oponoval jsem mu.

"Tento post se ukázal být nezdravým i pro dospělé a silné muže. Pochybuji, že churavý stařec nebo nenarozené dítě si na tom místě povedou lépe." Burrich zavrtěl hlavou a odvrhl tu myšlenku stranou.

"Takže. Ty se s ním spojit Uměním nemůžeš. Kdo tedy může?"

"Kdokoli z koterie."

"Pchá. Nikomu z nich nedůvěřuji."

"Možná by mohl král Shrewd," navrhl jsem váhavě. "Kdyby ode mě načerpal sílu."

"I když je tvé pouto s Veritym přerušené?" zeptal se napjatě Burrich.

Pokrčil jsem rameny a potřásl hlavou. "To nevím. Proto jsem řekl ‚mohl by‘."

Naposled přešel Ruddymu po čerstvě uhlazené srsti. "Bude se to muset zkusit," pravil rozhodně. "A čím dříve, tím lépe. Kettricken se nesmí nechat truchlit a trápit se, když k tomu nebude důvod. Mohla by to dítě potratit." Vzdychl a pohlédl na mě. "Běž si trochu odpočinout. Naplánuj si na dnešní večer návštěvu u krále. Jakmile uvidím, že jdeš dovnitř, postarám se o svědky, ať už se král Shrewd dopídí čehokoli."

"Burrichi," zaprotestoval jsem, „je tu mnoho nejistot. Dokonce ani nevím, zda kraj bude dnes večer vzhůru či schopen navodit Umění, nebo zda bude svolný, když ho o to požádám. Když to uděláme, Regal a všichni ostatní se dozvědí, že jsem králův muž v souvislosti s Uměním. A -"

"Odpusť, chlapče," řekl prudce, ba skoro drsně Burrich. "V sázce je teď víc než tvé vlastní blaho. Ne že bych o tebe neměl starost. Ale myslím, že budeš ve větším bezpečí, když si Regal bude myslet, že Umění ovládáš, a když se všichni dozvědí, že Verity je naživu, než když všichni uvěří, že je mrtev, a Regal si pomyslí, že nadešel čas zbavit se tebe. Musíme to zkusit dnes večer. Možná neuspějeme. Ale musíme to zkusit."

"Doufám, že někde seženeš nějakou elfí kůru," zabručel jsem.

"Začínáš v tom nacházet zalíbení? Dej si pozor." Ale pak se usmál. "Určitě nějakou seženu."

Jeho úsměv jsem opětoval a pak jsem se zarazil. Nevěřil jsem, že Verity je mrtev. Tím úsměvem jsem si to přiznal. Nevěřil jsem, že můj nastávající král je mrtev, a chystal jsem se postavit tváří v tvář princí Regalovi a dokázat to. Jediný způsob, který by pro mne byl přijatelnější, by předpokládal, že to mohu učinit se sekýrou v ruce. Ale přesto.

"Uděláš mi laskavost?" zeptal jsem se Burriche.

"Jakou?" zeptal se ostražitě.

"Dávej na sebe velký pozor."

"Jako vždy. Hleď, abys dělal to samé."

Kývl jsem, pak jsem mlčky stanul v rozpacích.

Po chvíli Burrich vzdychl a řekl: "Ven s tím. Kdybych náhodou uviděl Molly, rád bys, abych jí řekl... co?"

Zavrtěl jsem nad sebou hlavou. "Jenom to, že mi hodně chybí. Co jiného jí mám říci? Kromě toho jí nemám co nabídnout."

Upřel na mě zrak: zvláštní pohled. Soucit, ale žádná falešná útěcha. "Dám jí vědět," slíbil mi.

Odešel jsem ze stájí s pocitem, že jsem jaksi povyrostl. Přemýšlel jsem, zda se vůbec někdy přestanu hodnotit podle toho, jak se mnou jedná Burrich.

Šel jsem rovnou do kuchyně, abych něco pojedel a pak si šel odpočinout, jak mi poradil Burrich. Strážnice překypovala vojáky, kteří si po dlouhé cestě pochutnávali na dušeném masu s chlebem a přitom vyprávěli své historky těm, kteří zůstali doma. Čekal jsem to. Chtěl jsem si pouze vzít svůj přiděl a odnést si ho na pokoj. Jenže v kuchyni všude bublaly kotlíky, kynulo těsto na chléb a na jehlicích se otáčelo maso. Kuchyňské služebnictvo hbitě míchalo, krájelo a pobíhalo sem a tam.

"Dnes večer bude nějaká slavnost?" zeptal jsem se přihloupě.

Kuchařka Sára se otočila tváří ke mně. "Och, Fitzi, takže jsi zpátky a živý, a pro změnu celý." Usmála se, jako by to byl kompliment. "Ano, samozřejmě, dnes večer je slavnost na počest vítězství u Neatbay. Ani ty nepřiješ zkrátka."

"I když je Verity mrtev, přesto budeme slavit?"

Cook na mě zpřímá pohledem. "Kdyby byl princ Verity tady, co by si asi přál?"

Vzdychl jsem. "Nejspíš by řekl, abychom vítězství oslavili. Že lidem je zapotřebí naděje více než truchlení."

"A přesně tak mi to dnešního rána vysvětlil princ Regal," řekla s uspokojením Cook. Otočila se a dále se věnovala vtírání koření do zvěřinové kýty. "Samozřejmě že ho oplácíme. Ale musíš to chápat, Fitzi. Opustil nás. A Regal zde zůstal. Zůstal tady, aby se staral o krále a střežil pobřeží, jak nejlépe umí. Verity je pryč, avšak Regal je tu stále s námi. A Neatbay nepadlo do rukou nájezdníkům."

Kousl jsem se do jazyka a čekal jsem, až záchvat pomine. "Neatbay nepadlo, protože Regal zůstal tady, aby nás chránil." Chtěl jsem se ujistit, že Cook si ty dvě události opravdu spojuje dohromady, že je nepřipomíná současně pouze v rámci jednoho kázání.

Přikývla, zatímco dál potírala maso. Drcená šalvěj, sdělil mi můj nos. A rozmarýn. "Právě to bylo potřeba udělat už dávno. Ihned vyslat vojáky. Umění je krásná věc, ale k čemu je dobré vědět, co se děje, když s tím nikdo nic nedělá?"

"Verity přece vždycky posílal naše válečné lodě."

"A ty se tam vždycky dostávaly pozdě." Otočila se ke mně a otřela si ruce o zástěru. "Och, já vím, že jsi ho zbožňoval, chlapče. Náš princ Verity byl člověk dobrého srdce, který se udřel k smrti, jen aby nás ochránil. Nemám nic proti mrtvému. Pouze říkám, že Umění a shánění Elderlingů není ten správný způsob, jak bojovat s těmi rudými loděmi. To, co udělal princ Regal, když tam vyslal vojáky a lodě, hned jak se to dozvěděl, právě to jsme celou tu dobu potřebovali. Možná že s princem Regalem v čele tu nakonec přežijeme."

"A co král Shrewd?" zeptal jsem se tiše.

Nepochopila mou otázku. Tím mi bezděčně dala najevo, co si doopravdy myslí. "Och, je na tom dobře, jak jen lze v jeho stavu předpokládat. Dokonce bude dnes večer dole na slavnosti, alespoň na chvíli. Chudák starý. Tolik trpí. Chudák, chudák starý."

Mrtvý muž, jako by tím řekla. Už žádný král. Shrewd pro ni byl jen chudák, chudák starý. Zato Regal...

"Myslíš, že na slavnosti bude i královna?" zeptal jsem se. "Ostatně, právě se dozvěděla o smrti svého manžela a krále."

"Och, myslím, že tam bude," přikývla si pro sebe Sára. S žuchnutím kýty otočila a začala napíchnout druhou stranu rozličnými bylinami. "Slyšela jsem, že prý říká, že teď čeká dítě," prohlásila Cook skepticky. "Bude to chtít dnes večer ohlásit."

"Ty pochybuješ o tom, že čeká dítě?" zeptal jsem se nepokrytě. Cook se však neurazila.

"Och, já nepochybuji o tom, že je těhotná, když to tvrdí. Jen se mi to zdá trochu divné, to všechno, když to říká až po zprávě o Verityho smrti, a ne předtím."

"Jak to?"

"Holt, někteří z nás se nestačí divit."

"Divit čemu?" zeptal jsem se chladně.

Cook se do mě zabodla pohledem a já se vzápětí proklel za svoji netrpělivost. Zavřít jí pusku, to jsem rozhodně nechtěl. Potřeboval jsem ty zvěsti slyšet, všechny.

"Inu..." zaváhala, ale nedokázala odolat mým nastraženým uším. "Tomu, čemu se lidé pokaždé diví, když žena stále není těhotná, a pak, až je manžel pryč, náhle oznámí, že s ním čeká dítě." Rozhlédla se kolem, aby viděla, zda někdo neposlouchá. Všichni vypadali, že jsou pohrouženi do práce, ale já nepochyboval,

že několik uší je natočeno naším směrem. "Proč právě teď? Tak zčistajasna. A pokud věděla, že je těhotná, nač vůbec myslela, když uprostřed noci vyrazila přímo do boje? To je dost divné chování na královnu, která čeká korunního dědice."

"Inu -" snažil jsem se, aby můj hlas zněl mírně - , já si myslím, že až se dítě narodí, pak se ukáže, kdy bylo počato. Ti, kteří si chtějí spočítat měsíce na prstech ruky, to pak mohou udělat. A krom toho -" tu jsem se k ní spiklenecky naklonil - ,jsem slyšel, že některé z jejích dam o tom věděly už předtím, než odjela. Například lady Patience a její služebná Lacey." Bylo třeba se postarat o to, aby se Patience pochlubila, že to věděla již dříve, a aby to Lacey roztroubila mezi služebnictvem.

"Och. Tamta." Přezíravý postoj kuchařky Sary zdrtil mé naděje na rychlé vítězství. "Hele, Fitzi, já nechci nikomu křivdit, ale ta dokáže být občas pěkně ztřeštěná. Ačkoli Lacey, Lacey je dobrá ženská. Ale moc toho nenamluví a nechce ani poslouchat, co mají ostatní na srdci."

"Inu -" usmál jsem se a mrkl na ni - "právě od ní jsem se to doslechl. A slyšel jsem to už předtím, než jsme odjeli do Neatbay." Naklonil jsem se blíž. "Poptej se kolem. Vsadím se, že zjistíš, že královna Kettricken pije maliníkový čaj na ranní nevolnost. Ověř si to a uvidíš, jestli mám pravdu. Vsadím se o stříbrňák, že mám."

"O stříbrňák? Ouha. Jako kdybych měla nějaký nazbyt. Ale poptám se, Fitzi, to se spolehni. A hanba tobě, že ses o tak vzácný klípek se mnou nepodělil dříve. A to je vše, co ti řeknu!"

"Dobře, pak tu pro tebe mám ještě něco. Královna Kettricken není jediná, která čeká dítě!"

"Och? A kdo ještě?"

Usmál jsem se. "To ti ještě nemohu říci. Ale budeš mezi prvními, kteří se to dozvědí, pokud jsem slyšel." Netušil jsem, která další by mohla být těhotná, ale bylo lepší říci, že někdo takový na hradě je či bude, abych své zvěsti včas dodal váhu. Potřeboval jsem, aby mi Cook zůstala nakloněna, pokud jsem se na ni měl dále spoléhat jako na zdroj dvorních klepů. Rozvážně pokývala hlavou a já na ni zamrkal.

Kýta už byla mezitím hotová. "Hej, Dode, pojd' to vzít a pověs to na háky nad velkým ohněm. Na ty nejvyšší, chci, aby se to upeklo, a ne spálilo. Pospěš si, dělej. Kettle? Kde je to mléko, pro které jsem tě poslala?"

Než jsem odešel do pokoje, uzmul jsem si chleba a několik jablek. Dost obyčejné jídlo, ale tak vyhládlému člověku, jako jsem byl já, přišlo vhod. Šel jsem rovnou k sobě, umyl se, pojedl a uložil se k odpočinku. Dneska večer budu mít u krále jen malou šanci, ale přesto jsem chtěl během oslavy zachovat co největší ostražitost. Napadlo mě, že bych mohl zajít za Kettricken a říci jí, aby pro Verityho ještě netruchli-la. Ale věděl jsem, že bych se k ní nedostal skrze hlouček jejích dam, abych si s ní v tichosti promluvil. A co kdybych se mýlil? Ne. Bude na to dost času, až se mi podaří dokázat, že Verity je stále naživu.

Později mě probudilo zaklepání na dveře. Chvilí jsem potichu ležel, nevěda, zda jsem něco slyšel. Potom jsem vstal, odjistil západky a pootevřel dveře na škvíru. Před nimi stál šašek. Nevím, zda mě více překvapilo to, že klepal, místo aby západky uvolnil sám, nebo způsob, jakým byl oblečený. Noblesně se uklonil, načež se protlačil dovnitř a zavřel za sebou dveře. Znovu je zajistil na dvojici západek, popošel doprostřed pokoje a roztáhl ruce. Pomalu se zatočil v kruhu, abych ho mohl obdivovat. "Tak co?"

"Vůbec to nejsi ty," řekl jsem bez obalu.

"To ani nemám v úmyslu." Napnul si přehoz a zatahal si za rukávce, aby upozornil nejen na výšivku, ale i na rozparky, zpod nichž vykukovala drahocenná látka spodních rukávů. Načechral si čapku s chocholem z peří a opět si ji nasadil na bezbarvé vlasy. Barvy přecházely od nejtemnější indigové až po nejsvětější blankytnou modř a šaškova bílá tvář, vykukující mezi nimi, vypadala jako oloupané vejce. "Šašci už nejsou v módě."

Pomalů jsem usedl na postel. "Takhle tě vystrojil Regal," řekl jsem malátně.

"To sotva. On poskytl samozřejmě oblečení, strojí jsem se však sám. Pokud už šašci nejsou v módě, jen pomysli, jak nízko si bude stát komorník učiněný ze šaška."

"A co král Shrewd? Ani on už není v módě?" zeptal jsem se jízlivě.

"Už není v módě přespříliš se zajímat o krále Shrewda," odvětil. Vzápětí poskočil, potom se zarazil, důstojně se napřímil, jak se slušelo na jeho nové šaty, a udělal obrátku po místnosti. "Dnes večer mám sedět u princova stolu a hýřit veselím a důvtipem. Myslíš, že v tom budu dobrý?"

"Lepší než já," řekl jsem kysele. "To je ti úplně jedno, že Verity je mrtev?"

"A to je ti úplně jedno, že pod letním sluncem nám tu kvetou květiny?"

"Šašku, venku je zima."

"To první je stejně tak pravda jako to druhé. Věř mi." Šašek se náhle zastavil. "Přišel jsem tě požádat o laskavost, jestli tomu budeš věřit."

"To druhé je stejně tak snadné jako to první. Co to má být?"

"Nezabij mého krále kvůli svým vlastním ambicím."

Zděšeně jsem na něho pohlédl. "Nikdy bych svého krále nezabil! Jak si vůbec troufáš to říci!"

"Och, troufám si hodně v tyto dny." Dal si ruce za záda a začal pocházet po místnosti. Jeho elegantní šaty a nezvyklé pózy mě děsily. Jako kdyby se v jeho těle usídlila jiná bytost, kterou jsem vůbec neznal.

"Ani kdyby ten král zabil tvoji matku?"

Udělalo se mi hrozně mdlo. "Co se mi tu snažíš namluvit?" zašeptal jsem.

Vida mou bolest v hlase, šašek se zatočil kolem dokola. "Ne. Ne! Ty mě úplně mateš!" V jeho hlase zazněla upřímnost a já v něm na okamžik opět spatřil svého přítele. „Ale," pokračoval tišším, skoro až slizkým tónem, "kdybys uvěřil, že král zabil tvoji matku, tvoji nejdražší, milující, chápavou matku, že ji zabil a navždy ti ji vzal. Myslíš, že pak bys ho mohl zabít?"

Tak dlouho jsem byl slepý, že mi chvíli trvalo, než jsem ho pochopil. Věděl jsem, že Regal věřil, že jeho matka byla otrávena. Věděl jsem, že to byl jeden z důvodů jeho nenávisti ke mně a k "lady Thyme".

Věřil, že tu vraždu jsme vykonali my. Na příkaz krále. Věděl jsem, že je to všechno lež. Královna Desire se otrávila sama. Regalova matka totiž příliš holdovala pití a bylinám, které přinášejí úlevu od starostí.

Když už nebyla schopna dostat se k moci, o níž byla přesvědčena, že na ni má nezadatelné právo, utekla se alespoň k těmto požitkům. Shrewd se jí v tom několikrát pokoušel zabránit, obrátil se dokonce na Chadea s prosbou o byliny a masti, které by jejím žádostem učinily přítrž. Leč nic nezabralo. Královna Desire byla otrávena, to byla pravda, ale to všechno spáchala svou vlastní nestřídmou rukou. Vždycky jsem to věděl. A s tímto vědomím jsem bral na lehkou váhu nenávist, která jednou vzklíčí v srdci rozmazleného synka, tak náhle připraveného o matku.

Dokázal by Regal kvůli něčemu takovému zabít? Jistěže ano. Byl by ochoten v rámci své pomsty přivést Šest vévodství na samý pokraj zkázy? Proč ne? Nikdy se nestaral o pobřežní vévodství. Jeho srdce patřilo vnitrozemským vévodstvím, která byla vždy oddanější jeho vnitrozemské matce.

Kdyby si královna Desire nebyla vzala krále Shrewda, byla by zůstala vévodkyní z Farrow. Při svých pitkách a v opojení z bylinných drog občas nepokrytě prohlašovala, že kdyby byla zůstala vévodkyní, měla by v rukou větší moc, díky níž by dokázala přesvědčit Farrow a Tilth, aby se sjednotily pod ní jakožto královnou a vyvázaly se z područí Šesti vévodství. A Galen, dvorní mistr Umění a nemanželský syn královny Desire, v Regalovi živil jeho nenávist, tak jako sám v sobě. Dokázal nenávidět tolik, že by podvratnický přetvořil svou koterii na nástroj Regalovy pomsty? Mně se to jevilo jako povážlivá velezrada, ale zjistil jsem, že to připouštím. Byl by toho schopen. Stovky usmrčených lidí, desítky vykovaných, znásilněných žen, osiřelých dětí, celé vesnice zničené za účelem pomsty jednoho princátka kvůli domnělému bezpráví. Šokovalo mě to. Ale všechno to sedělo. Přesně to sedělo jako víko na rakvi.

"Myslím, že současný vévoda z Farrow by si měl dávat pozor na zdraví," dumal jsem.

"Holduje vínu a drogám stejně jako jeho starší sestra. Jelikož jich má hojnost a o nic jiného se nestará, myslím, že ho čeká dlouhý život."

"Stejně jako krále Shrewda?" zkusil jsem to opatrně.

Šaškovi zkřivil tvář křečovitý záchvěv bolesti. "Dost pochybuji, že mu zbývá hodně času," pravil tiše. "Ale to, co mu zbývá, by se dalo prožít v klidu, a ne uprostřed násilí a krveprolití."

"Myslíš, že k tomu dojde?"

"Kdo ví, co se vynoří ze dna rozčeřeného kotle?" Náhle přešel ke dveřím a stanul s rukou na západce.

"Právě o to tě žádám," řekl tiše. "Abyste zanechal kvedlání, sire Vařečko. A nechal věci ustálit."

"To nemohu."

Zatlačil čelem do dveří, na šaška dost neobvyklé gesto. "Pak přivodíš smrt králů," pronesl truchlivě hlubokým hlasem. "Ty víš... kdo jsem. Říkal jsem ti to. Říkal jsem ti, proč tu jsem. Tohle je jedna věc, kterou jsem si jist. Konec farseerovské linie byl jedním z kritických bodů. Kettricken nosí v lůně dědice."

Linie bude pokračovat. Právě o to tu šlo. Nemůže jeden starý muž dostat možnost, aby dožil svůj život v klidu?"

"Regal nepřipustí, aby se dědic narodil," řekl jsem otevřeně. Dokonce i šaškovi se rozšířily oči, když mě uslyšel mluvit tak bez obalu. "To dítě se nedostane k moci bez královny pomocné ruky. Ať Shrewdovy, či Verityho. Ty nevěříš, že Verity je mrtev. Sám jsi to řekl. Cožpak můžeš nechat Kettricken, aby snášela muka zoufalství, že přišla o manžela? Cožpak můžeš nechat Šest vévodství padnout v krvi do záhuby? K čemu je dobrý dědic trůnu Farseeerů, když je to jen rozbitá židle uprostřed vypáleného sálu?"

Šašek svěsil ramena. "Je zde na tisíc křižovatek," pravil tiše. "Některé jsou jasné a krvavé, jiné jsou jako stíny mezi stíny. Některé se blíží jistotě, bylo by třeba velkou armádu či rozsáhlý mor, aby se tyto cesty daly změnit. Další jsou zahaleny v mlze a já nevím, jaké cesty z nich vedou, ani kam. Ty mě mateš, bastarde. Větvíš budoucnost tisícinásobně, jen pouhou svou existencí. Katalyzátor. Z některých mlh vycházejí ta nejčernější, nejpokroucenější vlákna zatracení, a z jiných zase zářivě zlaté nitě. Do hloubek i do výšek, zdá se, vedou tvé cesty. Já toužím po střední cestě. Toužím po obyčejné smrti pro pána, který byl vždy laskavý k vrtošivému, jízlivému sluhovi."

Další výtku už nevznesl. Vyhákl petlice, odsunul zástrčky a tiše odešel. Drahocenné šaty a opatrná chůze na mě působily deformovaně, což se nikdy předtím nedalo říci o jeho úboru a rozpustilých rošťárnách.

Tiše jsem za ním dveře zavřel a pak se o ně opřel, jako bych mohl zadržet budoucnost venku.

Na večeři jsem se chystal nanejvýš svědomitě. Když jsem byl konečně nastrojen do nejnovějších šatů od paní Hasty, vypadal jsem skoro stejně apartně jako šašek. Rozhodl jsem se, že dosud pro Verityho truchlit nebudu a ani na sobě nedám smutek znát. Když jsem scházel po schodech dolů, zdálo se mi, že většina osazenstva hradu se toho večera stahuje do Velkého sálu. Zjevně tam byli svoláni všichni, lidé urození i obyčejní.

Ocitl jsem se u stolu s Burrichem, Handsem a ostatními ze stájí. Bylo to nejpodřadnější místo, jaké mi bylo přiděleno od doby, kdy mě král Shrewd vzal pod svá křídla, a přesto mi byla tato společnost milejší než ta u vyšších stolů. Neboť panské stoly ve Velkém sále byly obsazeny lidmi, které jsem téměř neznal, povětšinou vévody a urozenými hosty z Tilthu a Farrow. Jen místy jsem poznával známé tváře. Patience byla posazena skoro náležitě svému postavení a Lacey seděla u stolu nade mnou. Po Molly nikde ani památky. Tu a tam jsem zahlédl občany z města Buckkeep, většinou zámožné, přičemž většina z nich seděla na vyšších místech, než bych čekal. Pak byl do sálu uveden král. Opíral se o elegantně oděného šaška, následovaný Kettricken.

Její vzhled mě dočista šokoval. Měla na sobě prosté šedohnědé roucho a na znamení smutku si zkrátila vlasy. Ponechala si délku jenom na šířku dlaně. Někdejší bujně vlasy, zbavené váhy, jí teď na hlavě odstávaly jako pampeliščí chmýří. Jejich barva zřejmě vzala za své s délkou, neboť působily bledě jako šaškovy. Byl jsem tak zvyklý na Kettrickeniny těžké zlaté copy, že její hlava na širokých ramenou se mi teď jevila značně podivně. Její bledě modré oči vyhlížely dost nezvykle pod víčky zarudlými od pláče. Nevypadala jako truchlící královna, ale spíše jako prapodivný, zcela nový druh šaška u dvora. Neviděl jsem nic ze své královny, nic z Kettricken v její zahradě, nic z bosé bojovnice tančící s mečem, pouze cizí ženu, jež tu opět osaměla. Naproti tomu Regal byl přepychově oblečený, jako by se chystal na námluvy, a pohyboval se sebejistě jako kočka na lovu.

To, co jsem toho večera zhlédl, působilo jako chytře načasovaná a pečlivě zinscenovaná loutkohra. Byl tam starý král Shrewd, roztřesený a vyzáblý, jenž klimbal nad svou večeří či s prázdným úsměvem vedl nezřetelnou konverzaci s nikým konkrétním. Byla tam nastávající královna Kettricken, jež sotva jedla, vážná, mlčenlivá a zarmoucená. Tomu všemu předsedal Regal, oddaný syn sedící po boku chřadnoucího otce, a vedle něj seděl skvostně oděný šašek, jenž kořenil Regalovu konverzaci svými vtípkami, aby byl princův projev bystřejší, než ve skutečnosti byl. Zbytek osazenstva u vyvýšené tabule tvořili vévoda a vévodkyně z Farrow, vévoda a vévodkyně z Tilthu a jejich současní oblíbenci z řad nižší šlechty těchto vévodství. Vévodství Beams, Rippon a Shoaks zastoupena nebyla.

Po jídle následovaly dva přípitky na Regalovu počest. První pronesl vévoda Holder z Farrow. Převalice prince velebil, nazval ho ochráncem říše a vychválil ho za jeho rychlý postup v případě Neatbay, vyzdvihl také jeho odvahu, s jakou podnikl opatření, jež byla nutná v nejlepším zájmu Šesti vévodství. Přitom jsem nastražil uši, ale všechno to bylo dost neurčité, samá chvála a gratulace, ale ani jednou přesně

neuedl, k čemu se vlastně Regal odhodlal. Kdyby to pokračovalo ještě déle, byl by to docela ucházející chvalozpěv.

Na začátku vévodovy řeči se Kettricken na židli napřímila a nevěřicně se na Regala zahleděla, zjevně neschopná uvěřit tomu, že jenom tiše přikyvuje a usmívá se při slovech chvály, která mu nepatří. Pokud si kromě mne i někdo další všiml královnina výrazu, nikdo to nekomentoval. Druhý přípitek, jak se dalo čekat, zazněl z úst vévody Ráma z Tilthu. Ten pronesl přípitek na památku následníka trůnu Verityho. I tohle byl chvalozpěv, avšak blahosklonný, když mluvil o všem, o čem se Verity pokoušel, co zamýšlel, o čem snil a po čem toužil. Poněvadž jeho výsledky již byly připsány na Regalovo konto, nebylo v podstatě co dodávat. Kettricken přinejmenším zbledla a ještě více stiskla rty.

Věřím, že když vévoda Ram skončil, neměla daleko k tomu, aby si vzala řeč sama. Jenže Regal takřka spěšně vstal a pozvedl čerstvě dolitou sklenici. Všechny gestem umlčel a pak napřáhl sklenici směrem ke Kettricken.

"O mně toho dnes večer zaznělo až dost, zato příliš málo se řeklo o naší krásné nastávající královně Kettricken. Vrátila se domů, jen aby zjistila, že ji postihla bolestná ztráta. Přesto si nemyslím, že by můj starší bratr Verity chtěl, aby zármutek pro jeho osobu zastínil všechno to, co náleží jeho paní za její zásluhy. Navzdory jejímu stavu —" a vědoucí úsměv na Regalově tváři měl nebezpečně blízko k úsměšku - „jednala v nejlepším zájmu svého adoptivního království, když se sama odvážila čelit v boji rudým lodím. Není pochyb o tom, že mnozí nájezdníci padli za oběť jejímu chrabrému meči. Nikdo též nepochybuje o tom, že naši vojáci byli nadchnuti při pohledu na svou královnu, odhodlanou vybojovat bitvu v jejich prospěch, bez ohledu na to, co sama riskovala."

Na lících Kettricken se objevily dvě rudé rozpíjející se skvrny. Regal nicméně pokračoval a svým blahosklonným, lichotivým tónem poněkud zastínil výčet Kettrickeniných činů. Neupřímnost, s jakou pronášel tyto své pochlebovačné fráze, tak její zásluhy dost snížila jen kvůli jeho nabubřelé estrádě. Marně jsem se díval k vyvýšenému stolu, že se jí někdo zastane. Kdybych býval vstal já ze svého podřadného místa a pozvedl hlas proti Regalovi, byla by to snad ještě větší fraška. Kettricken, jež si svým postavením u dvora svého manžela nikdy nebyla jistá, se nyní, když tu nebyl, aby ji podpořil, uvnitř celá jakoby scvrkla. Regalův výčet jejích činů je všechny spíše zpochybnil a znevážil, než aby vyzdvihl její odvalu a rozhodnost. Spatřil jsem, jak sama ve svých očích klesá, a věděl jsem, že teď na svou obranu nic neřekne. Večeře pokračovala a zkroušená královna, s vážným a zamlklým výrazem, věnovala pozornost popletenému králi Shrewdovi, který se po jejím boku marně snažil o konverzaci.

To nejhorší však mělo teprve přijít. Na konci večeře si Regal ještě jednou zjednal ticho. Slíbil shromážděným lidem, že po jídle vystoupí zpěváci a loutkáři, ale vyzval je, aby měli chvíli strpení, neboť chce ohlásit ještě jednu věc. Po namnoze seriózních úvahách a svědomitých konzultacích si prý s velkou nevolí uvědomil to, co útok na Neatbay právě potvrdil. Samotný hrad Buckkeep již není spolehlivým a bezpečným místem, zvláště pro někoho s choulostivým zdravím. A tak se dospělo k rozhodnutí, že král Shrewd (tu král zvedl hlavu a zamžikal při zaslechnutí svého jména) odcestuje do vnitrozemí, aby se usídlil v bezpečí hradu Tradeford na Vinné řece ve Farrow, dokud se jeho zdravotní stav nezlepší. Zde se odmlčel, aby vydatně poděkoval vévodovi Holderovi z Farrow, že poskytl sídlo k dispozici královské rodině. Současně Regal vyjádřil svou nesmírnou radost nad tím, že místo je přístupné i z obou hlavních hradů ve Farrow a Tilthu, protože by rád zůstal v kontaktu s těmito nanejvýš oddanými vévody, kteří v poslední době tak často vážili dalekou cestu, aby mu pomáhali v těchto těžkých, přetěžkých časech. Regala by potěšilo, kdyby mohl přenést život královského dvora do blízkosti těch, kteří dosud museli jezdit takovou dálku, aby se ho účastnili. Zde se odmlčel, aby přijal jejich děkovné kývnutí a mumlavé přísliby další podpory. Vzápětí se poslušně zklidnili, když Regal znovu pozvedl ruku.

A nyní pozval, ne, vlastně požádal, ba přímo snažně poprosil nastávající královnu Kettricken, aby se tam připojila ke králi Shrewdovi. Bude ve větším bezpečí, bude to pro ni pohodlnější, poněvadž hrad Tradeford byl vystavěn jako domov, nikoli jako pevnost. Její poddaní si v duchu vydechnou při vědomí, že o budoucího následníka a jeho matku je dobře postaráno a že se nacházejí z dosahu nebezpečného pobřeží. Slíbil, že bude maximálně postaráno o to, aby se zde cítila jako doma. Slíbil jí, že se tam znovu zformuje veselý dvůr. Budou se tam muset přemístit mnohá zařízení a poklady z Buckkeepu, když se tam odebere král, aby na něj změna prostředí působila co nejméně rušivým dojmem. Regal se celou tu dobu

usmíval, mezitím co pasoval svého otce do pozice starého idiota a Kettricken na březí klisnu. Pak si dovolil zmlknout, aby si vyslechl, jak se Kettricken podvolí osudu.

"To nemohu," pravila s velkou důstojností. "Buckkeep je místo, kde mě zanechal můj pán Verity, a než to učinil, svěřil mi ho do péče. Tady zůstanu. A tady se narodí mé dítě."

Regal otočil hlavu, naoko aby před ní skryl úsměv, ale ve skutečnosti proto, aby ho lépe vystavil shromáždění. "Buckkeep bude dobře stráženo, má paní královno. Můj vlastní bratranec lord Bright, dědic farrowského vévodství, vyjádřil zájem chopit se jeho obrany. Bude zde zanechána kompletní domobrana, poněvadž na Tradefordu ji nepotřebujeme. Pochybuji, že budou potřebovat pomoc jedné ženy navíc, limitované sukněmi a kynoucím břichem."

Smích, který propukl, mne šokoval. Byla to hrubá poznámka, bonmot hodný spíše hospodského rváče než prince na jeho domovském hradě. Nic mi to nepřipomnělo více než královnu Desire, když byla v nejlepším, rozohněna vínem a narkotiky. Přesto se smáli, ti u vyvýšeného stolu, a nemálo lidí u ostatních stolů se k nim připojilo. Regalův šarm a zábavy všeho druhu se teď dobře zúročily. Ať už by jim ten večer naservíroval jakoukoli urážku či šaškárnu, tito poskoci by jen seděli a hltali to spolu s masem a vínem, kterým se sytili u jeho stolu. Kettricken vypadala, jako by jí došla řeč. Dokonce vstala a již by od stolu odešla, kdyby k ní král nenatáhl roztřesenou ruku. "Prosím, má drahá," pravil a jeho zajímavý hlas se až moc jasně nesl sálem. "Neopouštějte mne. Chci vás mít po svém boku."

"Vidíte, je to přání vašeho krále," připomněl jí pohotově Regal, a já mám dojem, že ani on v tu chvíli nedokázal plně ocenit přízeň štěstěny, jež vedla krále, aby k ní v takovém okamžiku vznesl takovou žádost. Kettricken bezděčně klesla zpátky na židli. Spodní ret se jí roztřásl a zrudly jí tváře. V jednom hrůzyplném okamžiku jsem si pomyslel, že snad propukne v pláč. Byl by to konečný Regalův triumf, kdyby prozradila svou citovou slabost jako nějaká březí samice. Otočila se ke králi, vzala ho za ruku a promluvila hlubokým, ale slyšitelným hlasem: "Jste můj král, kterému jsem zavázána věrností. Můj lenní pane, stane se, jak si přejete. Neopustím vás."

Sklopila hlavu a Regal přívětivě kývl. Všeobecný hovor, který vzápětí propukl, byl znamením toho, že hosté si navzájem gratulují k jejímu souhlasu. Když hluk v sále utichl, Regal ještě chvíli brebentil, ale svého cíle již dosáhl. Většinou se zabíral moudrostí svého rozhodnutí a tím, jak bude pro Buckkeep lepší, když se nebude muset strachovat o svého panovníka. Měl dokonce tolik drzosti, aby nadnesl, že přesídlením jeho, krále a nastávající královny se z Buckkeepu stane méně významný cíl pro nájezdníky, kteří by jeho uchwácením získali podstatně méně. To celé už k ničemu nebylo, Regal se naparoval už jen ze setrvačnosti. Nedlouho poté byl král odveden, odvezen na vozíku do své komnaty, jeho povinnost jakožto exponátu skončila. Královna Kettricken se omluvila, aby ho mohla doprovodit. Oslava se zvrtila ve všeobecnou kakofonii atrakcí. Byly přiváleny sudy s pivem a s nimi soudky s podřadnějším vínem. V protilehlých koutech Velkého sálu rozmáchle gestikulovali rozliční vnitrozemští pěvci, zatímco princ a jeho kohorta si jako zábavu vybrali loutkové představení, oplzlou frašku nazvanou Svedení syna hostinského. Odstrčil jsem talíř a podíval se na Burriche. Naše oči se střetly a my jsme povstali jako jeden muž.

5 Umění

Ukázalo se, že vykovaní nejsou schopni žádných citových pohnutí. Nebyli zlí, nenacházeli ve svých špatnostech či zločinech potěšení. Jakmile ztratili schopnost cítit spřízněnost s lidmi nebo jakýmikoli jinými stvořeními na světě, pozbyli zároveň způsobilost být součástí společnosti. Nesympatický člověk, drsný člověk, necitelný člověk si stále udržuje dostatek citlivosti na to, aby věděl, že nemůže vždy dávat najevo, jak málo mu záleží na druhých, a aby byl stále přijímán rodinným či vesnickým společenstvím. Vykovaní však ztratili i schopnost skrývat to, co ke svým spolužijícím cítí. Není to tak, že by jejich emoce prostě ustaly, ne, ony byly zapomenuty, tak dočista ztraceny, že nedokázali ani předvídat chování ostatních lidí založené na emocionální reakci.

Člověk znalý Umění by mohl být spatřován na opačném konci tohoto spektra. Takový jedinec může rozprostřít vědomí a na dálku říci, co si ostatní myslí a co cítí. Je-li v Umění silný, může své myšlenky a pocity vnucovat ostatním. Díky této zvýšené citlivosti vůči emocím a myšlenkám ostatních má pak nadbytek toho, co vykovaní zcela postrádají.

Následník trůnu Verity přiznal, že vykování se zdají být vůči jeho Umění imunní. To značí, že nebyl schopen cítit, co cítí oni, ani odhalit jejich myšlenky. To však neznamená, že by oni byli vůči Umění necitelní. Nemohlo je k Buckkeepu přitahovat právě Verityho Umění? Neprobouzel v nich svým mentálním cestováním hlad nebo snad vzpomínku na to, co ztratili? Vzhledem k tomu, jak mocně byli přitahováni, navzdory ledu a vodě, neustále směrem k Buckkeepu, jejich motivace musela být vskutku silná. A když Verity odjel z Buckkeepu na výpravu, pohyb vykováných směrem k Buckkeepu jako by ochabl.

Chade Fallstar

Stanuli jsme před královými dveřmi a zakleпали. Otevřel šašek. Dobře jsem si všiml, že Wallace byl jedním z hodovníků v sále a zůstal i po králově odchodu. "Pust' mě dovnitř," řekl jsem potichu, zatímco šašek se do mě zabodával pohledem.

"Ne," řekl jasně. A už se chystal dveře zavřít.

Strčil jsem do nich ramenem a Burrich mi pomohl. Bylo to poprvé a naposled, co jsem kdy proti šaškovi použil sílu. Nikterak jsem se nezaradoval z důkazu, že jsem fyzicky silnější než on. Když jsem ho odstrčil stranou, výraz v jeho očích bych nikomu nepřál vidět na tváři přítele.

Král seděl před krbem a planě mumlal. Vedle něho odevzdaně seděla nastávající královna a Rosemary jí podřimovala u nohou. Tu Kettricken vstala ze sedačky a s údivem na nás pohlédla. "FitzChivalry?" zeptala se tiše.

Rychle jsem popošel k ní. "Mám mnoho co vysvětlovat a zároveň velice málo času, abych to udělal. Protože to, co potřebuji udělat, se musí udělat dnes v noci." Odmlčel jsem se a snažil se přijít na to, jak bych jí to co nejlépe vysvětlil. "Pamatujete si, jak jste se zaslíbila Veritymu?"

"Samozřejmě!" Pohlédla na mě, jako bych se zbláznil.

"Tehdy k tomu využil Augusta, člena koterie, aby za vámi mohl přijít a setkat se s vámi uvnitř vaší mysli, aby vám mohl vyjevit své srdce. Pamatujete se na to?"

Zrudla. "Samozřejmě že ano. Ale nemyslela jsem si, že by kdokoli další věděl, co přesně se v tu chvíli děje."

"Několik málo dalších to vidělo." Rozhlédl jsem se kolem a zjistil, že Burrich a šašek nás poslouchají s očima dokořán.

"Verity se s vámi spojil Uměním skrze Augusta. Verity je v Umění silný. To sama víte, dobře víte, že tak střeží naše pobřeží. Je to dědičná magie, talent farseerovské linie. Verity to zdědil po svém otci. A já to do určité míry zdědil po svém otci."

"Proč mi to tu vyprávíš?"

"Protože nevěřím, že Verity je mrtev. Král Shrewd kdysi býval v Umění silný, jak jsem slyšel. Ted' už to tak není. Jeho choroba ho o to připravila, stejně jako o mnoho dalších věcí. Ale když ho dokážeme přesvědčit, aby to zkusil, když ho vyburcujeme k úsilí, mohu mu nabídnout sílu, abych ho podpořil. Mohl by být schopen spojit se s Veritym."

"To ho zabije," namítl bez obalu šašek. "Slyšel jsem, co všechno může Umění člověka stát. Můj král už nemá síly nazbyt."

"To si nemyslím. Pokud se spojíme s Veritym, on to přeruší dříve, než by to otci ublížilo. Víc než jedenkrát se stáhl, když ode mne čerpal sílu, aby měl jistotu, že mi neublíží."

"Dokonce i šašek vidí ve tvé logice slabinu." Šašek si popotáhl manžety své pěkné nové košile. "Když se spojíš s Veritym, jak budeme vědět, že je to pravda, a ne divadlo?"

Otevřel jsem vztekle ústa na protest, ale šašek mě rukou zarazil. "Samozřejmě, můj drahý, předrahý Fitzi, všichni bychom ti měli věřit, protože jsi náš přítel, který má na srdci jen naše svrchované dobro. Ale může se najít několik dalších, jež budou mít tendenci tvá slova zpochybňovat, nebo naopak jen několik málo těch, kteří tě budou ochotni považovat za bůhvíjak nesobeckého." Jeho sarkasmus mě zaštípal jako kyselina, ale dokázal jsem zůstat zticha. "A když se s Veritym nespojíš, co nám pak zůstane? Vyčerpaný a vysátý král, kterého budou dále prezentovat jako neschopného. Zarmoucená královna, která se bude muset ptát, nádvkem ke všem svým dalším mukám, zda netruchlí pro muže, jenž ještě není mrtvý. To je ten nejhorší druh zármutku. Kdepak. Nemůžeme tím nic získat, i kdybys uspěl, protože naše víra v tebe

nemůže zastavit soukolí, které se již dalo do pohybu. A když neuspěješ, můžeme mnoho ztratit. Příliš mnoho."

Jejich oči teď spočívaly na mně. Dokonce i v Burrichových temných očích jsem zahlédl otázku, jako by zvažoval rozumnost toho, k čemu mě dohnal. Kettricken byla velmi zticha, zřejmě měla co dělat, aby se nevrhla na tu holou kost naděje, kterou jsem jí hodil k nohám. Nyní jsem litoval, že jsem nepočkal a nepromluvil si nejdříve s Chadem. Zároveň jsem tušil, že po této noci se mi už nenaskytne další šance, abych měl všechny tyto lidi pohromadě v jedné místnosti, aby byl Wallace pryč a Regal zaneprázdněný dole v sále. Buď se to muselo udělat ihned, anebo nikdy.

Pohlédl jsem na jediného člověka, který se na mě nedíval. Král Shrewd nečinně sledoval hru tančících plamenů v krbu. "On je stále králem," pravil jsem potichu. "Zeptejme se jeho a nechme ho rozhodnout." "To není fér! Není při sobě!" A šašek se vrhl mezi nás. Stoupl si na špičky, aby mi viděl do očí. "Po těch bylinách je povolný jako tažný kůň. Řekni mu, ať si podřízne hrdlo, a on počká, až mu podáš nůž." "Ne." Ten hlas se zachvěl. Pozbyl již na dřívějším zabarvení a zvučnosti. "Ne, můj šašku, tak mimo zase nejsem."

Bez dechu jsme čekali, ale král Shrewd už nic dalšího neřekl. Po chvíli jsem pomalu přešel místnost.

Sklonil jsem se vedle něho a snažil se střetnout s jeho očima. "Králi Shrewde?" zaprosil jsem.

Tu se jeho pohled setkal s mým, ucukl a zase se bezděčně vrátil. Konečně se na mě podíval.

"Slyšel jste všechno, o čem jsme tu mluvili? Můj králi, věřte, že Verity je mrtev?"

Pootevřel ústa. Uvnitř se ukázal šedivý jazyk. Zhluboka se nadechl. "Regal mi povídal, že Verity je mrtev. Obdržel zprávu..."

"Odkud?" zeptal jsem se mírně.

Pomalu potřásl hlavou. "Od nějakého posla... myslím."

Otočil jsem se k ostatním. "Musel by to doručit posel. Z hor, protože Verity tam teď musí být. Byl už skoro v horách, když byl Burrich poslán nazpět. Nevěřím, že by posel vážil celou cestu z hor a nepočkal by, aby tu novinu sdělil Kettricken osobně."

"Mohla by to doručit spojka," řekl zdráhavě Burrich. "Pro jednoho člověka a jednoho koně je to příliš vyčerpávající cesta. Jezdec by musel vyměnit koně. Nebo předat zprávu dalšímu jezdcí, který by na rychlém koni pokračoval dál. Poslední možnost je nejpravděpodobnější."

"Snad. Ale jak dlouho by trvalo, než by se to k nám dostalo až z hor? Víím, že Verity byl naživu v den, kdy odsud Brawndy odjížděl. Protože tehdy s ním král Shrewd mým prostřednictvím mluvil. Té noci, kdy skoro omdlel na tomto krbu. To se tehdy stalo, šašku." Na okamžik jsem zmlkl.

"Věřím, že jsem ho úplně vnímal ještě během bitvy v Neatbay."

Viděl jsem, jak Burrich v duchu počítá dny. Rozpačitě pokrčil rameny. "Přesto je to možné. Kdyby byl Verity zabit toho dne a zpráva by byla okamžitě odeslána a jezdcí i koně by byli dobří... mohlo by se to podařit. Jen taktak."

"Já tomu nevěřím." Otočil jsem se ke zbytku osazenstva, doufaje, že jim svou naději vnutím. "Já nevěřím, že Verity je mrtev." Znovu jsem stočil zrak vzhůru ke králi. "Vy ano? Vy věříte, že váš syn by mohl zemřít a vy byste nic nepocítil?"

"Chivalry... takto odešel. Jako slábnoucí šepot. 'Otče,' řekl myslím 'Otče.'"

Do místnosti se vplížilo hluboké ticho. Čekal jsem. V podřepu jsem čekal, jak rozhodne můj král. Jeho ruka se pomalu zvedla, jako by měla svůj vlastní život. Překlenula mezeru mezi námi a spočinula mi na rameni. Na malou chvíli, to bylo všechno. Pouze váha královny ruky na mém rameni. Král Shrewd v křesle mírně poposedl. Zhluboka se nadechl nosem.

Zavřel jsem oči a znovu jsme se vnořili do té temné řeky. Opět jsem stanul tváří v tvář zoufalému mladíkovi uvězněnému ve Shrewdově zmírajícím těle. Společně jsme pak klopýtli do dravého proudu světa. "Nikdo tu není. Nikdo další kromě nás dvou." Shrewdův hlas zněl osaměle.

Nemohl jsem najít sám sebe. Tady jsem neměl žádné tělo, žádný jazyk. On mě pevně držel v područí uprostřed toho chvatu a hučení. Stěží jsem byl schopen myslet, nemluvě o tom, že bych se rozpomenul na to málo z Galenových lekcí, které mi po jeho drsné výuce zůstalo. Bylo to jako zkoušet citovat naučenou řeč, zatímco vás někdo dusí. Vzdal jsem to. Všechno jsem to vzdal. A potom, jako pírkou plující na vlnách vánku, či jako smítka tančící ve sluneční záři, odkudsi zazněl Verityho hlas, který mi povídal: "Být

otevřený prostě znamená nebýt uzavřený."

Celý svět byl teď bezrozměrným místem, všechny věci uvnitř všech věcí. Nevyřkl jsem jeho jméno nahlas ani jsem nepomyslel na jeho tvář. Verity byl najednou tu, vždy byl tu a spojit se s ním nestálo žádnou námahu. Ty žiješ!

Samozřejmě. Avšak ty brzy nebudeš, když se takhle všude rozléváš. Jedním rázem se z tebe vyřine vše, co máš. Usměni svou sílu. Buď přesný. Ustálil mě a znovu mne zformoval do mého já, pak v údivu zalapal po dechu.

Otče!

Tu mě Verity drsně odstrčil. Běž zpátky. Pusť se ho, nemá na to sílu. Vysáváš ho, ty idiote! Pusť ho! Bylo to, jako kdyby mě odrazil, avšak mnohem drsněji. Když jsem přišel k sobě a otevřel oči, ležel jsem natažený na boku před krbem. Tvář jsem měl nepříjemně blízko ohně. Se zasténáním jsem se odvalil a spatřil krále. Rty se mu s každým nádechem a výdechem pohybovaly a jeho kůže měla namodralý nádech. Burrich, Kettricken a šašek jen stáli bezmocně v kroužku kolem něj. "Dělejte... něco!" zasupěl jsem na ně.

"A co?" chtěl vědět šašek v domnění, že já to vím.

Zalovil jsem v paměti a vyrukoval s jedinou remedurou, na kterou jsem se rozpomněl. "Elfi kůru," zaskřehotal jsem. Okraje místnosti se stále černaly. Zavřel jsem oči a poslouchal, jak ostatní panikaří. Pomalu mi docházelo, co jsem to udělal. Použil jsem Umění.

Odsál jsem svému králi sílu, abych to udělal.

"Ty přivodíš smrt králů," pravil mi jednou šašek. Bylo to proroctví, nebo jenom bystrý úsudek? Do očí mi najednou stoupily slzy.

Ucítil jsem čaj z elfí kůry. Silné, zřetelné aroma elfí kůry, žádný zázvor nebo máta, aby ho překryly. Podařilo se mi pootevřít oči.

"Je to moc horké!" sykl jsem na šaška.

"Na lžici to rychle vychladne," naléhal Burrich a nalil králi krapet do úst. Přijal to, ale neviděl jsem, že by polkl. S nenucenou zručností letitého stájmistra Burrich zatáhl králi za spodní čelist a přejel mu po hrdle. Vložil do ochablých úst další lžici. Nic moc se nedělo.

Ke mně se shýbla Kettricken. Zvedla mi hlavu ke svým kolenům a přiložila mi k ústům horký šálek. Přisál jsem se k němu, nedbaje toho, že je to moc horké, a hlučně jsem s tekutinou nasál i vzduch. Hltal jsem čaj a měl jsem co dělat, abych se z té hořkosti nezakuckal. Temnota ustoupila. Šálek se znovu objevil v mém zorném poli a já znovu usrl. Bylo to tak silné, že mi skoro zmrtvěl jazyk. Vzhlédl jsem ke Kettricken a střetl se s jejím pohledem. S vypětím všech sil jsem malinko přikývl.

"Žije?" zeptala se tiše.

"Ano." Víc jsem ze sebe nedostal.

"On žije!" vykřikla nahlas k ostatním a hlas měla plný radosti.

"Otče můj!" Ta slova vykřikl Regal. Stál a kymácel se ve dveřích, tvář rudou vzteky a od pití. Za ním jsem zahlédl jeho stráž a malou Rosemary, jak s očima dokořán nakukuje zpoza rohu. Nějak se jí podařilo proklouznout kolem mužů, přiběhla ke Kettricken a chytila se jí za sukně. Celý výjev na okamžik jako by ustrnul.

Pak Regal vpadl do místnosti, láteřil, ptal se a vyslyšal, avšak nikomu nedal šanci promluvit. Kettricken se ke mně ochranně přikrčila, jinak přísahám, že by mě Regalovy stráže znovu popadly. Králi v křesle nade mnou se znovu trochu vrátila barva do tváře. Burrich mu vložil do úst další lžici čaje a já s úlevou uviděl, jak Shrewd usrl.

Regal však ne. "Co mu to dáváte? Přestaňte s tím! Nedovolím, aby nějaký čeledín otrávil mého otce!"

"Král měl další záchvat, můj princí," řekl znenadání šašek. Jeho hlas proťal lomož v místnosti, vytvořiv skulinu, jež přerostla v mlčení. "Čaj z elfí kůry je běžným posilujícím prostředkem. Jsem si jist, že i Wallace o tom slyšel."

Princ byl opilý. Neměl jistotu, zda je to nejapnost či pokus o usmíření. Vztekle šlehl zrakem po šaškovi, který jeho pohled vlídně opětoval.

"Och," řekl princ zdráhavě, aniž by se vskutku chtěl nechat uchlácholit. "A co je s ním?" pokynul vztekle směrem ke mně.

"Je opilý." Kettricken vstala a nechala mi hlavu přesvědčivě žuchnout na podlahu. Zajiskřilo se mi před očima. V jejím hlase znělo toliko pohrdání: "Stájmistře. Odneste ho odsud. Měl jste ho zarazit, než to takhle přehnal. Příště ať máte rozum alespoň vy, když už ho nebude mít on."

"Náš stájmistr je pověstný tím, že si sám rád přihne, paní královno. Myslím, že v tom jeli spolu."

"Zpráva o Verityho smrti ho těžce ranila," řekl prostě Burrich. Věrně dostal sám sobě, když předložil vysvětlení, nikoli omluvu. Popadl mě pod bradou za košili a jedním trhnutím mě vyzdvihl z podlahy. Nemusel jsem nic předstírat, když jsem se kymácel ze strany na stranu, dokud mě Burrich pevněji nepodepřel. Ještě jsem zahlédl šaška, jak chvatně krále dopuje další lžící elfí kůry. Modlil jsem se, aby ho nikdo nepřerušil. Zatímco Burrich mne drsně smýkal z místnosti ven, zaslechl jsem královnu Kettricken, jak činí Regalovi za to, že by měl být dole se svými hosty, a slibuje, že spolu s šaškem uloží krále do postele. Když jsme s Burrichem stoupali do schodů, uslyšel jsem Regala a jeho stráž, jak schází dolů. Stále přitom mumlal a lálel, že není hloupý, že ještě dokáže rozeznat spiknutí, když se k němu nachomýtně. Dělal mi to starosti, ale byl jsem si naprosto jist, že Regal nemá potuchy o tom, co se vlastně semlelo.

U dveří jsem byl již natolik při sobě, že jsem dokázal uvolnit západky. Burrich šel za mnou dovnitř.

"Kdybych měl psa, který by byl tak často nemocný jako ty, utratil bych ho," poznamenal vlídně. "Chceš další elfí kůru?"

"Vůbec by mi to neuškodilo. Ale bral bych trochu slabší. Nemáš nějaký zázvor nebo mátu či šípky?"

Podíval se na mě. Seděl jsem na židli, zatímco on prohraboval skomírající uhlíky v krbu, až se konečně vzňaly. Přiložil na oheň, nalil do kotlíku vodu a dal ji ohřívat. Objevil konvici a nasypal dovnitř vločky elfí kůry, poté našel hrnek a vytřel z něj prach. Když měl všechno připraveno, rozhlédl se kolem. Jeho tvář se mihlo něco jako znechucení. "Proč žiješ takhle?" zeptal se.

"Jak?"

"V tak holé místnosti, a v tak neudržované? Viděl jsem stany v zimním vojenském ležení, které byly útulnější než tato místnost. Vypadá to, jako bys nikdy nepředpokládal, že se tu zdržíš déle než jednu či dvě noci."

Pokrčil jsem rameny. "Nikdy jsem o tom moc nepřemýšlel."

Chvilí bylo ticho. "To bys měl," řekl zdráhavě. "A měl by ses zamyslet i nad tím, jak často býváš zraněný či nemocný."

"To, co se stalo dnes v noci, s tím se nedalo nic dělat."

"Věděl jsi, co ti to udělá, a přesto jsi do toho šel po hlavě," podotkl.

"Musel jsem." Díval jsem se, jak vařící vodou zalévá elfí kůru v konvici.

"Opravdu? Mně se zdálo, že šašek proti tomu vznesl dost přesvědčivý argument. Ale ty jsi do toho šel po hlavě. Ty a král Shrewd, oba dva."

"Ano?"

"Trochu toho o Umění vím," pravil tiše Burrich. "Byl jsem královým mužem ve službách Chivalryho. Nebývalo to však často a nikdy mě to tak zle nepoznamenalo jako teď tebe, až na jeden či dva případy. Ale cítil jsem to vzrušení, tu -" Zašmátral po slovech a vzdychl: "Tu úplnost. Tu jednotu se světem. Chivalry mi o tom jednou vyprávěl. Člověk se na tom může stát závislým, řekl. Takže bude vyhledávat záminky k využití Umění, až ho to nakonec pohltní." Po chvíli dodal: "Není to tak nepodobné bojové horečce, v určitých ohledech. Pocit pohybu neomezeného časem, pocit bytí mocné síly, mocnější než sám život."

.Jelikož sám Umění neovládám, troufám si říci, že pro mě to není nebezpečné."

"Nabízíš se až příliš často těm, kteří ho ovládají," řekl nepokrytě. "Stejně často, jako se ochotně vrháš do nebezpečných situací, které slibují tentýž druh vzrušení. V boji tě zachvacuje úplná zběsilost. Stává se ti to, i když používáš Umění?"

Nikdy jsem se na ty dvě věci nedíval v takovém světle. Zahlodalo ve mně cosi jako strach. Zapudil jsem to.

"Být královým mužem je mou povinností. A krom toho, nebyl to tvůj návrh?"

"To byl. Ale já bych se nechal šaškovými slovy odradit. Ty jsi byl rozhodnutý. Vůbec ses nestaral o to, co to s tebou udělá. Možná bys měl na sebe dávat větší pozor."

"Vím, co dělám," pravil jsem ostřeji, než jsem zamýšlel, a Burrich neodpověděl. Nalil mi čaj, který připravil, a podal mi ho s výmluvným výrazem ve tváři, jako by řekl: "Ty víš, co myslím." Vzal jsem od něj hrnek a zahleděl se do ohně. Burrich se posadil na šatní truhlici.

"Verity je naživu," řekl jsem tiše.

"Slyšel jsem to říkat královnu. Nikdy jsem nevěřil, že by byl mrtev." Přijal to velmi chladně. A stejně chladně dodal: "Ale nemáme žádný důkaz."

"Důkaz? Přece jsem s ním mluvil. Král s ním mluvil. Cožpak to nestačí?"

"Pro mě je to víc než dost. Ale pro ostatní lidi, holt..."

"Až se král zotaví, podpoří mne. Verity žije."

"Pochybují, že to bude stačit, abychom zabránili Regalovi prohlásit se nastávajícím králem. Obřad je stanoven na příští týden. Myslím, že by to udělal ještě dnes večer, jenže u toho musí být přítomni všichni vévodové jako svědci."

Elfi kůra bojující s vyčerpáním či prostě neúprosný chod událostí náhle způsobily, že se místnost se mnou zakymácela. Skoro jako bych se vrhl před vůz, abych ho zastavil, a on mě místo toho převálcoval. Šasek měl pravdu. To, co jsem udělal ten večer, celkem k ničemu nebylo, nepočítám-li klid vnesený do mysli Kettricken. Najednou se ve mně vzedmulo zoufalství. Odložil jsem prázdný šálek. Království Šesti vévodství se rozpadalo. Můj nastávající král Verity se vrátí a najde zde jen směšné torzo toho, co tu původně zanechal: rozštěpenou zemi, zpustošené pobřeží, vypleněný a prázdný hrad. Snad kdybych věřil v Elderlingy, dokázal bych najít nějaký způsob, jak uvěřit, že to vše dobře dopadne. Vše, co jsem teď kolem sebe viděl, vypovídalo o mém nezdaru.

Burrich se na mě podivně zahleděl. "Běž do postele," pobídl mě. "Po větším požití elfí kůry se občas dostavuje ponurá nálada. Tak jsem to alespoň slyšel."

Přikývl jsem. V duchu jsem si pomyslel, zda by to mohlo vysvětlovat časté chmury u Verityho.

"Běž si pořádně odpočinout. Ráno se to všechno může zdát lepší." Vybafl smíchem a lišácky se usmál.

"A potom možná zase ne. Avšak odpočinek ti alespoň umožní, aby ses lépe připravil tomu všemu vzdorovat." Odmlčel se a zvážněl. "Onehdy se u mě zastavila Molly."

"Je v pořádku?" chtěl jsem vědět.

"Přinesla svíce, o nichž věděla, že je nepotřebuji," pokračoval Burrich, jako bych nic neřekl. "Skoro jako kdyby hledala záminku k rozhovoru se mnou..."

"Co říkala?" Vstal jsem ze židle.

"Nic moc. Vůči mně je vždy velmi korektní. A já jsem k ní zase velmi přímočarý. Prostě jsem jí řekl, že ji postrádáš."

"A co ona?"

"Nic." Zazubil se. "Ale velice krásně se umí červenat." Vzdychl a rázem byl vážný. "A stejně přímočaře jsem se jí zeptal, jestli jí někdo nezavdal další příčinu ke strachu. Napřímila svá ramínka a povystrčila bradu, jako kdybych se jí snažil vrazit mezi zuby udidlo. Řekla, že mi velice děkuje za projevené obavy, stejně jako již minule, ale že je schopna postarat se o sebe sama." Tišším hlasem se poté zeptal: "Když bude potřebovat pomoc, požádá o ni?"

"To nevím," přiznal jsem se. "Kuráže má víc než dost. A má svůj způsob boje. Otočí se a postaví se věcem tváří v tvář. Já naopak slídím kolem a snažím se je ochromit, když se nedívají. Občas si před ní připadám jako zbabělec."

Burrich vstal a protáhl se, až mu zapraštělo v ramenou. "Ty nejsi žádný zbabělec, Fitzi. V tom za tebe ručím. Snad jen lépe než ona dokážeš zhodnotit své šance. Kdybych tě tak mohl uklidnit, co se týče jí. Ale to nemohu. Budu na ni dávat pozor, jak nejlépe dovedu. Či jak mi to jen ona dovolí." Úkosem se po mně podíval. "Hands se mě dneska ptal, kdo je ta krásná dáma, jež za mnou tak často chodí."

"A cos mu řekl?"

"Nic. Jen jsem se na něj podíval."

Znal jsem ten pohled. Z Handsovy strany už žádné otázky nezazní.

Burrich odešel a já se pohodlně natáhl na posteli, abych si chvíli odpočal. Nešlo to však. Nutil jsem tělo ke klidu, aby se mně alespoň uvolnilo svalstvo, když už mysl vytrvale kolotala jako splašená. Myšlenky lepšího člověka než já by měly dozajista patřit výlučně králi a jeho zdravotnímu stavu. Obávám se však,

že velká část mých směřovala k Molly, nyní osamělé ve své světnici. Když už jsem to nemohl vydržet, vstal jsem z postele a jako přízrak se vyplížil na chodbu.

Zdola z Velkého sálu byly slyšet zvuky skomírajícího veselí. Chodba byla prázdná. V tichosti jsem se odvážil ke schodům. Říkal jsem si, že budu velice, převelice opatrný, že pouze zaklepu na její dveře, snad se na pár okamžiků zastavím uvnitř, jen abych viděl, že je v pořádku. Nic víc. Jen kratičká návštěva..."

Někdo jde za tebou. Nighteyesův nově nabytý respekt vůči Burrichovi způsobil, že jeho hlas mi teď zněl v hlavě jen jako tichounký šepot.

Nezastavil jsem se. Neznámý slídl by tak zjistil, že mám podezření. Místo toho jsem se poškrábal na rameni, abych mohl natočit hlavu a podívat se za sebe. Nikoho jsem neviděl.

Čichej.

Uposlechl jsem. Po krátkém nádechu jsem nasál hlouběji. Sotva postižitelný pach v ovzduší. Česnek a pot. Zlehka jsem zapátral kolem a vtom mi ztuhla krev v žilách. Tam, na vzdáleném konci chodby, schovaný ve dveřích. Will. Tmavý hubený Will, vždy s přivřenýma očima. Člen koterie, který byl povolán z Bearnsu. Velmi opatrně jsem se dotkl štítu Umění, za nímž se přede mnou ukrýval - nepatrná pobídka, abych si ho nevšímal, nevтіravý závan sebevědomí vyslaný mým směrem, aby mě utvrdil v čemkoli, co jsem se chystal udělat. Jak podlý. Jak rafinovaný, jak jemný dotek oproti tomu, co mi kdy předvedli Justin či Serene.

Ten člověk byl mnohem nebezpečnější.

Sešel jsem na podestu a vzal si z přichystané zásoby svíčky, pak jsem se vrátil do pokoje, jako by to byl jediný účel mé cesty.

Když jsem za sebou zavřel dveře, v ústech jsem měl sucho. Roztřeseně jsem vydechl. Přinutil jsem se zkontrolovat ochranu střežící mou mysl. Uvnitř nebyl, to jsem mohl říci. Za mými myšlenkami tedy neslídil, pouze se mi snažil vnutit ty svoje, aby mě mohl lépe sledovat. Nebýt Nighteyese, šel by dnes v noci za mnou až k Mollyiným dveřím. Znovu jsem se přinutil ulehnout a snažil se rozpomenout na všechno, co jsem podnikal od Willova návratu na Buckkeep. Jako nepřítel jsem ho nebral v potaz jednoduše proto, že vůči mně nevyzařoval nenávisť jako Serene a Justin. Vždycky to byl tichý a nevтіravý mladík. Vyrostl v nezajímavého muže, jenž skoro nestál nikomu za pozornost.

Byl jsem blázen.

Nemyslím, že tě sledoval už předtím. Ale ani si tím nejsem jist.

Nightyesi, bratře můj. Jak ti mám poděkovat?

Zůstaň naživu. Odmlka. A přines mi perníček.

Budeš ho mít, slíbil jsem překotně.

Burrichem rozdělaný oheň již hořel nízkými plameny a já stále nespál, když tu jsem v místnosti zaznamenal průvan z Chadeova schodiště. Skoro s úlevou jsem vstal a šel za ním.

Už na mě netrpělivě čekal a pocházel sem a tam po své komnatě. Když jsem se vynořil z šachty schodiště, okamžitě po mně drapl.

"Nájemný vrah je nástroj," sdělil mi syčivým hlasem. "Asi jsem ti to nikdy pořádně neobjasnil. My jsme nástroje. Neděláme nic ze své vlastní vůle."

Mlčky jsem se zarazil, šokován hněvem v jeho hlase. "Nikoho jsem přece nezabil!" řekl jsem rozhořčeně.

"Psst! Mluv tiše. Tím bych si nebyl zase tak jist, být na tvém místě," odvětil. "Kolikrát jsem já odvedl svou práci, aniž bych sám použil nůž, ale prostě tak, že jsem někomu dal dostatečný důvod a příležitost udělat to za mě?"

Neříkal jsem nic.

Podíval se na mě a vzdychl, jeho hněv a síla z něj vyprchaly. Tiše pravil: "Občas ti nezbude nic lepšího než jen zachránit, co se dá. Občas se s tím musíme smířit. My nejsme ti, kdo uvádějí kola do pohybu, hochu. To, co jsi udělal dnes v noci, bylo krajně neuvážené."

"To už mi řekli šašek i Burrich. Ale nemyslím, že by Kettricken souhlasila."

"Kettricken s dítětem by mohla žít v zármutku. Stejně jako král Shrewd. Podívej se na jejich postavení. Ona cizinka, vdova po mrtvém následníkovi trůnu, matka dítěte, které ještě není na světě a které nebude schopné vykonávat moc ještě po několik let. Shrewda Regal považoval jen za roztřeseného,

bezmocného starce, jenž je užitečný snad jenom jako loutka, ale jinak velmi neškodný. Regal neměl bezprostřední důvod je odstranit. Och, já souhlasím, že pozice Kettricken nebyla zrovna nejbezpečnější, jenže pro Regala nepředstavovala přímou opozici. Zato teď ano."

"Neřekla mu přece, co jsme zjistili," pronesl jsem zdráhavě.

"To ani nemusela. Poznává se podle jejího chování a vůle stavět se mu na odpor. On z ní udělal pouhou vdovu. Tys jí navrhl post nastávající královny. Jenže já mám obavy o Shrewda. Právě Shrewd drží v ruce klíč, to on může vystoupit a říci, byť šeptem: 'Verity stále žije, Regal nemá právo být následníkem trůnu.' To jeho se Regal musí obávat."

"Viděl jsem Shrewda, Chade. Opravdu jsem ho viděl. Nemyslím, že by prozradil to, co ví. Za chátrajícím tělem, za umrtvujícími drogami a krutou bolestí se stále skrývá onen bystrý muž."

"Snad. Ale je hluboko pohřben. Drogy, a tím spíše bolest, umí dohnat i bystrého muže k pošetilým činům. Muž umírající na svá zranění vyskočí na koně, aby vedl poslední zteč. Bolest může člověka dohnat k riskantnímu počínání nebo ho utvrdit v podivných způsobech."

To, co mi říkal, dávalo až příliš zřejmý smysl. "Nemůžeš mu tedy poradit, aby Regalovi neoznamoval, že Verity žije?"

"Snad bych to mohl zkusit. Jen kdyby mi pokaždé nestál v cestě ten prokletý Wallace. Zprvu to nebylo tak zlé, byl povolný a užitečný, dobře se s ním na dálku manipulovalo. Nikdy nevěděl, že byliny, které mu nosili kočebři, pocházejí ode mne, nikdy neměl ani tušení, že existuji. Teď se však ke králi přísál jako klíště a ani šašek ho nedokáže nadlouho odehnat. Už jen málokdy mám na porady s králem více než pár minut. A mám štěstí, když je můj bratr polovinu toho času při sobě."

V jeho hlase jsem cosi zachytil. Sklopil jsem hlavu, náhle zahanbený. "Odpusť," řekl jsem tiše. "Občas zapomínám, že on je pro tebe víc než jen tvůj král."

"Inu. Tak blízko jsme si nikdy nebyli, myslím v tomto ohledu. Ale jsme dva staří muži, kteří zestárlí společně. Občas je v tom větší spřízněnost. Prošli jsme časem až do doby tvého věku. Můžeme spolu potichu rozmlouvat a dělit se o vzpomínky na zašlé časy. Mohu ti říci, jaké to bylo, ale to není totéž. Jsme jako dva cizinci lapení v zemi, kam jsme přišli, neschopni vrátit se do své vlasti, a máme pouze jeden druhého, abychom si navzájem potvrzovali skutečnost místa, kde jsme kdysi žili. Či alespoň kdysi mohli žít."

Pomyslel jsem na dvě děti skotačící na buckkeeperských plážích, jak ze skal odlupují mušle a zasyrova je jedí. Molly a já. Na chvíli jsem si mohl zatesknit a ve svém osamění postrádat jedinou osobu na světě, která by si to snad ještě pamatovala. Přikývl jsem.

"Ach. Nuže. Dnes v noci se zaobíráme záchranou. A teď mě dobře poslouvej. V tomhle musím mít tvé slovo. Nepodnikneš nic, co by mělo větší následky, aniž by ses se mnou předtím poradil. Ujednáno?"

Sklopil jsem zrak. "Chci říci ano. Jsem ochoten s tím souhlasit. Ale v poslední době, zdá se, i mé nepatrné činy přivodily následky, jako když oblázek utrhne lavinu, aniž bych dostal šanci poradit se s někým dalším. Takže to nemohu slíbit. Ale rozhodně slíbím, že se pokusím. Stačí to?"

"Snad ano. Katalyzátor," zamumlal Chade.

"Tak mi říká i šašek," posteskl jsem si.

Tu se Chade prudce zarazil, právě když se chystal něco říct. "Opravdu?" zeptal se napjatě.

"Otlouká mi to slovo o hlavu při každé příležitosti." Popošel jsem k Chadeovu krbu a usedl před tančící plameny. Žár mi dělal dobře. "Burrich říká, že příliš silná dávka elfí kůry může následně způsobit pochmurnou náladu."

"Připadá ti to tak?"

"Ano. Ale může to být i okolnostmi. Jenže Verity působil často deprimované a často ji též užíval. Ale to může být opět okolnostmi."

"Může to být něčím, co se nikdy nedozvíme."

"Dnes večer mluvíš velice otevřeně. Uvádíš jména, připisuješ motivy."

"Všichni se dnes večer veselí ve Velkém sále. Regal nabyl jistotu, že svoji hru vítězně dohrál. Všechny jeho hlídky polevily v ostražitosti, všichni jeho špehové dostali na noc volno." Kysele se na mě podíval.

"Jsem si jist, že to nebude trvat dlouho."

"Takže si myslíš, že to, co tu řekneme, může být odposloucháváno."

"Odevšad, kde mohu naslouchat a pozorovat, mohu být odposloucháván a špehován. Uvádím to jen jako možnost. Ale člověk se nedožije tak vysokého věku jako já tím, že by riskoval."

Jedna stará vzpomínka mi pojednou dávala smysl. "Kdysi jsi mi říkal, že v Královnině zahradě jsi slepý." "Přesně tak."

"Takže jsi nevěděl -"

"Nevěděl jsem, čemu tě Galen vystavuje, tedy alespoň v době, kdy to dělal. Donesly se mi nějaké zvěsti, většina z nich nespolehlivých a všechny měly daleko ke skutečnosti. Ale nic o té noci, kdy tě zmlátil a nechal umírat... To ne." Zpytavě se na mě zadíval. "Copak jsi vážně věřil, že bych o takové věci mohl vědět a nic nepodniknout?"

"Slíbil jsi, že nebudeš do mé výuky zasahovat," řekl jsem strnule.

Chade usedl na židli a s povzdechem se zaklonil. "Myslím, že ty nebudeš nikdy nikomu zcela důvěřovat. Nebo věřit, že tě má někdo rád."

Naplnilo mě ticho. Nevěděl jsem, co na to říci. Nejprve Burrich a teď Chade mě přinutili na sebe pohlédnout v dost nepříjemném světle.

"Ach, nu což," vstoupil do mého mlčení Chade. "Jak už jsem říkal před chvílí. Záchrana."

"Co chceš, abych udělal?"

Nadechl se nosem. "Nic."

"Ale..."

"Naprosto nic. Měj to po celou dobu na paměti. Následník trůnu Verity je mrtev. V této víře žij. Současně věř, že Regal má právo nárokovat si jeho post, věř, že může dělat všechny ty věci, které dělá. Prozatím ho ukolébej, neposkytuj mu důvod k obavám. Musíme ho utvrdit ve víře, že vyhrál."

Na chvíli jsem se zamyslel. Pak jsem vstal a vytáhl zpoza opasku nůž.

"Co to děláš?" zeptal se Chade.

"To, co by ode mě Regal čekal, kdybych doopravdy věřil, že Verity je mrtev." Sáhl jsem si zezadu na hlavu a nahmatl kožený řemínek, kterým jsem měl vlasy svázané do copu válečníka.

"Mám tu nůžky," poznamenal rozmrzele Chade. Přinesl je a stoupl si za mě. "O kolik?"

Zamyslel jsem se. "Jak nejvíc to lze, skoro jako kdybych truchlil pro korunovaného krále."

"Víš to jistě?"

"Přesně to by ode mě Regal očekával."

"To je myslím pravda." Jediným šmiknutím mi Chade odstříhl vlasy přímo v místě uzlu. Připadal jsem si divně, jak mi najednou sklouzly do tváře, nesahající mi ani po čelist. Jako kdybych byl znovu páže. Zvedl jsem ruku a prohrábl si je, abych se přesvědčil, jak jsou krátké, načež jsem se zeptal: "A co budeš dělat ty?"

"Pokusím se najít bezpečné místo pro Kettricken a pro krále. Musím vše připravit na jejich útěk. Když uprchnou, musí zmizet jako stíny po objevení světla."

"Víš jistě, že je to nutné?"

"Co jiného nám zbývá? Teď už nejsou nic víc než rukojmí. Bezmocná. Vnitrozemští vévodové se postavili na stranu Regala, pobřežní vévodové ztratili víru v krále Shrewda. Avšak Kettricken si mezi nimi získala spojence. Musím zadrnkat na strunu, kterou napjala ona, a zjistit, co se dá zařídit. Alespoň je můžeme dostat na místo, kde nemůže být ohrožena jejich bezpečnost, až se Verity vrátí, aby si znovu nárokoval korunu."

"Pokud se vrátí," dodal jsem pochmurně.

"Až. Elderlingové budou s ním." Chade na mě rozhořčeně pohlédl. "Snaž se v něco věřit, chlapče. Už kvůli mně."

Bezpochyby mohu říci, že doba, kterou jsem strávil pod Galenovým vedením, byla nejhorší periodou mého života na Buckkeepu. Ovšem týden, který následoval po oné noci s Chadem, se řadí těsně na druhé místo. Bylo to, jako když rozkopne mraveniště. Ať jsem se na hradě hnul kamkoliv, ustavičně jsem nacházel náznaky toho, že základy mého života byly povážlivě otřeseny. Nic už nemělo být jako předtím.

Nastal velký příliv lidu z vnitrozemských vévodství, kteří přicházeli, aby zhlédli Regalův nástup na post následníka trůnu. Kdyby naše stáje nebyly již tak vypleněny, Burrich s Handsem by měli plné ruce práce,

aby tomu tempu stačili. Vskutku se zdálo, že vnitrozemci jsou všude, samí vysocí obyvatelé z Farrow s vlasy jako koudel a statní farmáři a honáci z Tilthu. Velmi příkře kontrastovali s podmračenými buckkeepskými vojáky se zakráčnými vlasy na znamení smutku. Docházelo k nemálo střetům. Reptání ve městě Buckkeep na sebe vzalo formu šprýmů, jež srovnávaly invazi vnitrozemců s nájezdy ostrovanů. Tento humor měl vždycky hořký podtón.

Příliv lidu a obchodu do města Buckkeep byl v přímém protikladu s odlivem inventáře z Buckkeepu. Hradní místnosti byly nestydatě vyprazdňovány. Tapiserie a koberce, nábytek, nástroje a zásoby všeho druhu proudily ven z hradu, aby mohly být naloženy na prámy a odvezeny po řece na Tradeford, vždy s odůvodněním, aby byly "uschovány v bezpečí" či "k dispozici pro potřebu krále". Paní Hasty byla s rozumem v koncích při ubytování tolika hostů, když už byla polovina nábytku odvečena na prámy. Občas to vypadalo, že Regal má v úmyslu, aby všechno, co nemůže odvézt s sebou, bylo zničeno. Zároveň nešetřil výdaji, aby si zajistil, že jeho korunovace na nastávajícího krále bude nanejvýš pompézní a okázalá. Alespoň mně se zdálo být jasné, že se chystá ponechat čtyři ze Šesti vévodství napospas osudu. Leč jak mě jednou varoval šašek, nemělo smysl měřit Regalovu pšenku mým kbelcem. Neměli jsme žádné společné měřítko. Jeho trvání na tom, aby vévodové a šlechtici z Bearnsu, Ripponu a Shoaksu přišli svědčit, jak si uzurpuje Verityho korunu, bylo jakousi rafinovanou formou odplaty, kterou jsem vůbec nechápal. Pramálo se staral, jaké těžkosti jim způsobí odjezd na Buckkeep v době, kdy byla jejich pobřeží tak těžce zkoušena. Proto mě nepřekvapovalo, že se svým příjezdem otáleli, a když konečně přijeli, byli šokováni při pohledu na vypleněný Buckkeep. Zpráva o Regalových plánech přesídlit s králem a s Kettricken na Tradeford se do pobřežních vévodství nedostala jinak než jen ve formě zvěstí.

Ale dlouho před příjezdem pobřežních vévodů, kdy jsem čelil všeobecnému sílícímu chaosu, se zbytek mého života začal s rachotem tříštit na kousky. Začali mě pronásledovat Serene a Justin. Byl jsem si jich vědom, jak mě často fyzicky sledují a jak neméně často brousí Uměním podél hranice mého vědomí. Byli jako klovačící ptáci, slídící po mých utroušených myšlenkách, vždycky ve střehu, když jsem se ve dne trochu zasní, chňapající po jakémkoli nestřeženém okamžiku mého života. Už to samo o sobě bylo hodně zlé. Ale já za tím viděl pouhé rozptylování, odvracení pozornosti od mnohem zákeřnějšího slídění Willa. A tak jsem posílil ochranu kolem své mysli, navzdory vědomí, že tím pravděpodobně blokuji i Verityho. Báł jsem se, že právě to je jejich skutečný záměr, ale netroufal jsem si tuto obavu někomu odhalit. Ustavičně jsem se měl na pozoru, využívaje všech Nighteyesových a svých vlastních smyslů. Přísahal jsem si, že budu opatrnější, a uložil si za úkol zjistit, na čem členové koterie pracují. Burl byl na Tradefordu, kde naoko pomáhal připravovat podmínky pro příjezd krále Shrewda. Neměl jsem tušení, kde je Carrod, a nemohl jsem se na to ani nikoho přímo zeptat. Jediné, co jsem s určitostí zjistil, bylo to, že už není na Constance. A tak jsem se ustavičně strchoval. A skoro jsem zešílel ze strachu, že již nevnímám slídícího Willa. Zjistil snad, že o něm vím? Nebo byl tak dobrý, že jsem ho nemohl odhalit? Začal jsem žít tak, jako by byl každý můj pohyb sledován.

Koně a chovné stavy nebylo to jediné, co ze stájí zmizelo. Burrich mi jednoho rána řekl, že Hands je pryč. Neměl ani čas se s někým rozloučit. "Poslední dobrá chovná plemena odvedli včera. Ta nejlepší jsou už dávno pryč, avšak i tohle byli dobří koně, a oni je odvedli po souši do Tradefordu. Handsovi prostě řekli, že má jet s nimi. Přišel ke mně a stěžoval si, ale já mu řekl, ať tedy jede. Alespoň u koní bude zaučený člověk, který se o ně v novém domově postará. A krom toho, tady už pro něj není téměř žádná práce. Nezůstala zde žádná obsazená stáj, která by potřebovala stájmistra."

Mlčky jsem kráčet za ním, kdysi to bývala jeho tradiční ranní pochůzka. V sokolnici se nacházeli pouze staří či poranění ptáci. Obvyklý randál u psů se nyní omezil jenom na občasné vyštěknutí a několikrát zaňafání. Koně, co zůstali, byli nezdraví, takoví, co se nevešli mezi slibné, pak takoví, co už měli nejlepší léta za sebou, a poranění, jež byli chováni v naději, že ještě nějaké dobré zplodí. Když jsem stanul u prázdné stáje Sooty, srdce se mně zastavilo. Nebyl jsem schopen slova. Opřel jsem se o její žlab, hlavu vraženou v dlaních. Burrich mi dal ruku na rameno. Když jsem k němu vzhledl, podivně se usmál. Potřásl hlavou se zastříženými vlasy. "Pro ni a pro Ruddyho si přišli včera. Řekl jsem jim, že jsou blázni, neboť je odvedli už minulý týden. A skutečně to byli blázni, protože mi uvěřili. Přesto si vzali tvé sedlo."

"Kde jsou?" vysoukal jsem ze sebe.

"Bude lepší, když to nebudeš vědět," pravil potměšilým hlasem. "Jeden z nás, pověšený jako zloděj koní, by byl až dost." Nic dalšího mi k tomu neřekl.

Pozdně odpolední návštěva u Patience a Lacey nebyla tichou mezihrdou, jak jsem si sliboval. Zaklepal jsem, a než se dveře otevřely, nastala netypická pomlka. V obývacím pokoji jsem objevil binec, jaký jsem tam ještě neviděl, zatímco sklíčená Lacey se pokoušela uvést vše do pořádku. Na podlaze se nacházelo mnohem více věcí, než bylo obvyklé.

"Nějaký nový projekt?" riskl jsem to, pokoušeje se o lehkovážný tón.

Lacey na mě zasmušile pohlédla. "Přišli dnes ráno, aby mé paní odnesli stůl. A moji postel. Tvrdili, že je potřebují pro hosty. Víš, nemělo by mě to překvapovat, když už tolik ostatních věcí putovalo po řece vzhůru. Ale silně pochybuji, že něco z toho ještě uvidíme."

"Co víte, třeba tam na vás počkají, než přijedete na Tradeford," nadhodil jsem dost nejapně. Dosud jsem si neuvědomoval úplný rozsah pravomocí, které si Regal přisvojil.

Trvalo hodně dlouho, než Lacey promluvila. "To si počkají dlouho, FitzChivalry. Nejsme totiž mezi těmi, kdo mají být přijati na Tradefordu."

"Ne. Patříme mezi ty podivné lidi, kteří tu mají zůstat spolu se zbytky nábytku." Tohle řekla Patience, jež znenadání vtrhla do místnosti. Oči měla zarudlé a tváře bledé, až mi náhle došlo, že když jsem zaklepal, šla se schovat, dokud nebude mít slzy pod kontrolou.

"Pak byste se určitě měly vrátit do Withywoods," navrhl jsem. Mysl mi rychle pracovala. Předpokládal jsem, že Regal se chystá veškeré osazenstvo přesídlit na Tradeford. Ted' mě napadlo, kdo ještě tu má být ponechán. Sebe jsem umístil na čelo seznamu. Připojil jsem Burriche a Chadea. A šaška? Snad právě proto se v poslední době choval jako Regalova kreatura. Aby mohl následovat krále na Tradeford.

Bylo zvláštní, že mi dosud nedošlo, že král a Kettricken budou odveleni nejen z Chadeova dosahu, ale i z mého. Regal obnovil své rozkazy ohledně mého uvěznění na Buckkeepu. Nechtěl jsem působit Kettricken potíže tím, že bych je překračoval. Koneckonců jsem slíbil Chadeovi, že nebudu čerit vodu.

"Nemohu se vrátit do Withywoods. Tam vládne August, králův synovec. Právě on byl členem Galenovy koterie, před tou jeho nehodou. Nemá mě příliš v lásce a já nemám právo žádat, abych tam mohla jít. Ne. Zůstaneme tady a uděláme, co bude v našich silách."

Zalovil jsem v mysli, zda bych jí nemohl poskytnout nějakou útěchu. "Já postel ještě mám. Nechám ji sem pro Lacey snést. Burrich mi s tím pomůže."

Lacey zavrtěla hlavou. "Přinesla jsem si slamník a budu mít pohodlí dost. Nech ji tam, kde je. Tobě si ji možná sebrat netroufnou. Kdyby byla tady, zítra by ji určitě odnesli."

"Copak se král Shrewd nestará o to, co se děje?" zeptala se mě smutně Patience.

"Já nevím. V poslední době u jeho dveří každého obracejí nazpět. Regal říkal, že je moc nemocný na to, aby někoho vídal."

"Myslela jsem, že snad nechce vidět pouze mne. Ach. Chudák jeden. Ztratit dva syny a vidět, kam se jeho království řítí. Pověz mi, jak se vede Kettricken? Neměla jsem možnost jít ji navštívit."

"Vypadala vcelku dobře, když jsem ji naposled viděl. Je samozřejmě zarmoucena manželovou smrtí, ale..."

"Takže se při tom pádu nezranila? Bála jsem se, že potratí." Patience se odvrátila a zírala do holé zdi, na níž chyběla důvěrně známá tapiserie. "Byla jsem příliš zbabělá, abych šla a sama se přesvědčila, chceš-li znát pravdu. Moc dobře vím, jaké to je přijít o dítě, ještě než ho vezmeš do náručí."

"Při pádu?" zeptal jsem se přihloupě.

"Tys to neslyšel? Na těch hrozných schodech vedoucích z Královny zahrady. Povídalo se, že ze zahrady byly odneseny nějaké sošky, a ona se tam šla podívat a cestou zpátky spadla. Nebyl to velký pád s kotrmelci, ale byl tvrdý. Na těch kamenných schodech žuchla rovnou na záda."

Dál už jsem nedokázal hovor Patience sledovat. Většinou se točil okolo omezování práv, tedy něčeho, o čem jsem stejně hloubat nechtěl. Omluvil jsem se, jak nejlépe jsem uměl, a připojil povrchní slib, že jim přinesu zprávu přímo od královny.

U Kettrickeniných dveří jsem byl zdvořile vypoklonkován. Několik dam mi současně sdělovalo, abych si nedělal starosti, abych se nebál, že je v pořádku, jen si potřebuje odpočinout, och, ale bylo to hrozné...

Vydržel jsem to tak dlouho, než jsem se ujistil, že nepotratila, pak jsem před nimi prchl.

Nešel jsem však rovnou k Patience. Ještě ne. Místo toho jsem pomalu vystoupal po schůdcích do Královny zahrady. Měl jsem s sebou lampu a šel jsem velmi opatrně. Na vrcholu věže jsem zjistil, že je to tak, jak jsem se obával. Menší a cennější sošky byly odneseny. Větší kusy zachránila jen jejich hmotnost, tím jsem si byl jist. Chybějící kousky narušily rovnováhu Kettrickenina pečlivého výtvaru a pouze podtrhovaly bezúspěšnost zahrady uprostřed zimy. Opatrně jsem za sebou zavřel dveře a vydal se po schodech dolů. Velice pomalu. Velice pozorně. Na devátém schodě jsem to objevil. Málem tak, jako Kettricken. Zachytil jsem však rovnováhu a shýbl se, abych se na to lépe podíval. Lampové saze smíchané s mazivem, aby se to nelesklo a splývalo to s ostatními sešlapanými schody. Bylo to přesně v místě, kam noha přirozeně došlápne, zvláště když člověk spěchá ve vzteku dolů. Navíc jen kousek od vrcholu věže, aby se uklouznutí dalo svést na rozbředlý sníh či bláto ulpělé dosud na botě. Promnul jsem v prstech čern ze schůdku a přičichl k ní.

"Pěkná porce vepřového sádla," poznamenal šašek. Vyskočil jsem na nohy a málem jsem sletěl ze schodů. Divokým kroužením paží jsem jen taktak nabyl opět rovnováhu.

"Zajímavé. Myslíš, že bys mě to taky mohl naučit?"

"To není legrace, šašku. V poslední době jsem stále sledován a nervy mám napjaté k prasknutí."

Nakoukl jsem do temné šachty schodiště. Pokud se ke mně dokázal připlížit šašek, tak proč ne i Will?

"Jak je králi?" zeptal jsem se tichým hlasem. Pokud se tohle někdo pokusil udělat Kettricken, ani ve Shrewdovu bezpečnost jsem nevěřil.

"To mi pověz ty." Šašek ustoupil do stínu. Jeho skvostný oděv byl ten tam, znovu měl na sobě svůj starý červenomodrý úbor. Dobře mu padl k čerstvým modřinám, jež mu vystupovaly na jedné straně obličeje. Na pravé lici byla kůže roztržená. Jednou rukou si přidržoval druhou, přitisklou na hrudi. Vykloubené rameno, tušil jsem.

"To snad ne," zalapal jsem po dechu.

"Přesně to jsem jim řekl. Věnovali mi pramalou pozornost. Někteří lidé prostě nemají ke konverzaci vlohy."

"Co se stalo? Myslel jsem, že ty a Regal -"

"Ano, jak vidíš, ani šašek už nesmí vypadat moc hloupě, aby se Regalovi zavděčil. Nechtěl jsem se dnes vzdálit od krále Shrewda. Zarytě ho vyslyšeli ohledně toho, co se přihodilo v noci během té slavnosti. Byl jsem snad maličko více vtipný, když jsem jim navrhl, zda by se nemohli bavit nějak jinak. Vyhodili mě ven."

Srdce v hrudi mi pokleslo. Nabyl jsem jistotu, že přesně vím, který strážník mu pomáhal ze dveří. Bylo to přesně to, před čím mě vždy varoval Burrich. Člověk nikdy neví, kam si až Regal troufne zajít. "A co jim král řekl?"

"Ach! Nejde tedy o to, zda byl král v pořádku či zda se zotavoval? Ne. Jedině o to, co jim král řekl? Bojíš se, že ti jde o tvou vzácnou kůžičku, princátko?"

"Ne." Při jeho otázce jsem nepocítil žádnou nelibost, ani při její stylizaci. Zasloužil jsem si to. V poslední době jsem na naše přátelství moc nedbal. Ale navzdory tomu, když šašek potřeboval pomoc, přišel za mnou. "Ne. Ale pokud král neřekne nic o tom, že Verity je naživu, pak Regal nemá důvod -"

"Můj král byl... skoupý na slovo. Začalo to jako příjemná konverzace mezi otcem a synem, když mu Regal říkal, jak by měl být rád, že z něj konečně má následníka trůnu. Král Shrewd byl dost neurčitý, jak je v poslední době často zvykem. Něco na tom Regala popudilo a on ho začal obviňovat z toho, že není rád, že je dokonce proti tomu. A nakonec začal tvrdit, že sám ví o spiknutí, konspiraci, jež má za cíl, aby on nikdy neusedl na trůn. Není nebezpečnějšího člověka než toho, který se nemůže rozhodnout, z čeho má vlastně strach. A to je právě Regal. Dokonce i Wallace byl jeho láteřením zaskočen. Právě přinesl králi jeden ze svých lektvarů, aby mu vedle bolesti otupil i mysl, ale když se s tím přiblížil, Regal mu to vyrazil z rukou. Potom se na ubohého roztřeseného Hovni-Walla osopil a obvinil ho, že je účastníkem spiknutí. Tvrdil, že Wallace měl v úmyslu krále omámit, aby mu znemožnil vypovědět, co ví. Vykázal Wallace z místnosti se slovy, že král ho nebude potřebovat, dokud sám neuzná za vhodné promluvit si narovinu se svým synem. Potom vykázal ven i mě. Moji neochotu odejít zlomila dvojice jeho hromotlucných vnitrozemských oráčů."

Vzedmula se ve mně plíživá hrůza. Vzpomněl jsem si na okamžik, kdy jsem s králem sdílel jeho bolest. Regal se bude nelítostně dívat, jak se bolest přikrádá a obchází umrtvující byliny, až jeho otce přemůže. Nedokázal jsem si představit člověka, který by byl něčeho takového schopen. Přesto jsem věděl, že Regal ano. "Kdy se to stalo?"

"Asi tak před hodinou. Ty nejsi zrovna příjemný člověk k pohledám."

Pohlédl jsem na šaška zblízka. "Běž dolů do stájí za Burricchem. Ať se podívá, co se s tebou dá dělat." Hradní lékař, jak jsem věděl, by se šaška ani nedotkl. Jako mnozí obyvatelé hradu, i on měl strach z jeho podivného vzezření.

"A co budeš dělat ty?" zeptal se tiše šašek.

, Já nevím," odpověděl jsem popravdě. Tohle byla přesně jedna ze situací, před kterými jsem varoval Chadea. Věděl jsem, že ať budu jednat či nikoli, následky budou vážné. Potřeboval jsem Regala vyrušit při tom, co právě dělal. Chade, jak jsem byl přesvědčen, si byl jistě vědom toho, co se děje. Kdyby Regal a všichni ostatní mohli být na chvíli odlákáni... Napadala mne jen jediná zprava, která by pro Regala mohla být natolik důležitá, aby ho přinutila odejít od Shrewda.

"Budeš v pořádku?"

Šašek se mezitím sesul k zemi a usedl na studené kamenné schůdky. Opřel se hlavou o zeď. "Myslím, že ano. Běž."

Vyrazil jsem po schodech dolů.

"Počkej!" zvolal znenadání.

Zastavil jsem se.

"Až mého krále odvedeš pryč, já půjdu s ním."

Jen jsem na něj zíral.

"To myslím vážně. Vlezl jsem Regalovi do chomoutu pro ten samý slib. Ted' to však pro něj už nic neznamena."

"Já nemohu dávat žádné sliby," pravil jsem tiše.

"Zato já ano. Slibuji ti, že bude-li můj král odveden a já nepůjdu s ním, prozradím všechna tvá tajemství. Všechna." Šaškův hlas se třásl. Znovu se opřel hlavou o zeď.

Spěšně jsem se obrátil. Slzy na jeho lících se barvily dorůžova od ran na jeho obličeji. Nedokázal jsem se na ně dívat. Vyrazil jsem po schodech dolů.

6 Spiknutí

Pod'obaný muž u tvého okna

Pod'obaný muž u tvého prahu

Pod'obaný muž přináší rány moru

Aby tě skolil na podlahu.

Když tvá svíce modravým plamenem sykne

Už víš, že čarodějka tvé štěstí v dlani tiskne.

Nehřej si doma u krbu hada

Jinak tvé děti morem budou strádat.

Chléb ti nevykyne, ustáté mléko zkysne

Aniž se máslo stluče.

Tvé šípy suchem se zkroutí

Nůž se ti smekne a do ruky tě sekne

Na měsíc budou kokrhat tví kohouti —

Tak hospodář pozná své prokletí.

"Odněkud budeme potřebovat krev." Kettricken mě vyslechla a ted' poklidně vznesla otázku, jako

kdyby žádala o pohár vína. Hleděla střídavě na Patience a Lacey, očekávajíc jejich nápady. "Přinesu kuře," řekla posléze zdráhavě Lacey. "Budu potřebovat nějaký pytel, aby bylo zticha -" "Tak běž," řekla jí Patience. "Pospěš si. Přines to ke mně do pokoje. Já opatřím nůž a mísu a uděláme to tam, sem vezmeme jen šálek krve. Čím méně tu naděláme, tím méně budeme muset skrývat." Nejprve jsem šel k Patience a Lacey, protože jsem věděl, že sám nikdy neproniknu skrz hlouček královských společníků. Zatímco jsem si bleskově zaskočil do pokoje, obě ženy šly přede mnou za královnou, naoko se zvláštním druhem bylinného čaje, ale ve skutečnosti proto, aby pro mne v tichosti vyprosily soukromé slyšení. Kettricken všechny své dámy propustila se slovy, že chce být jen s Patience a Lacey, načež poslala Rosemary pro mě. Ta si teď hrála u krbu, zcela zaujata oblékáním panenky. Když Lacey a Patience opustily místnost, Kettricken na mě pohlédla. "Postříkám si roucho a povlečení krví a pošlu pro Wallace, abych mu řekla, že se obávám potratu následkem pádu ze schodů. Dále však nezajdu, Fitz. Nestřím, aby na mne ten muž vztáhl ruku, ani nebudu tak pošetilá, abych vypila či snědla něco z toho, co mi namíchá. Dělán to jen proto, abych ho odlákala od krále. Ani mu neřeknu, že jsem dítě potratila. Jen to, že se potratu obávám." Mluvila dost zprudka. Mrazilo mě při pomyslení, že tak velice snadno akceptovala to, co Regal udělal a dělá, jakož i to, co jsem navrhoval já jako protitah. V zoufalství jsem potichu řekl, že jsem si jist, že důvěra, kterou mě poctila, je na pravém místě. Neřekla ani slůvko o zradě či zlu. Pouze se mnou chladnokrevně probírala naši strategii, jako když generál plánuje bitvu.

"To postačí," slíbil jsem jí. "Znám prince Regala. Wallace za ním s tou báhorkou hned poběží a on za ním vyrazí sem, ač je to nemístné. Neodolá pokušení, bude toužit na vlastní oči vidět, jak dalece uspěl." "Už tak je dost únavné snášet, aby mě všechny mé dámy litovaly kvůli Verityho smrti. Bude to víc než dost, když je teď nechám mluvit, jako by i mé dítě bylo pryč. Ale vydržím to, je-li to nutné. Co když ale ponechají u krále stráž?" zeptala se Kettricken.

"Jakmile odběhnou k vám, hodlám zaklepat a způsobit zmatek. Vypořádám se s každým hlídačem, kterého tam nechají."

"Ale když budeš odvádět pozornost strážce, jak můžeš dělat ještě něco jiného?"

"Mám ještě... jednoho člověka, který mi bude asistovat." V to jsem alespoň doufal. Znovu jsem v duchu zaklel kvůli tomu, že mi Chade nikdy nedovolil zavést způsob, jak bych ho v takových situacích kontaktoval. "Důvěřuj mi," říkával pokaždé. "Já se vždy dívám a naslouchám tam, kde je třeba. Jakmile to bude bezpečné, zavolám tě. Tajemství je tajemstvím jedině tehdy, když o něm ví pouze jeden." Nikomu na světě bych se nesvěřil, že jsem své plány mezitím odhalil vlastnímu krbu v naději, že Chade to nějak zaslechne. Doufal jsem, že v krátkém Čase, jež se mi podaří získat, si Chade najde ke králi cestu, aby mu ulevil od bolesti a on mohl dále snášet Regalovo sužování.

"Rovná se to mučení," pravila tiše Kettricken, jako kdyby mi dokázala číst myšlenky. "Ponechat takového starce napospas bolesti." Zpríma na mě pohlédla. "To nedůvěřuješ své královně natolik, abys mi pověděl, kdo je tvůj asistent?"

"To není mé tajemství, abych se o ně podělil, ale tajemství mého krále," sdělil jsem jí mírně. "Věřím, že brzy vám bude muset být odhaleno. Do té doby -"

"Běž," propustila mě. S námahou poposedla na lehátku. "Vzhledem k tomu, jak jsem pohmožděná, alespoň nebudu muset předstírat bolesti. Pouze toleranci vůči muži, který se snaží usmrtit dosud nenarozeného příbuzného a umučit svého přestárlého otce."

"Už běžím," vyhrkl jsem rychle, když jsem vycítil, jak její zuřivost narůstá, nemaje v úmyslu ji živit. Všechno v téhle maškarádě musí být přesvědčivé. Ona nesmí dát najevo, že nyní již ví, že pád nebyl zaviněn její nemotorností. Vyšel jsem ven, prosmekl se kolem Lacey, jež nesla podnos s čajovou konvicí. V patách jí byla Patience. V konvici neměl být žádný čaj. Když jsem míjel dámy z Kettrickeniny družiny, dal jsem si záležet, abych vyhlížel znepokojeně. Jejich reakce na královninu žádost, aby k ní poslali osobního lékaře krále Shrewda, bude dostatečně nefalšovaná. Doufal jsem, že to postačí, aby se Regal nechal vylákat ze svého doupěte.

Vklouzl jsem do komnat Patience a nechal dveře na škvírku pootevřené. Čekal jsem. A zatímco jsem čekal, myslel jsem na jednoho starého muže, jemuž mezitím v těle slábnou tisíce účinky bylin a probouzí se bolest. Byl jsem té bolesti již svědkem. Vezmu-li ji v úvahu, a k tomu muži, který by mě nelítostně

zpovídal, jak dlouho bych asi vydržel zůstat zticha a nic neprozradit? Zdálo se, že uběhly celé dny. Konečně se ozvalo šustění sukni, cupitání krůčků po chodbě a zběsilé klepám na královny dveře. Nepotřeboval jsem slyšet, o čem je řeč, vše bylo jasné z tónu a zděšeného naléhání žen na kohosi u dveří, pak z Regalových rozčilených otázek, jež náhle přešly v předstíranou obavu. Slyšel jsem, jak svolává kdesi zalezlého Wallace, slyšel jsem vzrušení v jeho hlase, když mu nařizoval, aby se okamžitě vydal ke královně, jež právě potratila.

Dámy se s klapotem znovu přehnaly kolem mých dveří. Tiše jsem stál, zadržuje dech. Ten poklus, to mumlání, to bude jistě Wallace, nepochybně naložený všemožnými léky. Čekal jsem a pomalu dýchal, snažil se být trpělivý a vyčkával, až jsem si myslel, že můj plán nevyšel. Potom jsem zaslechl poněkud ráznější kroky Regalovy a poté běh muže, který ho na chodbě předhonal. "To je vzácné víno, ty pitomče, nerozbij to," pokáral ho Regal a pak už byli z mého doslechu. Znovu jsem čekal. Zadlouho poté, co jsem nabyt jistotu, že byl vpuštěn do komnat královny, jsem se přinutil napočítat ještě do sta. A teprve pak jsem vyklouzl ze dveří a šel ke králi.

Zaklepal jsem. Neklupal jsem hlasitě, ale mé ťukání bylo naléhavé a nekonečné. Po nějaké chvíli se čísi hlas zeptal, kdo je.

"FitzChivalry," řekl jsem směle. "Potřebuji ke králi."

Ticho. A pak: "Nikdo nesmí dovnitř."

"Na čí příkaz?"

"Prince Regala."

"Mám u sebe zástavu od krále, s níž mi dal i své slovo, že k němu budu vždycky vpuštěn, kdykoli si to budu přát."

"Princ Regal říkal, že zejména ty nesmíš být vpuštěn."

"Ale to bylo předtím, než..." A ztišil jsem svůj hlas, zatímco jsem zamumlal několik nesrozumitelných slabik.

"Co jsi říkal?"

Znovu jsem zamumlal.

"Mluv nahlas."

"To není pro uši celého hradu!" odvětil jsem rozhořčeně. "Není teď vhodná doba šířit paniku."

Zabralo to. Dveře se na škvíru pootevřely. "O co jde?" zasyčel ten muž.

Naklonil jsem se těsně ke dveřím a podíval se z jednoho konce chodby na druhý. Pohlédl jsem na něj škvírou a zeptal se podezíravě: "Jste sám?"

"Ano!" řekl netrpělivě. "A teď, o co jde? Ať to není žádná pitomost!"

Když jsem se naklonil ke dveřím, dal jsem si ruku na ústa, aby mi z nich neušla ani špetka dechu s mým tajemstvím. I strážník se naklonil blíž. Střelhitě jsem na něj sešpulenými rty foukl a jeho tvář zahalil bílý prášek. Zavrával, chytil se rukou za oči a zachroptěl. Vmžiku byl na zemi. Noční opar: bylo to rychlé a účinné. Často též smrtelné. Nic se ve mně při té představě nehnulo. Nešlo ani tak o to, že to byl můj starý známý, jenž mi vždy vykloubil rameno. Ten strážník by prostě nemohl stát v předpokoji Shrewdovy místnosti a současně nevědět, co se děje uvnitř.

Prostrčil jsem ruku škvírou a snažil se uvolnit řetězy, jež zajišťovaly dveře, když vtom jsem zaslechl známé zasyknutí: "Vypadni odsud. Nech ty dveře být, honem mazej pryč. Neodjišťuj je, ty blázne!"

Nakrátko jsem zahlédl podobanou tvář a pak se mi dveře před nosem zabouchly. Chade měl pravdu. Bude nejlepší, když Regal narazí na zajištěné dveře a když mu uběhne nějaký čas tím, že jeho muži je budou rozsekávat. Každý okamžik, který Regal stráví za dveřmi, bude dalším okamžikem, který bude mít Chade pro krále.

To, co následovalo, bylo náročnější než to, co se již vykonalo. Sešel jsem dolů do kuchyně a zapředl přátelský hovor s kuchařkou, načež jsem se zeptal, co to bylo nahoře za rozruch. Nepotratila snad královna dítě? Rychle mě vypakovala, aby se porozhlédla po někom, kdo by věděl víc. Já z kuchyně zamířil na strážnici, kde jsem si dal malé pivo a přinutil se k jídlu, jako bych měl hlad. Potrava mi ležela v žaludku jako kupa šterku. Nikdo se mnou moc nemluvil, avšak byl jsem všemu přítomen. Zvěsti o královnině pádu ze schodů se přetřásaly všude kolem. Nyní zde byly stráže z Tilthu a Farrow, statní loudaví chasníci, již byli součástí družin svých vévodů a družně popíjeli se svými buckkeeperskými

protějšky. Bylo pro mě trpčí než žluč slyšet, kterak se dychtivě baví o tom, jak by potrat dítěte ovlivnil Regalovy šance na trůn. Jako kdyby se vsázeli na koňských dostizích.

Jediná další zvěst, která s tím mohla soupeřit, byla zpráva, že jeden chlapec viděl u studny na nádvoří Pod'obaného muže. Předpokládalo se, že ho mládenec zahlédl těsně před půlnocí. Nikoho nenapadlo ptát se, co tam ten hoch dělal či v jakém světle jeho oči spatřily ono zlověstné zjevení. Místo toho se muži zapřísahali, že vody se ani netknou, protože to neblahé znamení jistě znamenalo, že studna je nakažená. Podle rychlosti, s jakou konzumovali pivo, jsem usoudil, že se stejně nemají čeho bát. Zůstal jsem, dokud nedorazila zpráva, že Regal okamžitě potřebuje tři silné muže se sekýrami do králových komnat. To rozpoutalo další kolo řeči a já se mezitím zvedl a šel do stájí.

Hodlal jsem vyhledat Burriche a zjistit, zda ho již nenašel šasek. Místo toho jsem narazil na Molly, jak schází po jeho schůdcích, právě když jsem se chystal jít nahoru. Podívala se na ohromený výraz v mé tváři a zasmála se. Byl to však úsečný smích a nepromítl se jí do očí.

"Proč jsi šla za Burrichem?" chtěl jsem vědět, a vzápětí jsem si uvědomil, jak hrubá má otázka byla. Báť jsem se, že se sem vydala pro pomoc.

"Je to můj dobrý přítel," řekla stroze a už se chtěla kolem mě protáhnout. Bezděčně jsem zůstal stát uprostřed schodů. "Nech mě projít!" zasyčela krutě.

Místo toho jsem ji objal. "Molly, Molly, prosím," pravil jsem ochraptěle, když mě bezcitně odstrčila.

"Pojďme si někam promluvit, jen na chvilíčku. Nemůžu unést, když se na mě tak díváš, přísahám, že jsem ti nic zlého neudělal. Chováš se, jako kdybych tě odkopl, ale ty jsi navždy v mém srdci. Jestliže nemohu být s tebou, není to proto, že bych nechtěl."

Pojednou se přestala vzpírat.

"Prosím," žadonil jsem.

Rozhlédla se po zešeřelé stodole. "Zastavíme se a promluvíme si. Krátce. Přímo tady."

"Pročpak se na mě hněváš?"

Málem mi odpověděla. Viděl jsem, jak polyká slova, pak najednou ztuhla. "Proč si myslíš, že moje city k tobě jsou ústředním pilířem mého života?" odsekla. "Proč si myslíš, že nemám jiné zájmy než tebe?"

Jen jsem na ni zíral. "Snad proto, že takové city k tobě chovám já," řekl jsem vážně.

"To není pravda." Ve své podrážděnosti mě opravila jako dítě, které trvá na tom, že obloha je zelená.

"Ale je," stál jsem na svém. Snažil jsem se přivinout ji k sobě, ale byla v mém náručí jako zdřevěnělá.

"Tvůj nastávající král Verity byl důležitější. Shrewd je důležitější. Královna Kettricken a její nenarozené dítě jsou důležitější." Odpočítávala je přitom na prstech jako při výčtu mých chyb.

"Znám svou povinnost," pravil jsem tiše.

"Sám víš, komu patří tvé srdce," řekla zpříma. "A na prvním místě nejsem já."

"Verity už... není, aby chránil svoji královnu, její dítě či svého otce," řekl jsem mírně. "Takže pro tentokrát jim musím dát přednost před vlastním životem. Především, co je mi drahé. Ne proto, že bych je miloval víc, ale..." zalapal jsem marně po dalších slovech. "Jsem králův muž," vypravil jsem ze sebe bezmocně.

"A já jsem svá vlastní žena." Z úst Molly to znělo, jako by byla ta nejopuštěnější bytost na světě.

"Postarám se o sebe sama."

"Ne navždy," protestoval jsem. "Jednoho dne budu volný. Volný, abych se oženil, abych -"

"Udělal cokoli, oč tě požádá král," dokončila větu za mě. "Ne, Fitz." V jejím hlase byla definitivnost. A bolest. Odtáhla se ode mě a prošla kolem dolů. Když byla dva schůdky pode mnou a mezi námi se zhustil snad veškerý chlad zimy, znovu promluvila.

"Musím ti něco říci," řekla skoro mírně. "Do mého života teď vstoupil jiný. Člověk, který žije jen pro mě, tak jako ty žiješ pro svého krále. Člověk, který má přednost před mým vlastním životem, především, co je mi drahé. Podle tvých vlastních slov, nemůžeš mi za to dávat vinu." Pohlédla vzhůru na mě.

Nevím, jak jsem v tu chvíli vypadal, vím pouze to, že se podívala stranou, jako by ten pohled nemohla snést.

"A kvůli tomu člověku odcházím," sdělila mi. "Na bezpečnější místo, než je tohle."

"Molly, prosím, on tě nemůže milovat tolik jako já," žadonil jsem.

Nepodívala se na mě. "Ani tvůj král tě nemiluje tolik jako... kdysi já. A navíc. Není důležité, co on cítí

ke mně," pravila zvolna. "Jde o to, co já cítím k němu. On musí být v mém životě první. Potřebuje to ode mě. Pochop to. Není to tak, že bych tě už neměla ráda. Jde o to, že ten cit nemohu stavět před to, co je nejlepší pro něj." Sešla další dva schůdky. "Sbohem, Newboyi." Ta poslední slova sotva vydechla, ale přesto mi klesla do srdce, jako by je tam vypálila ohněm.

Stál jsem na schůdkách a díval se, jak odchází. A ten pocit mi byl náhle až příliš povědomý, ta bolest až moc známá. Vrhel jsem se ze schůdků za ní, popadl ji za paži a vtáhl ji do tmy pod podkrovními schůdky. "Molly," vyhrkl jsem, "prosím."

Neříkala nic. Ani se nevzpírala mému stisku na paži.

"Co ti mám dát, co ti mám říci, abys pochopila, co pro mě znamená? Nemohu tě nechat jen tak jít!"

"Ani mě nemůžeš přinutit zůstat," podotkla hlubším hlasem. Ucítil jsem, jak v ní cosi vyhaslo. Nějaký hněv, nějaký duch, nějaká vůle. Nemám pro to žádný výraz. "Prosím," řekla, a to slovo mě ranilo, protože žadonila. "Jen mě nech jít. Neztěžuj mi to. Nenuť mě plakat."

Pustil jsem její paži, ale ona nešla.

"Kdysi dávno," spustila opatrně, jsi mi říkal, že jsi jako Burrich."

Přikývl jsem do tmy, nedbaje toho, že mě nevidí.

"V určitých ohledech takový jsi. V jiných zase ne. Já se nyní rozhoduji, co s námi, jako se kdysi rozhodoval on, co se týče Patience a jeho. Pro nás není žádná budoucnost. Ve tvém srdci již kdosi sídlí. A propast mezi našimi postaveními je příliš velká na to, aby ji nějaká láska přemostila. Vím, že mě miluješ. Ale tvá láskaje... odlišná od mé. Chtěla jsem, abychom spolu své životy sdíleli. Jenže ty si mě chceš držet v krabici, odděleně od svého života. Nechci být jako někdo, za kým si přijdeš, když zrovna nemáš nic důležitějšího na práci. Ani vlastně nevím, co děláš, když nejsi se mnou. Ani o to ses se mnou nikdy nepoděлил."

"Nelíbilo by se ti to," řekl jsem jí. "Ani to v podstatě nechceš vědět."

"To mi neříkej," zašeptala hněvivě. "Cožpak nevidíš, že právě s tím nemohu žít, když mě ani nenecháš rozhodnout se v té věci samu za sebe? Ty za mě nemůžeš to rozhodnutí udělat. Na to nemáš právo! Když mi ani nemůžeš říci tohle, jak ti mám věřit, že mě miluješ?"

"Já zabíjím lidi," slyšel jsem se říkat. "Pro svého krále. Jsem vrah z povolání, Molly."

"To ti nevěřím!" zašeptala. Řekla to příliš rychle. Hrůza v jejím hlase byla stejně velká jako její opovržení. Jedna její část věděla, že jsem jí právě řekl pravdu. Konečně. Zavládlo mezi námi hrozné mlčení, krátké, ale ledové, jak čekala, až se přiznám, že to byla lež. Lež, o níž věděla, že je pravdou. Po chvíli to sama popřela za mě. "Ty, a zabiják? Ani jsi nedokázal oběhnout strážce, když jsem volala o pomoc. Ani jsi neměl kuráž postavit se jim kvůli mně na odpor! A přitom chceš, abych ti uvěřila, že zabíjíš lidi pro krále." Zakuckala se vzteky a zoufalstvím. "Proč mi teď říkáš takové věci? Proč až teď, po takové době? Abys na mě udělal dojem?"

"Kdybych si myslel, že to na tebe udělá dojem, nejspíš bych ti to řekl už dávno," přiznal jsem se. A byla to pravda. Má schopnost střežit svá tajemství se velkou měrou zakládala na strachu, že jejich vyzrazení Molly by znamenalo, že ji ztratím. A měl jsem pravdu.

"Lži," řekla, spíš k sobě než ke mně. "Lži, samé lži. Od úplného začátku. Byla jsem tak hloupá. Když tě někdo udeří jednou, udeří tě znovu, povídá se. A to samé platí o lži. Ale já zůstala a naslouchala a věřila. Co jsem to byla za blázna!" Poslední slova vyhrkla tak prudce, že to se mnou cuklo jako po fyzickém úderu. Odstoupila ode mě. "Děkuji vám, FitzChivalry," pravila ledovým formálním hlasem. "Takhle jste mi to mnohem více usnadnil." A odvrátila se ode mě.

"Molly," prosil jsem. Natáhl jsem ruku po její paži, ale ona se otočila a napřáhla se, aby mě udeřila.

"Nedotýkej se mě," varovala mě hlubokým hlasem. "Už nikdy se mě nepokoušej znovu dotknout!" Odešla.

Po chvíli jsem se rozpomněl, že stojím ve tmě pod Burrichovými schůdky. Otřásla mnou zima a ještě něco víc. Ne. Vlastně něco míň. Zvedl jsem rty a obnažil zuby, ale nebyl to úsměv ani zavrčení. Vždycky jsem se obával, že mé lži mě připraví o lásku Molly. Avšak pravda ut'ala v okamžiku vše, co mé lži držely pohromadě po celý rok. Jaké si z toho musím vzít poučení? přemýšlel jsem. Velice pomalu jsem vystoupal po schůdkách nahoru. Zaklepal jsem na dveře.

"Kdo je?" zeptal se Burrichův hlas.

"Já." Burrich odjistil dveře a já vešel dovnitř. "Co tu dělala Molly?" zeptal jsem se, aniž bych se staral, jak to vyznělo, nedbaje ani toho, že u Burrichova stolu seděl ovázaný šašek. "Potřebovala pomoc?" Burrich si odkašlal. "Přišla si pro bylinky," řekl neklidně. "Nemohl jsem si pomoci, ale neměl jsem, co potřebovala. Pak přišel šašek a ona zůstala, aby mi s ním pomohla."

"Patience a Lacey přece mají bylinky. Spoustu," podotkl jsem.

"To jsem jí taky řekl." Odvrátil se ode mě a začal čistit nástroje, které předtím použil na šaška. "Nechtěla jít za nimi." V jeho hlase bylo cosi, cosi téměř pobízivého, jež mě ponoukalo k další otázce.

"Ona odchází pryč," řekl jsem útlým hláskem. "Ona odchází pryč." Dosedl jsem na židli před Burrichovým ohněm a sevřel ruce mezi kolena. Uvědomil jsem si, že se kývám dopředu a dozadu. Snažil jsem se to zastavit.

"Uspěl jsi?" zeptal se tiše šašek.

Přestal jsem se kymáčet. Přisahám, že na okamžik jsem vůbec netušil, nač se mě ptá. "Ano," pravil jsem tiše. "Ano, myslím, že ano." Uspěl jsem i v tom, že jsem ztratil Molly. Uspěl jsem v tom, že jsem promrhal její věrnost, její lásku, pokládaje ji za samozřejmost, uspěl jsem v tom, že jsem byl tak logický, praktický a věrný svému králi, že jsem právě ztratil definitivně šanci mít svůj vlastní život. Podíval jsem se na Burriche. "Miloval jsi Patience?" zeptal jsem se znenadáni. "Když ses rozhodl odejít?"

Šašek zkoprněl, pak vyvalil oči. Takže zde byly tajnosti, o nichž nevěděl ani on. Burrichova tvář potemněla, jak jsem to u něho ještě neviděl. Zkřížil si ruce na hrudi, jako kdyby se chtěl krotit. Mohl by mě zabít, pomyslel jsem si. Nebo se možná jenom snažil zadržet nějakou bolest uvnitř. "Prosím," dodal jsem, "musím to vědět."

Zabodl se do mě pohledem, načež opatrně řekl: "Nejsem přelétavý člověk. Kdybych ji miloval tehdy, miloval bych ji stále."

Takže. Nikdy to neodezní. "Ale přesto, rozhodoval ses -"

"Někdo se musel rozhodnout. Patience by neprozířela, že to není možné. Někdo musel ukončit muka nás obou."

Stejně jako za nás rozhodla Molly. Snažil jsem se přijít na to, co mám nyní dělat. Nic mě nenapadalo.

Pohlédl jsem na šaška. "Jsi v pořádku?" zeptal jsem se.

"Nejsem tak mimo jako ty," odvětil upřímně.

"Mám na mysli tvé rameno. Myslel jsem..."

"Vykloubené, ale ne zlomené. Mnohem lepší než tvoje srdce."

Pohotový vtípek na mou adresu. Ani jsem nevěděl, že je schopen pronést vtip s takovým soucitem. Ta laskavost mě postrčila na samý pokraj zhroucení. "Nevím, co mám dělat," pravil jsem zlomeně. "Jak s tím mám žít?"

Láhev brandy zlehounka žuchla o stůl, jak ji Burrich postavil přímo doprostřed. Okolo rozestavěl tři pohárky. "Napijeme se," řekl. "Na Molly, aby někde našla štěstí. Budeme jí to každý přát celým svým srdcem."

Vypili jsme rundu a Burrich pohárky opět dolil.

Šašek krouživým pohybem rozvířil brandy ve svém pohárku. "Je to moudré, zrovna teď?" zeptal se.

"Právě teď jsem s moudrostí skoncoval," řekl jsem mu. "To raději budu šaškem či bláznem."

"Ty nevíš, o čem mluvíš," řekl mi. Přesto pozvedl sklenku spolu se mnou. Na blázny všeho druhu. A do třetice - na našeho krále.

Byla to jistě snaha upřímná, leč osud nám nedopřál dostatek času. Ozvalo se rázné zaklepání na Burrichovy dveře, byla to Lacey s košíkem zavěšeným na předloktí. Rychle vpadla dovnitř a přibouchla za sebou dveře. "Zbavte mě toho, ano?" vyhrkla a před našima očima vyklopila na stůl podříznuté kuře.

"Večeře!" zvolal nadšeně šašek.

Lacey chvilíčku trvalo, než si uvědomila, v jakém stavu se nacházíme. A za ještě kratší dobu se rozlítila.

"Takže zatímco my tu hazardujeme se svými životy a s pověstí, vy se opíjíte!" Otočila se k Burrichovi.

"Za dvacet let ses nepoučil, že tohle nic neřeší!"

Burrich se ani nepohnul. "Některé věci nelze vyřešit," konstatoval filozoficky. "Pítí je pouze dělá o hodně snesitelnější." Zlehka povstal a vztyčil se před ní jako skála. Za ty roky pití se zřejmě naučil umění, jak to dobře snášet. "Co jsi potřebovala?"

Lacey na chvíli skousla rty. Pak se rozhodla pokračovat tam, kam Burrich rozhovor nasměroval.

"Potřebuji to někam uklidit. A potřebuji mast na podlitiny."

"Copak tu nikdo nikdy nevyužívá služeb lékaře?" zeptal se šašek, leč nikoho konkrétního. Lacey ho ignorovala.

"Právě pro ni jsem sem naoko šla, takže bude nejlepší, když se s ní vrátím, kdyby ji snad někdo chtěl vidět. Mým skutečným posláním je najít tady Fitze a zeptat se ho, zda ví, že stráže právě rozsekávají královny dveře sekýrami."

Vážně jsem přikývl. Neměl jsem v úmyslu vytrhovat Burriche z jeho ztepilé pózy. Místo toho vyskočil na nohy šašek a vykřikl. "Cože?" Osopil se na mě: "Myslel jsem, žeš říkal, že jsi uspěl! Co je tohle za úspěch?"

"Maximum toho, co jsem mohl v tak krátkém čase uskutečnit," odsekl jsem. "Buď bude všechno v pořádku, anebo nebude. Prozatím jsme udělali vše, co bylo v našich silách. A navíc, uvažuj o tom. Jsou to dobré bytelné dubové dveře. Bude jim chvíli trvat, než se jimi prosekají. A až to udělají, tuším, že stanou tváří v tvář vnitřním dveřím do královny ložnice, podobně zajištěným zástrčkami a závorou."

"Jak se ti to podařilo?" zeptal se tiše Burrich.

"Mně ne," odpověděl jsem briskně. Pohlédl jsem na šaška. "Prozatím jsem řekl dost. Je čas dopřát si trochu důvěry." Obrátil jsem se na Lacey. "Jak je na tom královna a Patience? Jak proběhla naše maškaráda?"

"Dobře. Královna má z toho pádu bolestivé pohmožděniny a já sama nemohu s jistotou říci, zda je dítě již mimo nebezpečí. K potratu následkem pádu nedochází bezprostředně. Ale nekoledujeme si o další potíže. Wallace se snažil, ale k ničemu to nevedlo. Na muže, který o sobě tvrdí, že je lékař, toho ví povážlivě málo o skutečném bylinkářství. A co se týče prince..." Lacey si odfrkla, ale nic dalšího neřekla.

"Nemyslí si kromě mne ještě někdo další, že je nebezpečné nechat kolovat zvěsti o potratu?" zeptal se šašek nadneseně.

"Neměl jsem čas vymyslet něco jiného," odsekl jsem. "Za den či za dva královna tu zvěst popře a řekne, že s dítětem to vypadá dobře."

"Tak. Prozatím jsme v bezpečí, jak jen můžeme být," poznamenal Burrich. "Ale co přijde příště? Máme se dívat, jak unáší krále a královnu Kettricken do Tradefordu?"

"Důvěřuj. Nežádám nic než jeden den důvěry," řekl jsem opatrně. Doufal jsem, že to postačí. "A teď se musíme rozptýlit a jít si po svých, a přitom se chovat pokud možno normálně."

"Stájmistr bez koní a šašek bez krále," poznamenal šašek. "Burrich a já můžeme pokračovat v pití. Věřím, že tohle je za daných okolností normální. A co se týče tebe, Fitz, nemám tušení, jaký titul si vysloužíš v těchto dnech, nemluví-li o tom, co normálně děláš po celý den. Proto -"

"Nikdo tu nebude sedět a pít," spustila zlověstně Lacey. "Dejte tu láhev pryč a seberte rozum do hrsti. A rozejděte se, jak už tu řekl Fitz. V této místnosti už se toho řeklo a udělalo dost, abychom se všichni houpali na stromě pro velezradu. Samozřejmě až na tebe, FitzChivalry. Na tebe by čekal jed. Lidé s královskou krví se houpat nesmějí."

Její slova měla mrazivý účinek. Burrich uchopil korek a zazátkoval láhev. Lacey odešla první, s hrníčkem masti od Burriche v košíku. Krátce nato ji následoval šašek. Když jsem od Burriche odcházel já, právě končil s čištěním kuřete a otrhával z něj poslední vzdorující pera. Ten muž neponechal nic nazmar.

Vyšel jsem ven a chvíli jsem se procházel. Ohlížel jsem se, zda se za mnou neplouží nějaké stíny. Kettricken teď bude odpočívat, brebentění Patience bych jistě sotva vystál, o jejích postřezích nemluvě. Byl-li šašek v tu dobu u sebe, pak zajisté proto, že netoužil po společnosti. A byl-li někde jinde, neměl jsem tušení, kde by to mohlo být. Celý Buckkeep byl zamořený vnitrozemci jako nemocný pes blechami. Bloumal jsem chvíli po kuchyni a kradl perníčky. Pak jsem bezúčtěně lelkoval a snažil se nemyslet, působit pokud možno nenápadně, když jsem zamířil ke staré chýši, kde jsem kdysi ukryl Nighteyese. Chýše byla nyní prázdná a uvnitř vládla zima stejně jako venku. Bylo to už nějaký čas, co zde měl doupě Nighteyes. Nyní dával přednost zalesněným kopcům za Buckkeepem. Nečekal jsem však dlouho a jeho stín zkrížil práh otevřených dveří.

Snad největší útěcha svazku Moudrosti plyne z toho, že nikdy není třeba nic vysvětlovat. Nepotřeboval jsem mu líčit události posledních dní, nemusel jsem hledat slova pro to, jak mi bylo, když jsem sledoval

Molly, jak odchází pryč. Ani mi nekladl otázky, ani se nepokoušel vést soucitné řeči. Lidské události by mu stejně dávaly pramalý smysl. Dal na sílu toho, co jsem cítil, nikoli na důvod. Prostě jen přišel ke mně a posadil se vedle na špinavou podlahu. Jednou rukou jsem ho objal, zabořil mu tvář do srsti na krku a jen jsem tiše seděl.

Tyhle smečky, co tvoří lidé, poznamenal ke mně po chvíli. Jak můžete společně lovit, když ani neumíte všichni běžet jedním směrem?

Nic jsem na to neříkal. Žádnou odpověď jsem neznal a on žádnou nečekal.

Sklonil hlavu a začal si ohryzávat svědicí přední tlapu. Pak vstal, celý se otřepal a zeptal se: Co teď uděláš pro družku?

Ne všichni vlci mají družky.

Vůdce ji vždycky má. Jak jinak by se smečka množila?

Můj vůdce má družku a ta čeká dítě. Snad mají vlci pravdu a lidé by to měli vzít na vědomí. Snad jenom vůdce by se měl pářit. To bylo to rozhodnutí, které Srdce smečky učinil již dávno. Že nemůže mít družku a zároveň vůdce, za nímž by stál celým svým srdcem.

Tamten je víc vlkem, než si vůbec troufá připustit. Komukoli. Odmlka. A perníček?

Dal jsem mu ho. Lačně ho zhltl, zatímco já se na něj díval.

V noci jsem postrádal tvé sny.

To nejsou mé sny. Je to můj život. Jsi v nich vítán, jen když se na nás Srdce smečky nerozzlobí. Sdílet život je lepší. Odmlka. Ty bys raději sdílel život s tou samicí.

Je to má slabost, chtít příliš mnoho.

Zamrkal svými hlubokými očima. Ty miluješ moc lidí. Můj život je mnohem snazší.

On miloval pouze mě.

To je pravda. Má jediná skutečná potíž je v tom, že ty nikdy nebudeš věřit, že to tak je.

Ztěžka jsem vzdychl. Nighteyes náhle kýchl a pak se celý otřepal. Nesnáším ten myší prach. Ale ještě než půjdu, podrbej mě svými šikovnými rukama v uších. Já to nikdy nedokážu tak, aby mi tam nezůstaly šrámy.

A tak jsem ho drbal v uších a pod hrdlem a zezadu na krku, až se svalil na bok jako štěně.

"Pejsku," oslovil jsem ho láskyplně.

Za tu urážku mi zaplatíš! Vymrštil se na všechny čtyři, rafl mě zostra přes rukáv a vystřelil ze dveří, až byl ten tam. Vyhrnul jsem si rukáv, abych prozkoumal hluboké bílé šrámy v kůži, jen taktak, že nekrvácelo.

Ten vlčí humor.

Krátký zimní den mezitím skončil. Vydal jsem se zpátky na hrad a přinutil se jít přes kuchyň, aby mi Cook mohla vypovědět všechny tlachy. Hojně mě sytila švestkovým koláčem a skopovým, zatímco mi vyprávěla o možném potratu královny a potom o tom, jak se chlapi prosekali vstupními dveřmi do králova pokoje, když strážníka uvnitř náhle skosila mrtvice. "A pak i těmi druhými dveřmi, zatímco princ Regal je celou dobu pobízel a popoháněl ze strachu, aby se snad něco nepříhodovalo králi samotnému. Ale když se dostali dovnitř, navzdory všemu tomu sekání, král spal jako nemluvně, sire. A to tak hlubokým spánkem, že ho nemohli vůbec probudit, aby mu řekli, proč mu rozštíпали dveře."

"Úžasné," souhlasil jsem a ona pokračovala výčtem menších klípků z okruhu hradu. Zjistil jsem, že ty se v posledních dnech točí většinou kolem toho, kdo byl a kdo nebyl zahrnut do skupiny uprchlíků chystajících se do Tradefordu. Také Cook měla jít, a to kvůli svým nedostižným srstkovým koláčům a tvarohovým šátečkům. Nevěděla, kdo zde má převzít kuchyni, nepochybně to však měl být někdo ze stráží. Regal jí řekl, že si může vzít všechny své nejlepší hrnce, za což mu byla vděčná, přesto tam ale bude postrádat svůj západní krb, protože nikdy nevařila na lepším, má totiž ten správný tah a také výška háků na maso je vůbec ta nejideálnější. Poslouchal jsem a snažil se myslet pouze na její slova, abych se nechal zcela zaujmout oněmi drobnostkami, jež ve svém životě považovala za důležité. Královna zahrada, jak jsem zjistil, měla zůstat na Buckkeepu, stejně jako několik málo těch, kteří stále nosí barvy královny osobní strážce. Jelikož mezitím pozbyli právo na vstup do jeho komnat, stala se z nich cháska vyděděnců. Avšak Regal trval na tom, aby tyto skupiny zůstaly a nadále reprezentovaly královskou Výsost na Buckkeepu. Též Rosemary měla jet spolu se svou matkou, což bylo stěží překvapivé vzhledem k tomu, u koho slouží. Fedwren jet neměl, ani Mellow. Ted' jí sice jeho hlas bude chybět, ale

nejspíš si brzy zvykne na to vnitrozemské trylkování.

Vůbec ji nenapadlo zeptat se, zda jedu i já.

Když jsem stoupal po schodech vzhůru, snažil jsem se představit si Buckkeep tak, jak bude zanedlouho vypadat. Hlavní tabule bude při každém stolování prázdná a podávané jídlo bude prosté jako z polní kuchyně, s níž jsou vojenští kuchaři velmi důvěrně obeznámeni. Alespoň dokud vydrží zásoby potravin. Předpokládal jsem, že před příchodem jara budeme mít hodně zvěřiny a mořských řas. Více než o sebe jsem se bál o Patience a Lacey. Drsné ubytovací podmínky a hrubá strava mi nevadily, ale ony na to rozhodně nebyly zvyklé. Alespoň nám tu bude pořád zpívat Mellow, pokud se ovšem nepoddá svým melancholickým sklonům a lítosti, že ho tu zanechali. A Fedwren. Když teď bude mít jen málo žáků, snad by se konečně s Patience mohli věnovat výrobě papíru. A tak jsem se všemu hrdě postavil čelem a snažil se pro nás nalézt nějakou budoucnost.

"Kdepak jsi byl, Bastarde?"

Byla to Serene, náhle vystoupivši z vchodového výklenku. Čekala, že ustrnu. Já už ale díky Moudrosti věděl, že tam někdo je. Ani jsem sebou necukl. "Zmiz."

"Páchneš jako pes."

"Alespoň mám záminku být mezi psy. Či alespoň s tím zbytkem, jež zůstává ve stáji."

Chvilí jí trvalo, než postřehla jedovatý osten v mé zdvořilé odpovědi.

"Páchneš jako pes, protože sám jsi víc než z poloviny pes. Zvířecí čaroděj."

Málem jsem odpověděl poznámkou na adresu její matky. Místo toho jsem si najednou vybavil její věrnou podobu. "Když jsme se začali učit psát, vzpomínáš, jak ti matka pokaždé navlékala tmavou halenu, protože jsi moc cákala inkoustem?"

Vzpurně na mne zírala, probírajíc v mysli mou poznámku ze všech stran, aby v ní objevila nějakou uštěpačnost či urážku, anebo trik.

"A co s tím?" zeptala se po chvíli, zjevně neschopna nechat to být jen tak.

"Nic. Jen jsem si na to vzpomněl. Byly doby, kdy jsem ti pomáhal s ocásky u písmen."

"To nemá co dělat s dneškem!" prohlásila vztekle.

"Ne, to tedy ne. Tohle jsou moje dveře. Čekala jsi, že se mnou půjdeš dovnitř?"

Plivla, sice ne na mě, ale slina mi přistála na podlaze u nohou. Z nějakého důvodu jsem si řekl, že by to nebyla udělala, kdyby neopouštěla Buckkeep spolu s Regalem. Už to nebyl její domov a ona cítila potřebu ho ještě před odjezdem znečistit. To mi hodně napovědělo. Rozhodně nečekala, že se sem někdy vrátí.

Uvnitř svého pokoje jsem úzkostlivě zajistil každou zástrčku a západku, pak jsem dveře ještě zabezpečil těžkou závorou. Šel jsem zkontrolovat okno a zjistil jsem, že okenice pořád dobře drží. Podíval jsem se pod postel. Nakonec jsem usedl do křesla vedle krbu a zdířím si, dokud mě nezavolá Chade.

Z lehkého spánku mě probudilo klepání na dveře. "Kdo je?" zavolal jsem.

"Rosemary. Královna si vás přeje vidět."

Než jsem odjistil všechny zástrčky a západky, dítko bylo pryč. Byla to jen malá dívka, ale přesto mě znervóznilo, že mi takový vzkaz tlumočila přes zavřené dveře. Spěšně jsem se učešal a seběhl po schodech dolů ke královniným komnatám. Cestou jsem si všiml ruin někdejších dubových dveří do Shrewdova pokoje. Skrze díru jsem zahlédl rozložitě chlapisko, vnitrozemce, jehož jsem neznal.

Královna Kettricken odpočívala na pohovce u hořícího krbu. V koutech místnosti švitořily hloučky jejích dam, ale královna byla sama. Oči měla zavřené. Vypadala tak strašně znaveně, že jsem si položil otázku, zda vzkaz Rosemary nebyl nějakým nedopatřením. Avšak lady Hopeful mě uvedla ke královně a přinesla mi nízkou stoličku na sednutí. Poté mi nabídla šálek čaje a já přikývl. Jakmile lady Hopeful odešla vařit čaj, Kettricken otevřela oči. "A co dál?" zeptala se dutým hlasem, takže jsem se musel naklonit blíže, abych ji slyšel.

Tázavě jsem na ni pohlédl.

"Shrewd nyní spí. Nemůže spát navždy. Ať už mu bylo podáno cokoli, ty účinky poleví, a pak budeme zase tam, kde jsme byli."

"Blíží se obřad jmenování nastávajícího krále. Snad to prince sdostatek zaneprázdní. Určitě je třeba ušít nové šaty a vyzkoušet je, jakož i všechny ty další doplňky, jimiž se honosí. To by ho mohlo udržet z

dosahu krále."

"A potom?"

Lady Hopeful se vrátila s šálkem čaje. Se zamumláním díky jsem ho od ní přijal, a když si k nám přitáhla židli, královna Kettricken se znaveně usmála a požádala ji, zda by jí neposkytla taky jednu. Skoro jsem se zastyděl, když lady Hopeful hbitě vyskočila na její příkaz.

"To nevím," zamumlal jsem v odpověď na její předešlou otázku.

"Já ano. Král bude v bezpečí v mých horách. Dostane se mu poct a ochrany a Jonqui snad bude vědět o - och, děkuji, Hopeful." Královna Kettricken si vzala nabízený šálek a usrkla z něj, zatímco lady Hopeful se posadila.

Usmál jsem se na Kettricken a pečlivě vážil slova, doufaje, že si jejich význam odvodí sama. "Ale do hor je to daleko, má královno, a počasí je v tuto roční dobu tak kruté. Než by tam kurýr dorazil, aby objevil remeduru vaší matky, už by bylo skoro jaro. Jsou i jiná místa, jež by mohla nabídnout tentýž lék na vaše problémy. Snad Bearns či Rippon, kdybychom o to požádali. Ctihodní vévodové těchto vévodství vám nemohou nic odepřít, však víte."

"Já vím," usmála se znaveně Kettricken. "Ale mají tolik svých vlastních problémů, že se od nich zdráhám požadovat cokoli dalšího. A kromě toho, onen kořen, jemuž říkáme dlouhoživ, roste jediné v horách. Odhodlaný kurýr by se tam myslím mohl vydat." Znovu usrkla z šálku čaje.

"Ale koho tam s takovou žádostí vyslat, ach, to je snad vůbec nejtěžší otázka," podotkl jsem. Jistě dokázala vidět ty potíže, kdybychom vypravili nemocného starce v zimě na cestu do hor. Nemohl by jet sám. "Muž, který by tam jel, by musel být velmi důvěryhodný a mít silnou vůli."

"Takový muž mi připadá spíše jako žena," zavtipkovala Kettricken a Hopeful se vesele zasmála, ani ne tak její žertovné poznámce, ale spíše při pohledu na to, jak její nálada stoupla. Kettricken s šálkem na rtech se zarazila. "Snad bych měla jet já sama, abych měla jistotu, že všechno proběhne v pořádku," dodala a usmála se, když jsem na ni vypouklil oči. Avšak pohled, kterým mě obdařila, byl vážný.

Pak následovala lehká konverzace a Kettricken mi sdělila recept sestávající převážně z fiktivních rostlin, které jsem jí slíbil najít. Věřil jsem, že jsem její záměr pochopil. Když jsem se omluvil a odebral se k sobě do pokoje, přemýšlel jsem, jak jí zabráním jednat dříve, než bude moci jednat Chade. Byla to pěkně svízelná hádanka.

Sotvaže jsem zajistil dveře západkami a závory, ucítil jsem na zádech průvan. Otočil jsem se a zjistil, že dveře do Chadeova království jsou pootevřené. Znaveně jsem se vybelhal do schodů. Toužil jsem po spánku, ale věděl jsem, že kdybych ulehl, stejně bych nedokázal zamhouřit oči.

Když jsem vstoupil do Chadeovy komnaty, upoutala mě vůně jídla a já si náhle uvědomil, jaký mám hlad. Chade již seděl u prostřeného stolu. "Sedni si a jez," řekl stroze. "Musíme společně vymyslet plán."

Dvakrát jsem se stačil zakousnout do masové pirožky, když se mě tiše zeptal: "Jak dlouho myslíš, že bychom mohli udržet krále Shrewda tady, v těchto komnatách, než by se to zjistilo?"

Přežvykoval jsem a polykal. "Nikdy jsem nedokázal objevit nějakou cestu do této komnaty," poznamenal jsem tiše.

"Ale ony existují. A jelikož jimi musí proudit jídlo a ostatní nezbytnosti, existuje i několik osob, které o nich vědí, aniž by přesně věděly, co vědí. Jde o mé spletné spojnice do pokojů na hradě, jež jsou pro mne pravidelně zásobovány potravinami. Ovšem můj život byl mnohem jednodušší, když bylo jídlo a povlečení dodáváno pro lady Thyme."

"Jak se budeš stravovat, až Regal odjede do Tradefordu?" zeptal jsem se.

"Zřejmě ne tak dobře jako dosud. Některé úkoly budou nepochybně vykonávány ze zvyku, pokud zde zůstanou ti, kteří je vykonávali předtím. Ale jak se budou zásoby jídla ztenčovat, někteří se začnou ptát, proč skladují zásoby v nepoužívané části hradu. Ale my jsme tu mluvili o Shrewdově pohodlí, ne o mém."

"To závisí na tom, jak Shrewd zmizí. Pokud si Regal bude myslet, že opustil hrad běžným způsobem, můžeš ho tu nějakou dobu skrývat. Ale když bude Regal vědět, že je stále uvnitř Buckkeepu, nezastaví se před ničím. Tuším, že jeho prvním příkazem bude nasadit muže s kladivy, kteří by si vzali do práce zdi v králově ložnici."

"Přimočaré, ale účinné," souhlasil Chade.

"Nenašel jsi pro něj nějaké bezpečné místo v Bearnsu či Ripponu?"

"Tak rychle? Ovšemže ne. Budeme ho muset ukrývat zde, možná po několik dní či týdnů, než se něco připraví venku. A pak musí být propašován ven z hradu. Znamenalo by to najít muže, kteří se nechají uplatit, a vědět, kdy jsou na bráně. Bohužel, lidé, kteří se dají uplatit, aby něco udělali, se nechají také podplatit, aby o tom později promluvili. Pokud by je ovšem nepotkala nějaká nehoda." A podíval se na mě.

"O to se není třeba strachovat. Existuje ještě jedna cesta ven z Buckkeepu," řekl jsem, maje na mysli svůj vlní únikový východ. "Máme tu však ještě jeden problém, a tím je Kettricken. Bude jednat na vlastní pěst, když se zavčasu nedozví, že máme plán. Její vlastní myšlenky se ubírají týmě směrem jako naše. Dnes večer se nabídla, že dopraví Shrewda do bezpečí hor."

"Těhotná žena a nemocný stařec uprostřed zimy? Směšné." Chade se odmlčel. "Avšak. To by jistě nikdo nepředpokládal. Na této cestě by ho nikdy nehledali. A v tom davu lidí, kteří díky Regalovi proudí po Jelení řece, by se jedna žena a její stárnoucí otec snadno ztratili."

"Přesto je to absurdní," protestoval jsem. Vůbec se mi nelíbily jiskérky zájmu, které se vznítily v Chadeových očích. "Kdo by s nimi jel?"

"Burrich. To by ho zachránilo před uchlastáním k smrti z nudy a mohl by se jim cestou starat o zvířata. A plnit ještě mnohé další požadavky. Jel by?"

"Ty víš, že ano," řekl jsem neochotně. "Ale Shrewd by takový výlet nikdy nepřežil."

"Mnohem spíše přežije takový výlet, než aby přežil cestu s Regalem. To, co ho stravuje, bude jeho život pohlcovat stále dál, ať už bude kdekoliv." Tu se ještě více zamračil. "Ale proč ho to v poslední době stravuje mnohem rychleji, to nejsem schopen říci."

"Zima. Strádání. To mu neprospěje."

"Část cesty je lemována hostinci. Ještě bych na ně mohl sehnat trochu peněz. Shrewd už jenom málo připomíná toho muže z dřívějška, takže se skoro nemusíme bát, že ho někdo pozná. S královnou to bude horší. Je zde málo žen jejího zabarvení a výšky. Když se ale pořádně navleče, mohli bychom její břicho skrýt. Kapuci na vlasy a -"

"To snad nemyslíš vážně."

"Zítřka v noci," odvětil. "Musíme něco podniknout do zítřejší noci. Tehdy totiž dozní účinky uspávacího přípravku, který jsem Shrewdovi dal. Na Kettricken teď zřejmě žádný další útok spáchán nebude, dokud nebude na cestě do Tradefordu. Ale jakmile ji Regal bude mít v hrsti, pak se cestou může přihodit tolik nehod... Uklouznutí z prámu do ledové řeky, splašený kuň, pokrm ze zkaženého masa. Je-li jeho nájemný vrah aspoň zpolovice tak dobrý jako my, nepochybně uspěje."

"Regalův nájemný vrah?"

Chade mě obdařil útrpným pohledem. "Přece nepředpokládáš, že náš princ by byl na to, aby sám pomazával schody sádlem a sazemi, či ano? Kdo myslíš, že to je?"

"Serene," vyskočilo mi z úst.

"Pak to s nejvyšší pravděpodobností není ona. Kdepak. Nakonec zjistíme, že je to nějaký nenápadný chlapík, který má příjemné vystupování a vede spořádaný život. Jestli ho vůbec někdy odhalíme. Ach, nu což, prozatím na to zapomeň. Ačkoli není nic lákavějšího než slídit po dalším nájemném vrahovi."

"Will," řekl jsem tiše.

"Jaký Will?" zeptal se Chade.

Rychle a v tichosti jsem mu pověděl o Willovi. Zatímco poslouchal, zornice se mu rozšiřovaly.

"To by bylo přímo brilantní," pravil obdivně. "Vrahoun zběhlý v Umění. Je až s podivem, že na to nikdo předtím nepomyslel."

"Shrewd možná ano," řekl jsem tiše. "Ale možná se jeho nájemný vrah nedokázal naučit..."

Chade se zaklonil na židli. "Když to vezmu kolem a kolem," spekuloval opatrně, "Shrewd je dost málomluvný, takže by klidně mohl takový nápad pojmout a zatajit ho dokonce i přede mnou. Ale já sám prozatím pochybuji, že by Will byl více než jen špeh. Nebezpečný, o tom není pochyb. Musíš být obzvlášť bdělý. Přesto si nemyslím, že bychom se ho měli obávat jako nájemného vraha." Odkášlal si.

"Ach, ano. Potřeba rychlého jednání je o to naléhavější. Únik musí být uskutečněn z králova pokoje. Ty musíš objevit způsob, jak znovu odlákat pozornost všech hlídačů."

"Během obřadu jmenování následníka trůnu —"

"Ne. Tak dlouho si nemůžeme dovolit čekat. Zítřka v noci. Později už ne. Nemusíš je zaměstnávat dlouho. Bude mi stačit jen pár minut."

"Musíme počkat! Jinak je celé spiknutí neuskutečnitelné. Ty po mně chceš, aby se do zítřejší noci Burrich a Kettricken připravili na cestu, což však znamená prozradit jim, že existuješ. A Burrich se bude muset postarat o koně a o zásoby -"

"Jen nějaké staré herky. Nic ušlechtilého. Záhy by si toho někdo všiml. A nějaká nosítka pro krále."

"Staré herky, těch máme plno, protože jsou to jediné, co zůstalo. Ale Burrich nebude moci strávit, že na nich pojedou král a královna."

"A mezka pro něj. Mají z nich být prostí lidé, kteří mají stěží na to, aby cestovali do vnitrozemí. Nepotřebujeme poutat pozornost lupičů."

Při představě Burriche jedoucího na mezkovi jsem si odfrkl. "To se nemůže podařit," řekl jsem tiše.

"Časuje příliš málo. Musí se to zvládnout tu noc během obřadu jmenování následníka. Všechno se semele, až bude hostina."

"Všechno, co se zvládnout musí, zvládnout lze," prohlásil Chade. Chvilí zamyšleně seděl. "Ale možná že máš pravdu. Regal nemůže potřebovat krále neschopného obřadu. Když tam nebude, nikdo z pobřežních vévodů tomu nebude přikládat váhu. Regal bude muset Shrewdovi povolit jeho utišující bylinky, aby ho udržel v povolnosti, když už nic víc. Tak výborně. Čili noc popozitří. A kdybys se mnou zítra nutně potřeboval mluvit, vhod' na oheň trochu třísloviny. Nijak moc. Nepřeji si být vykouřen. Ale pořádnou hrstku ano. A já ti otevřu dveře."

"Šašek bude chtít jet s králem," rozpomněl jsem se poznenáhlu.

"To nemůže," pravil rozhodně Chade. "Pro toho není žádné spolehlivé přestrojení. Pouze by zvyšoval riziko odhalení. A navíc je nutné, aby zůstal. Budeme potřebovat jeho pomoc, abychom přichystali královo zmizení."

"Myslím, že to jeho názor nezmění."

"Šaška ponech na starost mně. Já mu vysvětlím, že králův život závisí na tom, že se odsud dostane bez povyku pryč. Je třeba navodit atmosféru, ve které zmizení krále a královny nebude považováno za... ach, to nic. Tuhle část nechej na mně. Odradím je od toho, aby bourali zdi. Úloha královny je snadná. Požaduje se od ní pouze to, aby se zavčasu vzdálila ze slavnosti a oznámila, že se chce prospat, a aby poslala své společnice pryč. Měla by zanechat vzkaz, že si nepřeje být rušena, dokud je sama nezavolá. Když půjde všechno hladce, měli bychom Shrewdovi a Kettricken poskytnout větší část noci na to, aby získali určitý náskok před pronásledovateli." Vlídne se na mě usmál. "Takže. Mám za to, že víc už toho napláňovat nemůžeme. Ne, ne, já vím, že nic není pevně dané. Takhle je to však lepší. Máme volnější ruku. A teď se běž ve zbytku času vyspat, chlapče. Zítřka tě čeká rušný den. A já mám hodně práce už teď. Musím namíchat dostatek medicíny, aby byl král Shrewd zaopatřen na celou cestu do hor. A jasně ji označit. Burrich umí číst, ne?"

"Velmi dobře," ujistil jsem ho. Tu jsem se zarazil. "Nebyl jsi minulou noc u hradní studny, asi kolem půlnoci? Prý tam byl spatřen Pod'obaný muž. Někteří říkají, že to znamená, že voda se nakazí. A další v tom vidí neblahé znamení pro Regalův obřad."

"Och? Inu, možná to tak je," zakuckal se pod vousy Chade. "Budou mít tolik zlých znamení a předzvěstí, chlapče, až jim zmizení krále a královny uprostřed toho všeho bude připadat normální." Zazubil se jako chlapec a tíživé roky z jeho tváře opadly. Do jeho zelených očí se vrátilo cosi jako jiskérky někdejší nezbednosti. "Běž si trochu odpočinout. A seznam Burriche a královnu s našimi plány. Já si promluvíím se Shrewdem a se šaškem. Nikdo další se nesmí dozvědět ani slovo. V něčem musíme důvěřovat štěstěně. Ale co se týče zbytku, důvěřuj mně!"

Jeho smích nebyl až tolik uklidňující, když se za mnou nesl po schodech dolů.

7 Velezrady a velezrádci

Princ Regal byl jediným dítětem krále Shrewda a královny Desire, jež přežilo své narození. Někteří říkají, že porodní báby o královnu vůbec nepečovaly a že se ani nepřetrhly, aby její děti přežily. Jiní zase praví, že aby porodní báby královně ulehčily porodní muka, dávaly jí velké množství bylin na utlumení bolesti.

Jelikož však pouze dvě z jejích mrtvě narozených dětí byly nošeny v lůně děle než sedm měsíců, většina porodních báb tvrdí, že královnino užívání bylin bylo nepatřičné, stejně jako její zvyk nosit za opaskem nůž směřující čepelí k břichu, což značí, jak všichni vědí, smůlu pro ženu v plodných letech.

Neusnul jsem. Kdykoli jsem vytlačil z mysli své obavy o krále Shrewda, vytanula mi v ní Molly po boku kohosi jiného. Má mysl mezi tím pendlovala jako tkalcovský člunek, hotovíc mi kabát z trápení a obav. Slíbil jsem si, že jakmile budou král Shrewd a Kettricken v bezpečí, objevím způsob, jak vyrvat Molly zpět tomu, kdo mi ji ukradl. Když jsem se takto pevně rozhodl, jen jsem se dále převracel na posteli a zíral do tmy.

Noc ještě měla vládu pevně ve svých rukou, když jsem vyklouzl z postele. Jako přízrak jsem prošel mezi prázdnými stájemi a spícími zvířaty a mlčky jsem vystoupal po schůdcích k Burrichovi. Vyslechl mě a pak se vlídně zeptal: "Víš jistě, že jsi neměl zlý sen?"

"Jestli ano, pak trval po celý můj život," poznamenal jsem tiše.

"Začínám si připadat také tak," souhlasil. Hovořili jsme spolu za tmy. On byl stále v posteli a já seděl vedle na podlaze. Šeptal jsem. Nenechal bych Burriche přiložit na oheň nebo jen zažehnout svíci, protože jsem si nepřál, aby se někdo divil tomu, že se tak nečekaně odchýlil od zaběhnutého řádu.

"Abychom ve dvou dnech vykonali vše, co požaduje, znamená to, že každý úkol musí být beze zbytku splněn hned napoprvé. Přišel jsem prvně za tebou. Dokážeš to?"

Mlčel a já mu ve tmě neviděl do tváře. "Tři statní koně, mezek, nosítka a zásoby pro tři osoby. Vše, aniž by si toho někdo všiml." Další odmlka. "Ani já dost dobře nedokážu naložit krále a královnu a provést je za bránu Buckkeepu."

"Znáš ten olšový porost, kde míval doupě ten velký lišák? Ať koně čekají tam. Král a Kettricken se tam s tebou střetnou." A zdráhavě jsem dodal: "Vlk je k tobě zavede."

"Musejí i oni vědět, tak jako já, čím se zabýváš?" Při té myšlence ho jala hrůza.

"Používám nástroje, které mám k dispozici. A nedívám se na to tak jako ty."

"Jak dlouho dokážeš sdílet mysl s někým, kdo se drbe a olizuje, kdo ti přitáhne mršinu, kdo se pomine, když poblíž hárá nějaká samice, kdo nemyslí na nic jiného než jen na další žrádlo, než přijmeš jeho hodnoty za své? Co z tebe pak bude?"

"Strážník?" riskl jsem to.

Burrich i proti své vůli vyprskl smíchem. "Mluvil jsem vážně," řekl po chvíli.

"Já také, pokud jde o krále a o královnu. Musíme společně vymyslet, jak to provedeme. Mně už je jedno, co pro to obětuji."

Burrich chvíli mlčel. "Takže já mám nějak dostat čtyři zvířata a nosítka z Buckkeepu, aniž bych vzbudil sebemenší zájem?"

Ve tmě jsem přikývl a pak se zeptal: "Dá se to provést?"

Rozmrzele pravil: "Zbyl mi ještě jeden nebo dva čeledíni, kterým důvěřuji. Takovou laskavost po nikom nežádám rád. Nechci, aby někdo z hochů váhal nad tím, oč ho požádám. Ale myslím, že by to šlo zařídit tak, aby to vypadalo, že zvířata tvoří součást kolony směřující po řece vzhůru. Jenomže mí hoši nejsou hloupí, nestrpěl bych ve stájích hloupého pomocníka. Jakmile se roznese zpráva, že král je pryč, rychle si to dají dohromady."

"Vyber si někoho, kdo je oddán králi."

Burrich jen vzdychl. "Zásoby potravin. Nebudou to zrovna štědré přiděly. Spíš něco jako strava na dlouhý pochod. Mám sehnat i zimní ošacení?"

"Ne. Pouze pro sebe. Kettricken si může obléci a vzít, co sama potřebuje. A na královy potřeby dohlédne Chade."

"Chade. To jméno je mi povědomé, jako bych ho už kdysi dávno slyšel."

"Věří se, že před léty zemřel. Předtím byl na hradě běžně vídán."

"Žít celé ty roky jako stín," užasl Burrich.

"A hodlá v tom životě stínu pokračovat."

"Nemusíš se bát, že ho prozradím," řekl dotčeně Burrich.

"Já vím. Jen jsem tak -"

"Já vím. Tak už běž. Řekl jsi mi toho dost, abych se mohl pustit do svého úkolu. Budu tam i s koňmi a zásobami. Ve kterou dobu?"

"Někdy v noci, když bude slavnost ještě v plném proudu. Přesně nevím. Nějak ti dám vědět."

Pokrčil rameny. "Jakmile se setmí, vydám se tam a počkám."

"Burrichi. Děkuji ti."

"Je to můj král. Ona je má královna. Nepotřebuji slyšet tvé díky, abych konal svou povinnost."

Opustil jsem Burriche a odploužil se po schůdcích dolů. Držel jsem se ve stínu a napíнал všechny smysly, které jsem měl, abych měl jistotu, že mě nikdo nesleduje. Jakmile jsem byl venku ze stájí, přeběhl jsem od skladiště k chlívků a odsud k ohradě, pohybuje se ze stínu do stínu, až jsem se dostal ke staré chýši. Přiběhl zadýchaný Nighteyes, aby mne přivítal. Co to má znamenat? Proč mě odvoláváš z lovu?

Zítřka v noci, až se setmí, tě možná budu potřebovat. Zůstaneš tady, uvnitř hradu, abys mohl rychle přiběhnout, kdybych tě zavolał?

Samozřejmě. Ale proč mě sem kvůli tomu voláš? Nemusíš mi přece být tak blízko, abys mě požádal o tak obyčejnou laskavost.

Podřepí jsem na sněhu a on ke mně přišel a jeho čelist mi spočinula na rameni. Pevně jsem ho objal.

Nebud' pošetilý, řekl mi nevrle. A teď běž. Budu tam, pokud mě budeš potřebovat.

Máš mě díky.

Můj bratře.

Když jsem zamířil zpátky k hradu a do svého pokoje, má kradmost soupeřila se spěchem. Pořádně jsem zajistil dveře a ulehl na postel. Celý jsem se otrásal vzrušením. Věděl jsem, že dokud nebude vše dokonáno, pravý odpočinek nepoznám.

Dopoledne jsem byl vpuštěn do komnat královny. S sebou jsem přinesl množství svitků o bylinách. Kettricken odpočívala na pohovce před krbem, předstírajíc truchlící manželku a úzkostlivou nastávající matku. Viděl jsem, že ji to už hodně zmáhá a že pád jí ve skutečnosti přivodil větší bolesti, než si byla ochotna připustit. Vypadala o něco lépe než v noci předtím. Srdečně jsem ji pozdravil a začal se probírat seznamem bylin, uváděje jednu po druhé, přičemž jsem dopodrobna rozebíral jejich účinky. Svým nudným výkladem jsem většinu dam zapudil a Kettricken nakonec propustila i zbylé tři, aby jí přinesly čaj a více polštářů a aby se poohlédly po dalších herbářských svitcích, jež se podle ní nacházely ve Verityho pracovně. Malá Rosemary mezitím už dávno dřímala ve vyhřátém koutku u krbu. Jakmile šustění sukní odcházejících dam utichlo, rychle jsem spustil s vědomím, že mám málo času.

"Odjedete zítřka v noci, po slavnosti jmenování nastávajícího krále," sdělil jsem jí a pokračoval, ačkoliv pootevřela rty, aby vznesla otázku. "Teple se oblečte a vezměte si zimní věci. Ne moc. Do ložnice se odeberte sama, jakmile to jen bude přípustné. Omluvte se, že vás oslava a zármutek vyčerpaly. Svůj doprovod pošlete pryč, řekněte jim, že se musíte vyspat, a ráno at' nechodí dříve, než je sama zavoláte. Dveře dejte na zámek. Ne. Jen poslouchajte. Máme málo času. Připravte se k odjezdu a potom zůstaňte ve svém pokoji. Přijde pro vás jeden člověk. Důvěřujte onomu Pod'obanému muži. Král pojede s vámi. Důvěřujte mi," řekl jsem zoufale, když jsme zaslechli vracející se kroky. "Vše ostatní bude zařazeno. Důvěřujte mi."

Důvěřujte. Já sám jsem nevěřil, že by cokoli z toho mohlo vyjít. Daffodil se mezitím vrátila s polštáři a krátce poté se před námi objevil i čaj. Přivětivě jsme se bavili a jedna z mladších Kettrickeniných dam se mnou dokonce flirtovala. Královna Kettricken mne poté požádala, abych jí svitky o bylinách ještě ponechal, protože ji stále bolí v zádech. Rozhodla se, že toho večera se odebere brzy do postele, snad jí svitky příjemně ukrátí čas před usnutím. Co nejsrdečněji jsem se rozloučil a zmizel.

Chade řekl, že šaška zvládne sám. Já mezitím uskutečnil zoufalé pokusy, abych zosnoval únik. Teď už mi zbývalo jenom nějak zařadit, aby král zůstal po obřadu o samotě. Chade žádal jen několik minut.

Přemýšlel jsem, zda za ně nebudu muset zaplatit životem. Pak jsem tu představu zapudil. Jenom několik minut. Dvoje rozbité dveře mi budou buď na překážku, nebo ku pomoci. Netušil jsem, která z možností je pravděpodobnější. Zvažoval jsem všechny případné figle. Mohl bych předstírat opilost a vyprovokovat strážce k boji. Pokud bych neměl sekýru, trvalo by jim jen několik minut, než by se mnou byli hotovi. Otevřené pěstní souboje nebyly nikdy mou silnou stránkou. Ne. Chtěl jsem zůstat akceschopný. Zvažoval jsem a pak zase zapudil snad tucet plánů. Příliš to záviselo na faktorech, které

jsem nemohl ovlivnit. Kolik tam bude strážníků, a budu-li je znát? Bude tam i Wallace? Nezastaví se Regal na kus řeči?

Cestou ke Kettricken jsem si minule povšiml, že na rozštípané zárubně od králových komnat byly přichyceny provizorní závěsy. Většina trosek již byla odnesena, avšak na chodbě se stále povalovaly kousky dubových dveří. Nebyli povoláni žádní řemeslníci, aby dveře opravili. Další výmluvné znamení toho, že Regal se již na Buckkeep vrátit nehodlal.

Snažil jsem se vymyslet záminku, jak se vetřít do králova pokoje. Na hradních schodech panoval větší ruch než jindy, protože toho dne se očekával příjezd vévodů z Beamsu, Ripponu a Shoaksu s družinami, aby svědčili při obřadu jmenování Regala nastávajícím králem. Byli právě ubytováni v druhořadých pokojích pro hosty v protilehlém křídle. Napadlo mě, jak asi zareagují na náhlé zmizení krále a Kettricken. Budou to považovat za velezradu, anebo se Regalovi podaří nalézt způsob, jak to před nimi utajit? Jaká to bude předzvěst pro jeho panování, když takhle započne? Pustil jsem to všechno z hlavy, neřešilo to můj problém, jak zařídit, aby král zůstal ve své komnatě osamocen.

Opustil jsem svůj pokoj a bloumal po hradě v naději, že se dostaví inspirace. Místo toho jsem nacházel jen zmatek. Na Regalův obřad přijížděli šlechtici všeho postavení a tento mohutný příliv hostů s rodinami a služebnictvem se mísil s odlivem lidí a zboží, jež Regal posílal do vnitrozemí. Můj krok mě bezděky zavedl až k Verityho pracovně. Dveře byly pootevřené, a tak jsem vešel. Krb byl vyhaslý a místnost zatuchlá delším nepoužíváním. Ve vzduchu se vznášel charakteristický zápach myšiny. Doufal jsem, že svítky, ve kterých se myši zahnízdily, nejsou nenahraditelné. S jistotou jsem věděl, že Verityho drahocenné spisy jsem již odnesl do Chadeových komnat. Chodil jsem po pokoji a dotýkal se jeho věcí. Pojednou mi hrozně chyběl. Jeho nepoddajná vyrovnanost, jeho klid, jeho síla, nikdy by nenechal věci dospět tak daleko. Usedl jsem na jeho pracovní židli u stolu s mapou. Deska stolu byla potřísněna inkoustovými šmouhami a klikyháky, jak si tu kdysi zkoušel barvy. Tu ležela dvě špatně seříznutá brka, pohozená vedle opotřebovaného štětce. V krabičce na stole se nacházelo několik kalamářů s barvami, teď již popraskanými a vyschlými. Voněly mi po Veritym, tak jako mi pachy kůže a naolejovaných postrojů vždycky připomínaly Burriche. Sklonil jsem se nad stolem a vložil hlavu do dlaní. "Verity, moc tě tu teď potřebujeme."

Já nemohu přijít.

Vyskočil jsem a končetiny se mi zasukovaly mezi nohami židle, až jsem upadl na koberec. Zuřivě jsem se vyškrábal do stoje a ještě zuřivěji jsem po něm zašmátral. Verity!

Já tě slyším. Co je to, chlapče? Odmlka. Sám ses se mnou spojil, není to tak? Výborně!

Potřebujeme, abys ses hned vrátil domů!

Proč?

Myšlenky se ze mne řinuly mnohem rychleji než slova a s mnohem většími podrobnostmi, než by si přál v daném okamžiku vědět. Cítil jsem, jak ho mé sdělení rozesmutnělo a vysílilo. Vrať se domů. Kdybys byl tady, mohl bys dát všechno do pořádku. Regal by si nemohl nárokovat post následníka trůnu, nemohl by takhle vyplnit Buckkeep ani odvézt krále.

Já nemohu. A teď se uklidni. Uvažuj o tom. Nemohl bych se vrátit domů včas, abych tomu všemu zabránil. Rmoutí mě to. Ale nyní jsem už moc blízko na to, abych se svého cíle vzdal. A pokud mám být otcem — jeho myšlenky byly tímto novým pocitem proteplené - je teď o to důležitější, abych uspěl. Mým cílem musí být udržet Šest vévodství nedotčených a osvobodit jejich pobřeží od mořských vlků. Proto, aby mé dítě mohlo království zdědit.

A co mám dělat já?

To, co sis naplánoval. Můj otec, má žena a mé dítě, je to těžké břemeno, které jsem na tebe naložil. Pojednou působil nejistě.

Udělám, co bude v mých silách, řekl jsem mu, netroufaje si slibovat víc.

Mám v tebe důvěru. Odmlčel se. Cítil jsi to?

Co?

Je tu kdosi další, snaží se do toho vpadnout, odposlouchávat naši komunikaci Uměním. Jedno z těch Galenových slídivých zmijích mlád'at.

Myslel jsem, že to není možné!

Galen objevil způsob a vyškolil v něm své proradné nástupce. Odteďka už se se mnou Uměním nespojuj. Tu jsem ucítil něco podobného, jako když posledně přerušil náš kontakt, aby zachoval Shrewdovy síly, ale nyní to bylo mnohem drsnější. Verityho Umění se náhle vzedmulo, jak kohosi prudce odrazil. Tušil jsem, že cítím, kolik sil ho to stálo. Naše spojení se přerušilo.

A byl pryč, stejně náhle, jako když jsem ho objevil. Zkusmo jsem po něm zašmátral, nic jsem však nenalezl. To, co říkal o dalším případném odposlouchávání, mne polekalo. Strach se v mém nitru svářil s triumfem. Použil jsem Umění. Byli jsme špehováni. Ale já použil Umění, sám a bez pomoci! Jenže kolik toho slyšeli? Odsunul jsem židli od stolu a chvíli ještě seděl uprostřed rozbouřených myšlenek. Umění bylo snadné. Stále jsem pořádně nevěděl, jak jsem je navodil, ale bylo to snadné. Připadal jsem si jako dítě, jež právě složilo skládanku, jenže přesně si nepamatovalo pořadí kroků. Vědomí, že by to šlo navodit znovu, mě okamžitě ponoukalo, abych to ještě jednou vyzkoušel. Odhodlaně jsem to pokušení zavrhl. Měl jsem před sebou další úkoly - mnohem závažnější.

Vyskočil jsem a vyřítil se z pracovny ven, kde jsem málem zakopl o Justina. Seděl, nohy měl natažené, zády opřený o zeď. Vypadal jako opilý. Já však věděl své. Byl napůl omráčený šťouchancem, který mu Verity uštědřil. Zarazil jsem se a shlížel na něj. Věděl jsem, že bych ho měl zabít. Jed, který jsem kdysi namíchal pro Wallace, jsem stále nosil v kapsičce v manžetě. Mohl bych mu ho vpravit do krku. Ale nebyl připraven tak, aby měl rychlý účinek. Jako kdyby uhádl mé myšlenky, Justin se přede mnou přikrčil, šmátaje po zdi.

Ještě chvíli jsem na něho hleděl a snažil se chladnokrevně uvažovat. Slíbil jsem Chadeovi, že již nepodniknu žádné kroky na vlastní pěst, aniž bych se s ním poradil. Ani Verity mně nepřikázal špeha objevit a zabít. Mohl by, pouhým zlomkem myšlenky. To rozhodnutí nepřislušelo mně. Jedna z nejtěžších věcí, kterou jsem kdy udělal, byla přinutit se nechat Justina být a jít pryč. Asi po půl tuctu kroků, které jsem chodbou ušel, jsem za sebou zaslechl zabrebtání: "Já vím, co děláš!"

Otočil jsem se tváří k němu. "O čem to mluvíš?" zeptal jsem se hlubokým hlasem. Srdce se mi rozbušilo. Doufal jsem, že mě přinutí, abych ho zabil. Bylo až děsivé, když jsem si náhle uvědomil, jak moc bych to chtěl udělat.

Justin zbledl, ale neodtáhl se. V tu chvíli mi připomněl chvástavé děcko: "Nosíš se, jako bys byl sám král, ušklibáš se nade mnou a posmíváš se mi za zády. Nemysli si, že to nevím!" Vyškrábal se po zdi na nohy a vrávoravě se postavil. "Nemysli si však, že jsi tak ohromný. Jednou uplatníš Umění a už si myslíš, že jsi mistr, jenže tvé Umění čpí tou tvou psí magií! Nemysli si, že se budeš takhle producírovat navždy. Budeš sražen k zemi. A to brzy!"

Vlk ve mně se dožadoval okamžité odvety. Přitáhl jsem svému hněvu uzdu. "To si troufáš mě špehovat, když hovořím skrze Umění s princem Veritym, Justine? Nemyslel jsem si, že máš takovou odvahu."

"Ty víš, že mám, Bastarde. Nebojím se tě, abych se před tebou skrýval. Troufám si hodně, Bastarde! Mnohem víc, než bys tušil." Jeho postoj naznačoval, jak mu vmžiku stoupla kuráž.

"A přesto tuším proradnost a velezradu. Cožpak nebyl následník trůnu Verity prohlášen za mrtvého, co, ty příslušnice koterie zapřísahané věrnosti? Přesto mě špehuješ, když jsem s ním v kontaktu, a nedáš ani najevo sebemenší překvapení?"

Justin na chvíli ztuhl jako socha. Pak se osmělil: "Říkej si, co chceš, Bastarde. Nikdo ti neuvěří, když to popřeme."

"Měj rozum a buď aspoň zticha," prohlásila Serene. Nesla se k nám chodbou jako loď s napjatou plachtou. Neustoupil jsem stranou, přinutil jsem ji, aby prošla kolem mne. Popadla Justina majetnický za paži, držíc ho sebejistě jako pohozený koš.

"Mlčení je jen další formou lhaní, Serene." Mezitím Justina otočila kolem dokola a odváděla ho chodbou pryč. "Vy víte, že král Verity stále žije!" křikl jsem za nimi. "Myslíte si, že se nikdy nevrátí? Myslíte, že se nikdy nebudete muset zodpovídat ze lži, ve které žijete?"

Zahnuli za roh a byli pryč, nechávající mne zalykat se vzteky a proklínat se za to, že jsem tak nepokrytě vykřičel to, co jsme ještě měli tajit. Celá událost mě však rozlítla k nepřičetnosti. Od Verityho pracovny jsem se vyplížil do hradních prostor. V kuchyni vládl shon a Cook na mě neměla čas, pouze se zeptala, jestli jsem už slyšel, že před ohněm na hlavním krbu byl nalezen had. Řekl jsem, že se určitě vplížil do dříví, aby se schoval před zimou, a tak se uvnitř polena dostal dovnitř. Teplo ho pak probudilo k životu.

Cook potřásla hlavou a řekla, že nikdy nic takového neslyšela, ale že to nevěstí nic dobrého. Znovu mi vyprávěla o Pod'obaném muži u studny, ale v této verzi pil muž z vědra, a když ho oddělal od své skvrnitě tváře, voda stékající mu po bradě byla rudá jako krev. Posílala teď kuchtíky pro vodu na vaření do studny na prádelním dvoře. Nechtěla, aby se někdo skácel u tabule mrtvých.

Po této radostné zprávě jsem z kuchyně odešel s hrstkou koláčků, které jsem obratně zcizil z podnosu. Nevzdálil jsem se daleko, když přede mnou stanulo páže. "FitzChivalry, syn Chivalryho?" oslovil mě hoch opatrně.

Jeho široké lícní kosti napovídaly, že je nejspíš původem z Bearnsu, a když jsem se podíval lépe, spatřil jsem žlutý květ, znak Bearnsu, který měl hoch přišitý k zalátané kazajce. Na tak vysokého chlapce byl žalostně vyzáblý. Rozvážně jsem přikývl.

"Můj pán, vévoda Brawndy z Bearnsu, si přeje, abyste se u něj zastavil, jakmile se vám to bude hodit," pravil s pečlivou výslovností. Pochyboval jsem, že je pážetem dlouho.

"To by mohlo být hned."

"Pak vás mám k němu uvést?"

"Najdu cestu sám. Koukej. Tohle si tam vzít nemůžu." A podal jsem mu koláčky, které ode mě rozpačité přijal.

"Mám vám je pohlídat, sire?" zeptal se vážně a mě šokovalo zjištění, že ten hoch přikládá jídlu takovou váhu.

"Snad bys je mohl sníst za mě, a jestli ti budou chutnat, můžeš jít do kuchyně a říci kuchařce Sáře, co si o její práci myslíš."

Bez ohledu na ruch, který v kuchyni panoval, jsem věděl, že taková poklona vyzáblému chlapci vyslouží alespoň mísu dušeného masa.

"Ano, sire!" Jeho tvář se při mém příkazu rozzářila. V tu ránu vyrazil směrem ke kuchyni a z pusy mu čouhala půlka koláče.

Pokoje pro méně významné hosty se nacházely na opačné straně Velkého sálu směrem od králových komnat. Jako na druhořadé se na ně pohlíželo asi hlavně kvůli tomu, že jejich okna směřovala k horám, a ne k moři, takže byly méně prosvětlené. Nebyly však menší ani v žádném jiném ohledu horší.

Pokud nepočítám tuhle svou poslední návštěvu v jednom z nich, bývaly vždy slušně vybavené. Stráže z Bearnsu mě vpustily do obývacího pokoje, který nabízel jenom tři židle k sezení a holý vratký stolek uprostřed místnosti. Přivítala mě Faith, zachovávajíc nestranný formální tón, a šla vévodovi Brawndymu sdělit, že jsem přišel. Tapiserie a závěsy, jež kdysi protěplovaly a svými barvami oživovaly kamenné zdivo, byly pryč. Bylo zde veselo jako v žaláři, celou rozjasňoval pouze hřejivý oheň v krbu. Zůstal jsem stát uprostřed pokoje, dokud se z ložnice nevynořil vévoda Brawndy, aby mě přivítal. Pokynul mi, abych se posadil, a rozpačité jsme si ke krbu přitáhli dvě sedačky. Slušelo by se, aby na stolku byl chléb a pečivo, kotlíky, šálky a bylinky na čaj, a rovněž láhve s vínem na uvítanou našich hostů. Rmoutilo mě, že tam nic takového nebylo. Faith mezitím poletovala poblíž jako jestřáb na lovu. Bezděky jsem si položil otázku, kde je Celerity.

Vyměnili jsme si několik veselých poznámek a potom se Brawndy vrhl ke svému tématu jako tažný kůň do sněhové závěje. "Chápu, že král Shrewd je nemocný, příliš nemocný na to, aby přijal kohokoliv ze svých vévodů. Regal je samozřejmě až příliš zaneprázdněn přípravami na zítřek." Sarkasmus v jeho hlase byl jako hustý krém. "Tak jsem chtěl navštívit Její Veličenstvo královnu Kettricken," pravil dost těžkopádně. "Neboť, jak víte, byla ke mně v minulosti nanejvýš zdvořilá. Ale dámy u jejích dveří mi sdělily, že jí není dobře a neměla by přijímat návštěvy. Slyšel jsem zvěsti, že čekala dítě a že nyní, následkem svého zármutku a pošetilosti, s jakou vyrazila na obranu Ripponu, ho potratila. Je to pravda?" Nadechl jsem se a hledal vhodná slova k odpovědi. "Náš král, jak víte, je velmi nemocný. Myslím, že jinde než na oslavě ho nespátříte. Naše královna je rovněž indisponovaná, ale jsem si jist, že kdyby jí sdělili, že u dveří jste vy osobně, byl byste vpuštěn. Dítě nepotratila. Na obranu Neatbay vyjela ze stejných důvodů, jako když vás obdarovala opály, totiž ze strachu, že nebude-li jednat ona, pak ani nikdo jiný. Ale ani její činy v Neatbay dítě neohrožily, to až pád z věžních schodů tady na Buckkeepu. A dítě bylo pouze ohroženo, nikoli potraceno, ačkoli naše královna se bolestivě potloukla."

"To chápu." Opřel se na židli a trochu se zamyslel. Zakořenilo mezi námi mlčení a postupně se rozrůstalo,

zatímco jsem čekal. Nakonec se vévoda naklonil blíže a pokynul mi, abych ho napodobil. Když se naše hlavy ocitly blízko sebe, potichu se mě zeptal: "FitzChivalry, máte nějaké ambice?"

Tohle byl ten okamžik, který král Shrewd předvídal před léty a Chade jen před nedávnem. Když se mu nedostalo bezprostřední odpovědi, Brawndy pokračoval, jako by každé jeho slovo bylo kámen, který pečlivě opracoval, než mi ho předal: "Dědicem farseerovského trůnu je dosud nenarozené dítě. Jakmile by se Regal prohlásil následníkem, jak dlouho myslíte, že bude čekat, než uchvátí trůn? To nevíme. Neboť ačkoliv ta slova pocházejí z mých rtů, mluvím též jménem vévodství Rippon i Shoaks. Shrewd je již starý a zemdlený. Je král jen podle jména. Už jsme pocítili, jakým králem by asi byl Regal. Co budeme muset snášet, zatímco Regal bude u moci, dokud Verityho dítě nedoroste? Ne že bych předpokládal, že dítěti se podaří přijít na svět, o usednutí na trůn ani nemluvě." Zmlkl a odkašlal si, načež se na mě s vážnou tváří zadíval. Faith stála u dveří, jako by nás hlídala. Já však stále mlčel.

"Jste muž, kterého známe, syn muže, kterého jsme znali. Honosíte se jeho podobou a bezmála i jménem. Máte stejné právo nazývat se vznešeným, stejně jako mnozí ti, kteří nosili korunu." Znovu se odmlčel. Čekal.

A já opět mlčel. Není to pokušení, říkal jsem si. Prostě ho vyslechnu. To je vše. Dosud neřekl nic, čím by mě ponoukal k tomu, abych zradil svého krále.

Chvilí hledal slova, pak vzhlédl a střetl se s mým pohledem. "Časy jsou zlé."

"To jsou," souhlasil jsem tiše.

Sklopil zrak ke svým rukám. Byly to znavené ruce, ruce poznamenané drobnými jizvami a drsností muže, který s nimi zacházel. Košili měl čerstvě vypranou a vyspravenou, ale nebyl to nový kus oděvu, zhotovený zvláště pro tuto příležitost. Časy na Buckkeepu možná byly tvrdé, ale ještě tvrdší byly v Bearnsu. Potichu řekl: "Kdybyste považoval za vhodné postavit se Regalovi, prohlásit se následníkem trůnu místo něho, Bearns, Rippon a Shoaks vás podpoří. Já osobně věřím, že královna Kettricken by vás podpořila rovněž a že Buck by šlo za ní." Znovu ke mně zvedl zrak. "Hodně jsme o tom mluvili. Věříme, že Verityho dítě bude mít větší šanci dožít se nástupu na trůn, když budete regentem vy místo Regala." Takže. Shrewda už odepsali. "Proč se nepostavíte za Kettricken?" zeptal jsem se opatrně.

Zadíval se upřeně do plamenů. "To se moc těžko říká poté, co se ukázala být tak poctivá. Aleje to cizinka, a v jistých ohledech nezkušená. Ne že bychom o ní pochybovali, to rozhodně ne. Ani bychom ji neodvrhli stranou. Ona je královna a měla by jí zůstat a její dítě by mělo kralovat po ní. Ale v těchto časech potřebujeme jak následníka trůnu, tak i královnu."

Bublala ve mně otázka. Démon uvnitř se chystal zeptat: "A až dítě doroste, kdybych se snad nechtěl vzdát moci, co pak?" Museli si tu otázku položit sami, museli se už shodnout na nějaké odpovědi, již pro mě mají připraveny. Ještě chvíli jsem potichu mlčky seděl. Skoro jako bych vnímal ten vír možností kroužící kolem mě, nebylo to právě to, o čem vždy brebentil šašek, nebyla to jedna z jeho zamlžených křížovatek, kde jsem uprostřed stál vždy já? "Katalyzátor," pousmál jsem tiše sám k sobě.

"Prosím?" Brawndy se naklonil blíže ke mně.

"Chivalry," řekl jsem. "Jak už jste říkal, honosím se jeho jménem. Skoro. Vévodo Brawndy. Jste těžce zkoušený muž. Vím, co jste riskoval, když jste se mnou mluvil, a já k vám budu stejně otevřený. Jsem člověk s ambicemi. Ale netoužím po koruně svého krále." Nadechl jsem se a zahleděl se do plamenů. Poprvé jsem si doopravdy uvědomil, co to bude znamenat pro Bearns, Rippon a Shoaks, když Shrewd a Kettricken náhle zmizí. Pobřežní vévodství budou jako lodě bez kormidla, vydané napospas vlnám. Brawndy zrovna řekl, že za Regalem nepůjdou. Přesto jsem jim v tu chvíli neměl co nabídnout. Kdybych mu pošeptal, že Verity žije, vyžadovalo by to, aby zítra povstali a aby Regalovi odepřeli právo prohlásit se následníkem trůnu. Upozornit je, že Shrewd a Kettricken nečekaně zmizí, by jim neskýtalo vůbec žádnou záruku, jen by to znamenalo, že by příliš mnoho lidí nebylo překvapeno, až by se to stalo. Jakmile budou v bezpečí Horského království, potom by snad pobřežní vévodství mohla být o všem zpravena. Ale to bude trvat celé týdny. Snažil jsem se přijít na něco, co bych jim nabídl již teď, nějaké záruky, nějaké naděje.

"Sám za sebe vám povídám, že jako člověk jsem s vámi," řekl jsem opatrně, abych se snad nedopustil velezrady. "Králi Shrewdovi jsem zavázán. Vůči královně Kettricken a dědici, kterého čeká, jsem naprosto loajální. Vidím, že před námi jsou temné dny, a pobřežní vévodství musí proti nájezdníkům

postupovat jako jeden. Nemáme čas znepokojovat se nad tím, co princ Regal dělá ve vnitrozemí. Nechejme ho odjet do Tradefordu. Naše životy patří sem a tady se musíme vzchopit a bojovat." S těmito slovy jsem cítil, jak se ve mně udala obrovská změna. Jako kdybych odhazoval plášť, či spíše jako když se hmyz dere z kukly, cítil jsem, jak se vynořuji na světlo. Regal se mě chystal zanechat na Buckkeepu, napospas těžkostem a nebezpečí, jak si myslel, ve společnosti těch, které jsem měl rád. Jen at'. Když budou král a královna Kettricken bezpečně ukryti v horách, nebudu se již muset Regala bát. Molly byla pryč, pro mne ztracená. Co mně to Burrich před časem říkal? Že já ji sice nevidám, ale ona možná vidí mne. Tak at' vidí, že dokážu jednat, že jeden vztyčený člověk dokáže změnit běh věcí. Patience a Lacey budou ve větším bezpečí u mne než jako Regalova rukojmí. Mysl mi zběsile vířila. Nemohl bych z Buckkeepu učinit svůj hrad a podržet ho pro Verityho, dokud se nevrátí? Kdo by za mnou stál? Burrich bude pryč. Na jeho pomocný vliv jsem spoléhat nemohl. Avšak ti ochlastové z vnitrozemské soldatesky budou rovněž pryč. Zůstanou zde buckkeepští bojovníci, jejichž prvořadým zájmem bude ubránit tuto studenou skálu s hradem před pádem. Někteří mě tu viděli vyrůstat, jiní se učili zacházet s mečem ve stejné době jako já. Kettrickeninu stráž jsem znal a staří vojáci, kteří stále nosili barvy krále Shrewda, znali zase mě. Patřil jsem k nim, protože jsem patřil králi Shrewdovi. Rozpomenou se na to?

Navzdory teplu, které sálalo z krbu, mnou projel mráz, a kdybych byl vlk, zježila by se mi srst. Jiskra uvnitř ožila. "Nejsem král. Nejsem ani princ. Jsem jenom bastard, který však miluje Buck. Nechci krveprolití kvůli Regalovi, nechci vůbec žádnou konfrontaci. Nemáme času nazbyt a já nemám to srdce, abych zabíjel lidi ze Šesti vévodství. At' si Regal prchne do vnitrozemí. A až bude pryč a s ním i jeho psi, kteří mu čmouchají za patami, jsem váš. A se mnou tolik lidí z Bucku, kolik dokážu shromáždit na svoji podporu."

Slova byla vyřčena, závazek byl učiněn. Zrada, zrádce, šeptal útlý hlásek ve mně. Ale v hloubi srdce jsem věděl, že to, co jsem udělal, je správné. Chade by to tak možná neviděl. Ale já v tom okamžiku cítil, že jediný způsob, jak prohlásit, že stojím za Shrewdem a Veritym a za Kettrickeniným dítětem, je prohlásit, že jsem s těmi, kteří nepůjdou za Regalem. Přesto jsem se chtěl ujistit, že mou loajalitu jasné pochopili. Zahleděl jsem se hluboko do Brawndyho znavených očí. "Tohle je můj cíl, vévodo Brawndy z Bearnsu. Říkám to narovinu a nic dalšího vám nezaručím. Budu usilovat o jednotu Šesti vévodství s pobřežím osvobozeným od nájezdníků, o místo pro korunu na hlavě Kettricken a dítěte Verityho. Musím slyšet, že se mnou sdílíte tentýž cíl."

"Ano, přísahám, že sdílím, FitzChivalry, syne Chivalryho." A k mé hrůze tento starý ostřílený muž vzal mé ruce do svých a přiložil si je na čelo na znamení starobylého slibu věrnosti. Zmohl jsem se jen na to, že jsem je neodtrhl. Věrnost Veritymu, řekl jsem si. S tou jsem do toho šel, a teď musím dbát o to, aby to tak bylo i nadále.

"Promluví si s ostatními," pokračoval potichu Brawndy. "Řeknu jim, že takhle si to přejete. Abych řekl pravdu, ani my nemáme zájem na krveprolití. Je to tak, jak říkáte. Nechme to prašivé vlče prchnout se staženým ocasem do vnitrozemí. Tady zůstanou stát vlci, kteří budou bojovat."

Vlasy na hlavě se mi zježily při volbě jeho slov.

"Účastníme se jeho ceremonie. Dokonce před ním staneme a ještě jednou odpřísáhneme věrnost králi farseerovské linie. Ale on není tím králem. Ani jím nikdy nebude. Chápu, že odjíždí hned druhý den po obřadu. Necháme ho jet, ačkoli podle tradice je nový následník trůnu povinen stanout před svými vévody a vyslechnout jejich rady. Možná že až Regal odjede, ještě se tu poblíž asi den nebo dva zdržíme. Alespoň bude Buckkeep váš, než odjedeme. Postaráme se o to. A bude třeba prodiskutovat hodně věcí. Rozmístění našich lodí. Jsou tu i další lodě, napůl dokončené v docích, není pravda?"

Na mé přikývnutí se Brawndy s vlčím uspokojením zazubil. "Zhlédneme jejich vypuštění na vodu, vy a já. Regal vyplenil buckkeepské zásoby, to je všem dobře známo. Budeme se muset podívat na doplňování vašich skladišť. Farmáři a pastýři z Bucku budou muset pochopit, že musí objevit něco nazbyt, musí vydat, co si drželi v zásobě, pokud mají jejich vojáci uhlídat pobřeží. Bude to těžká zima pro nás pro všechny, ale vyhublí vlci bojují nejzuřivěji, či tak se to alespoň říká."

A my jsme vyhublí, můj bratře, och, jak my jsme vyhublí.

Vyvstala ve mně zlověstná předtucha. Užasl jsem nad tím, co jsem to udělal. Budu muset najít způsob,

jak si promluvit s Kettricken ještě před jejím odjezdem, abych ji nějak ujistil, že jsem se neobrátil proti ní. A musím se spojit přes Umění s Veritym, jakmile to bude možné. Pochopí to? Bude muset. Vždycky byl schopen nahlížet do hlubin mého srdce. Jistě uvidí, jaké jsou mé skutečné záměry. A král Shrewd? Kdysi dávno, když si prvně koupil moji věrnost, mi řekl: "Jestli se nějaký muž či žena někdy pokusí obrátit tě proti mně tím, že by ti nabídl více než já, pak přijď za mnou a pověz mi o té nabídce a já jí vyhovím." Svěřil bys Buckkeep do mých rukou, starý králi? zeptal jsem se v duchu.

Uvědomil jsem si, že Brawndy mezitím ztichl. "Nebojte se, FitzChivalry," pravil potichu. "Nepochybujte o správnosti toho, co děláme, jinak je to konec nás všech. Pokud by se po Buckkeepu nenatáhla vaše ruka, udělala by to jiná. Nemůžeme ponechat Buck bez muže u kormidla. Buďte rád, že jste to vy, tak jako jsme rádi my. Regal jde tam, kam ho nikdo z nás nemůže následovat, prchá, aby se schoval pod matčinu postel. My musíme zůstat na svém. Všechna ta znamení a předzvěsti tomu nasvědčují. Říkají, že byl spatřen Poďobaný muž, jak pije krev z buckkeeperské studny, a že had stočený na hlavním krbu ve Velkém sále si troufl zaútočit na dítě. Já sám, který jsem se vydal na jih, máje namířeno sem, jsem spatřil mládě orla pronásledované vránami. Když jsem si však pomyslel, že se musí vrhnout do moře, aby jim uniklo, obrátilo se a uchvátilo za letu vránu, která se na něj chystala z výšky vrhnout. Sevřelo ji zobákem a pak ji zkrvavenou pohodilo do vody, a všechny ostatní vrány s krákáním a máváním křídel uletěly. Tohle jsou znamení, FitzChivalry. Byli bychom blázni, kdybychom je přehlíželi."

Navzdory mému vrozenému skepticizmu vůči takovým znamením mnou projelo mrazení a na rukou mi naskočila husí kůže. Tu Brawndy stočil svůj zrak k vnitřním dveřím pokoje. Očima jsem jeho pohled sledoval. Stála tam Celerity. Krátké tmavé vlasy lemovaly její hrdou tvář a modré oči se jí divoce třpytily. "Dcero, vybrala sis dobře," řekl jí ten starý muž. "Kdysi jsem se divil, co vidíš na nějakém písaři. Teď to snad vidím i já."

Pokynul jí směrem do místnosti a ona se šustěním sukni vešla. Zastavila se před otcem a směle na mne pohlédla. Poprvé jsem spatřil tu ocelovou vůli, která se tajila uvnitř onoho plachého dítěte. Dost mě to znervóznilo.

"Nařídil jsem vám čekat a vy jste počkal," řekl mi vévoda Brawndy. "V tomhle jste se ukázal jako počestný muž. Dnešního dne jsem vám dal svoji věrnost. Přijmete i slib mé dcery, že vám bude ženou?"

Na jakém srázu jsem se to ocítl? Střetl jsem se s očima Celerity. Neměla žádné pochyby. Kdybych nikdy nebyl poznal Molly, připadala by mi krásná. Ale když jsem se na ni podíval, dokázal jsem vidět jen tu, která přede mnou nestála. Neměl jsem již žádné srdce, abych ho dal nějaké ženě, natož ještě v takových časech. Stočil jsem zrak zpátky k jejímu otci, odhodlán mluvit co nejrozhodněji:

"Vzdáváte mi větší poctu, než si zasloužím, sire. Ale je to tak, jak jste říkal, vévodo Brawndy. Tohle jsou zlé časy, a nejisté. S vámi je vaše dcera v bezpečí. Po mém boku by mohla poznat toliko větší nejistotu. To, o čem jsme se tu dnes bavili, by někteří nazývali velezradou. Nedopustím, aby se říkalo, že jsem si vzal vaši dceru, abych si vás zavázal ve svém pochybném snažení, ani že vy jste vdal svou dceru právě z takového důvodu." Přinutil jsem se pohlédnout zpátky na Celerity, střetnout se s jejím pohledem.

"Brawndyho dcera je ve větším bezpečí než Chivalryho žena. Dokud má pozice nebude jistější, žádným způsobem k sobě nikoho nepřipoutám. Má úcta k vám je ohromná, lady Celerity. Nejsem vévoda, ba ani lord. Jak už mé jméno napovídá, jsem nelegitimní syn prince. Dokud nebudu moci říci, že jsem víc než to, nebudu o žádnou ženu usilovat ani se žádné nebudu dvořit."

Celerity byla zjevně dotčena. Ale její otec při mých slovech rozvážně pokyvoval hlavou. "Vidím moudrost vašich slov. Má dcera, obávám se, v tom vidí jen odklad." Podíval se na rozmrzelý výraz Celerity a vlídně se usmál. "Jednoho dne pochopí, že lidé, kteří se ji snaží chránit, jsou ti, kteří ji mají rádi." Potom přešel očima po mně, jako bych byl kuň. "Věřím," pravil tiše, "že Buck se udrží. A že Verityho dítě zdědí trůn."

Odešel jsem a jeho slova mi stále zněla v hlavě. Znovu a znovu jsem si opakoval, že jsem neudělal nic špatného. Kdybych po Buckkeepu nesáhl já, udělal by to někdo jiný.

"Kdo?" zeptal se rozhorleně Chade o několik hodin později.

Seděl jsem před ním, zrak sklopený k nohám. "To nevím. Někoho by si však našli. A ten člověk by s mnohem větší pravděpodobností přivodil krveprolití. Mohl by jednat už při obřadu nastolení následníka trůnu a zmařit naše úsilí dostat Kettricken a Shrewda pryč z tohoto zmatku."

"Jsou-li pobřežní vévodství nakloněna vzpouře, jak naznačuje tvá zpráva, pak bychom snad měli znovu zvážít náš plán."

Kých! jsem. Místnost byla stále cítit tríslovinou. Použil jsem jí zřejmě moc. "Brawndy si se mnou nepřišel promluvit o vzpouře, ale o věrnosti pravdě a právoplatnému králi. A v tom duchu jsem mu také odpověděl. Nemám v úmyslu svrhnout trůn, Chade, chci ho pouze zajistit zákonitému dědici."

"To já vím," řekl stroze. "Jinak bych šel rovnou za králem Shrewdem s tímhle... šíleným podnikem."

Opravdu nevím, jak to nazvat. Není to čistá velezrada, ale přesto..."

"Nejsem zrádce svého krále," řekl jsem tiše, leč důrazně.

"Ne? Tak mi dovol, abych se tě zeptal na tohle. Pokud navzdory nám všem, či s výjimkou nás všech, při našem úsilí zachránit Shrewda a Kettricken oba zahynou i s nenarozeným dítětem a pokud se Verity nikdy nevrátí. Co pak? Budeš i potom tak horlivý, abys postoupil trůn právoplatnému králi?"

"Regalovi?"

"Ano, podle pořadí následníků."

"On není žádný král, Chade. Je to jen zhýčkané princátko a vždycky bude. Já mám v sobě tolik farseerovské krve jako on."

"A totéž bys mohl říci o Kettrickenině dítěti, až by na to přišlo. Vidíš, na jak nebezpečný led se pouštíme, když přestupujeme rámec našich povinností? Ty a já, oba jsme zapřísahali věrností farseerovské linii, ve které sami představujeme jen slepé výhonky. Ne králi Shrewdovi samotnému nebo moudrému králi samotnému, ale abychom podporovali právoplatného krále farseerovské linie. I kdyby to měl být Regal."

"Ty bys sloužil Regalovi?"

"Viděl jsem už pošetilejší prince, kteří s věkem zmoudřeli. To, co zamýšlíš, nám tu vyvolá občanskou válku. Farrow a Tilth -"

"Nemám nejmenší zájem vyvolávat nějakou válku. Řeknou, jen ať si jdou, a nechají pobřežní vévodství být. Regal o tom vždycky tak mluvil."

"A nejspíš si myslí, že tomu i věří. Ale až zjistí, že si nemůže koupit jemné hedvábí a že vína z Bingtownu a oblastí za ním již nepřiplouvají po Jelení řece k jeho mlsnému jazyku, ještě jednou si to promyslí."

Potřebuje svá přístavní města a taky si pro ně přijde zpátky."

"Co tedy uděláme? Co jsem měl udělat?"

Chade se posadil naproti mně a sevřel své skvrnité ruce mezi stařeckými koleny. "To nevím. Brawndy je vskutku zoufalý. Kdybys ho byl pyšně odmítl a pokáral ho za velezrádné úmysly, tak... neříkám, že by se tě zrovna zbavil. Ale vzpomeň si, jak se nerozpákoval rychle se vypořádat s Virago, když pro něj představovala hrozbu. Tohle všechno je příliš na jednoho starého vrahouna. Potřebujeme krále."

"Zajisté."

"Mohl by ses znovu spojit s Veritym?"

"Bojím se to zkusit. Nevím, jak se střezit před Justinem a Serene. Či před Willem," povzdechl jsem si. "Přesto se pokusím. Verity jistě pozná, jestli se vezou s mým Uměním." Vetřela se mi další myšlenka.

"Chade, zítra v noci, až povedeš Kettricken k útěku, musíš si vyhlédnout okamžik či dva, abys jí řekl, co se přihodilo, a ujistil ji o mé loajalitě."

"Och, takové poselství ji jistě uklidní, zvláště na útěku do hor. Ne. Zítra v noci ne. Ale postarám se, aby se to dozvěděla, až bude v bezpečí. A ty se musíš pokusit spojit s Veritym, dávej si však pozor, aby tě přitom někdo neodposlouchával. Víš jistě, že oni o našich plánech nevědí?"

Musel jsem zakroutit hlavou. „Ale věřím, že jsou spolehlivé. Řekl jsem všechno Veritymu, když jsem se s ním poprvé spojil Uměním. Až ke konci mi řekl, že se nás někdo pokouší odposlouchávat."

"Zřejmější měl Justina zabít," zamumlal si pro sebe Chade. Potom se zasmál mému ohromenému výrazu.

"Ne, ne, uklidni se. Nebudu ti vyčítat, že ses tomu vyhnul. Kdybys jen byl tak uvážlivý ve věci plánu, s nímž za tebou přišel Brawndy. Jen pouhá zmínka o něm by Regalovi stačila, aby ti zakroutil krkem. A kdyby byl dost nelítostný a pošetilý, mohl by se pokusit pověsit i své vévody. Ne. Raději na to ani nemysleme! Sály na Buckkeepu by tonuly v krvi, ještě než by to skončilo. Kdybys jen byl našel způsob, jak změnit konverzaci, dřív než ti tu nabídku učinil. Ledaže, jak sám říkáš, by si mohli najít někoho jiného. Ach, nu což. Nemůžeme posazovat staré hlavy na mladá ramena. Naneštěstí by ti Regal mohl sejmut tvou mladou hlavu z tvých mladých ramen až příliš snadno." Poklekl a přiložil na oheň další kus dřeva.

Nadechl se a zhluboka si povzdechl. "Máš vše ostatní připraveno?" zeptal se náhle. Byl jsem jen rád, že se téma změnilo. "V rámci možností. Burrich bude čekat na místě, v olšovém porostu, kde mívá doupe starý lišák."

Chade zvedl oči v sloup. "Jak to víš? Ptal ses kolemjdoucího lišáka?"

Bezděčně jsem se usmál. "Tak nějak. Kudy proklouznete ven z vnitřního hradu?"

Chvilí zarytě mlčel. Starý lišák se všemožně zdráhal odhalit svá zadní vrátka. Nakonec však řekl: "Projdeme sýpkou. V pořadí třetí od stájí."

Rozvážně jsem kývl. "Bude tam na vás čekat šedý vlk. Mlčky ho následujte a on vám ukáže cestu ven hradbami, jež vede mimo hradní brány."

Chade na mne chvilí jen hleděl. Čekal jsem. Na jeho odsudek, opovrhlivý pohled, ba i na zvědavost. Ale starý vrahoun se za ta léta skvěle naučil, jak své pocity skrývat. Pak pronesl: "Byli bychom blázni, kdybychom nepoužili každou zbraň, která se nabízí. Je pro nás... nebezpečný?"

"Ne víc než já. Nemusíte s sebou mít oměj vlčí mor, ani mu nabízet skopové, aby vás nechal projít." Znal jsem ten starý folklór stejně dobře jako Chade. "Prostě se ukažte a on se objeví, aby vás vedl. Provede vás hradbami až k porostu, kde bude čekat Burrich s koňmi."

"Je to velký kus cesty?"

Věděl jsem, že myslí na krále. "Není to moc daleko, ale ani blízko, a sníh je tam hluboký a sypký. Nebude snadné prodrat se dírou ve zdi, ale dá se to. Mohl bych požádat Burriche, aby na vás místo toho počkal u hradby, ale nechci budit žádnou pozornost. Snad by vám mohl být nápomocen šašek?"

"To bude muset, podle toho, jak se věci mají. Nechci do toho komplotu zatahovat již nikoho dalšího. Naše pozice se zdá být stále zapeklitější."

Sklopil jsem hlavu před pravdivostí jeho slov. "A ty?" odvážil jsem se zeptat.

"Mé úkoly jsou beze zbytku splněny, jak jenom mohou být, navíc v předstihu. Asistoval mi šašek. Zcizil pro krále na cestu oblečení i peníze. Shrewd s naším plánem neochotně souhlasil. Ví, že je to moudré, ale každá jeho část ho rozčiluje. Navzdory všemu, Fitz, je Regal jeho syn, jeho drahý benjamínek. I když už sám pocítil Regalovu krutost, je pro něho stále těžké konstatovat, že princ ohrožuje jeho život. Sám vidíš, jak je spoutaný: přiznat si, že by se Regal proti němu obrátil, značí přiznat si, že se ve svém nejmladším synovi mýlil. Uprchnout z Buckkeepu je ještě horší, poněvadž tím připouští nejen to, že by se Regal proti němu obrátil, ale i to, že je to jeho jediná možnost. Náš král nebyl nikdy zbabělec. Souží se teď tím, že musí utéci před někým, kdo mu měl být ze všech nejvěrnější. Přesto musí. O tom jsem ho přesvědčil, přiznám se, že hlavně tvrzením, že Kettrickenino dítě by bez jeho uznání mělo jen malou šanci na trůn."

Chade si povzdechl. "Vše je co nejlépe připraveno. Přichystal jsem i medicínu a vše pěkně zabalil."

"A šašek chápe, že nemůže jet s králem?"

Chade se podrbal na čele. "Trvá na tom, že za ním pojede s několikadenním zpožděním. Úplně odradit by se nenechal. Jediné, co se mi podařilo, bylo přimět ho, aby cestoval zvlášť."

"Pak tedy záleží jenom na mně, abych objevil způsob, jak králův pokoj zbavit svědků, a na tobě, aby ses s ním v tichosti vypořádal."

"Ach, ano," poznamenal Chade nevesele. "Vše je dobře naplánováno a připraveno k vykonání, s výjimkou činu samotného."

Společně jsme se zahleděli do ohně.

8 Úniky a dopadení

Když na konci vlády krále Shrewda vypukl konflikt mezi pobřežními a vnitrozemskými vévodstvími, nebylo to nic nového pod sluncem, spíše se jednalo o oživení starých rozbrojů. Čtyři pobřežní vévodství, Bearns, Buck, Rippon a Shoaks, tvořila království dlouho předtím, než vzniklo Šest vévodství. Když ucelená bitevní taktika Chalcedských států přesvědčila krále Wielderu, že boj s nimi by byl bezúčelný, nasměroval své ambice do vnitrozemí. Farrowský region s roztroušenou kmenovou populací nomádů padl snadno do rukou organizovaných armád, v jejichž čele stál. Více zalidněný a osídlený Tilth se mu s nevolí vzdal, když někdejší král tamního regionu seznal, že jeho území je obklíčené a obchodní stezky jsou přerušeny.

Tilthské království spolu s regionem, který vešel ve známost jako Farrow, byly drženy jako zabrané území po více než generaci. Bohatství tamějších sýpek, sadů a stád bylo ve velkém vykořisťováno ve prospěch pobřežních vévodství. Královna Munificence, Wielderova vnučka, byla sdostatek prozíravá, aby viděla, že takové jednání plodí ve vnitrozemských oblastech nespokojenost. Projevila velkou toleranci a moudrost, když povýšila kmenové předáky z farrowského lidu a někdejší vládnoucí rodiny Tilthu do šlechtického stavu. S využitím sňatků a darů země postupně ukula spojenectví mezi pobřežním a vnitrozemským lidem. Jako první se o svém království vyjádřila coby o Šesti vévodstvích. Ale ani všechny její politické manévry nemohly změnit geografické a ekonomické zájmy těchto rozličných oblastí. Klima, obyvatelstvo a způsob živobytí ve vnitrozemských vévodstvích byly i nadále propastně rozdílné oproti národům žijícím na pobřeží.

Rozdílnost zájmů obou oblastí ještě více vyvstala během vlády krále Shrewda, a sice díky potomkům jeho dvou královen. Jeho starší synové, Verity a Chivalry, byli syny královny Constance, šlechtičny ze Shoaksu s příbuzenstvem rovněž mezi šlechtou v Bearnisu. Byla velkou zastánkyní pobřežního lidu. Shrewdova druhá královna, Desire, pocházela z Farrow, ale její rodokmen se táhl daleko zpátky až k starobylému královskému rodu z Tilthu, dalo se v něm vysledovat i vzdálené příbuzenství s Farseeery. Odtud pocházelo její často opakované tvrzení, že její syn Regal je vznešenější než jeho dva nevlastní bratři, protože má větší nárok na trůn.

Po zmizení následníka trůnu Verityho a zvěstech o jeho smrti, s ohledem na chátrající zdraví krále Shrewda, začalo být pobřežním vévodstvím jasné, že moc a titul připadnou princovi Regalovi, zrozenému z vnitrozemské linie. Raději se tedy semkla pod dosud nenarozeným dítětem Verityho, prince pobřežního původu, a podle očekávání udělala všechno pro to, aby udržela a zkonsolidovala moc v rukou pobřežních pokrevních linií. Jelikož pobřežní vévodství byla v tu dobu sužována nájezdníky a hromadnými vykováními obyvatel, byla to vskutku jediná rozumná volba, ke které mohla dospět.

Obřad jmenování následníka trůnu trval neúměrně dlouho. Lidé byli v sále shromážděni s předstihem, aby Regalovi umožnili majestátní vstup našimi řadami a výstup k vyvýšenému křeslu, kde už ho očekával podřimující král. Královna Kettricken, bílá jako voskovice, stála za Shrewdem po jeho levém rameni. Shrewd byl ověnčen rouchy a kožešinovými límcí a vybaven všemi skvostnými vladařskými regaliemi, avšak Kettricken se Regalovým návrhům a svodům ubránila. Tyčila se za Shrewdem napřímená v prosté purpurové róbě, přepásané nad zakulaceným břichem. Zbylé přistřižené vlasy měla stažené jednoduchým zlatým kroužkem. Nebýt této kovové čelenky lemující její spánky, mohla by se jevit jako služebná, jež stojí přichystaná Shrewdovi po ruce. Věděl jsem, že sebe samu stále považuje spíše za Sacrifice nežli za královnu. Neviděla, že strohost jejího oděvu ji dost dramaticky vyčleňuje ze společnosti dvora.

Byl tam také šašek v obnošeném černobílém úboru a na žezle měl pro změnu opět Ratsy. Tvář měl rovněž černobíle pruhovanou, a já si kladl otázku, zda tak chtěl zamaskovat své modřiny či prostě jen doplnit svůj šaškovský úbor. Objevil se nějakou dobu před Regalem a očividně se bavil pozdvižením, které způsobil svým loudavým příchodem uličkou, kdy vzletnými pohyby na všechny strany žehnal svou Ratsy, načež se poklonil shromáždění a potom se elegantně složil králi k nohám. Strážé už se jeho číslo chystaly přerušit, ale bránil jim v tom zástup rozesmátých lidí s dychtivě nataženými krky. Když šašek stanul na pódiu a posadil se, král se nepřítomně natáhl a podrbal ho v řídkých kadeřích, takže šašek byl nucen zůstat tam, kde je. Jeho vystoupení provázela nelibost i veselí, převážně podle toho, do jaké míry dotyční stranili či nestránili Regalovi. Já sám jsem měl obavy, že by to mohl být šaškův poslední žertík. Atmosféra na hradě po celý den připomínala bublající kotel. Má víra, že Brawndy je mlčenlivý muž, byla nemístná. Vpravdě až příliš mnoho nižších šlechticů mi najednou kynulo nebo se snažilo zachytit můj zrak a vyměnit si pohledy. Báł jsem se, že to jistě neunikne pozornosti některého z Regalových přísluhovačů, a tak jsem se zdržoval ve svém pokoji a valnou část brzkého odpoledne jsem trávil ve Verityho věži, kde jsem se marně pokoušel navázat s ním mentální kontakt. Zvolil jsem to místo v naději, že tak v mysli jasně vyvolám vzpomínku na něj, ale nepodařilo se. Místo toho jsem se přistihl, jak v napětí očekávám kradmé Willovy kroky na zápraží věžních schodů anebo závan přítomnosti Justina či Serene na okraji své mysli ponořené v Umění.

Když jsem Umění vzdal, dlouho jsem seděl a dumal nad neřešitelnou hádankou - jak mám z králova

pokoje dostat pryč strážce. Zvenčí jsem slyšel dunivé nárazy příboje a větru, a když jsem nakrátko otevřel okna, bouřlivý pór v mě odhodil na protilehlou stranu místnosti. Většina lidí tento den pokládala za příhodný pro obřad, sílící bouře by mohla ukotvit nájezdníky tam, kde právě byli, a zaručit, že k žádnému novému nájezdu nedojde. Sledoval jsem zmrzlý déšť, jak tvoří škraloup na navátém sněhu a jak se cesty potahují zrádným ledem, a přitom si představoval, jak tím Burrich v noci cestuje s královnou a s králem v nosítkách. Takový úkol jsem mu nezáviděl.

Nálada očekávám čehosi hrozivě neblahého dobře zapustila kořeny. Vedle příběhů o Pod'obaném muži a hadech na krbu nyní v kuchyni zavládlo zoufalství. Denní várka chleba nevykynula a mléko v sudech se srazilo dřív, než se dala sebrat smetana na šlehačku. Chudák Sára tím byla ořesena do morku kostí a prohlásila, že nikdy předtím se v její kuchyni nic takového nepříhodilo. Pacholci od vepřů si ani netroufli dát zkysané mléko sviním, poněvadž byli všichni přesvědčeni, že je prokleté. Ta nezdařená várka chleba kuchyňskému služebnictvu přivodila hromadu práce, museli se dvojnásob ohánět, aby všechno stihli, přičemž už tak toho měli až nad hlavu, když měli nasytit všechny hosty, kteří přijeli na oslavu. Nyní jsem si mohl na vlastní oči potvrdit, jak může být nálada na celém hradě narušena nešťastným kuchyňským služebnictvem.

Na strážnici musely být sníženy přiděly a maso bylo přesolené, zatímco pivo jakýmsi způsobem vyčichlo. Vévoda z Tilthu si stěžoval, že místo vína má na pokojích ocet, což vévodu z Bearnu přimělo k poznámce, pronesené před vévody z Shoaksu a Ripponu, že v jejich pokojích by i troška octa přišla vhod jako znamení pohostinnosti. Tato nešťastná poznámka se nějak donesla k paní Hasty, jež hlasitě vyplísnila všechny komorníky a sluhy, kteří jaksi nedokázali roznést ono skrovné pohoštění, jež na Buckkeepu ještě zbývalo, i do menších pokojů pro hosty. Níže postavení sluhové si zase stěžovali, že přišel příkaz udržet výdaje na tyto hosty na minimum, nepodařilo se však objevit nikoho, kdo by takový příkaz vydal či ho jen předal. A tak den postupně míjel, až jsem byl celkem rád, že se mohu o samotě uzavřít ve Verityho věži.

Netroufal jsem si však propásnout obřad nastolení nastávajícího krále, protože právě z něj mělo mnohé vyplynout. A tak jsem tam stál, zatímco jsem strádal v nepohodlné košili s předlouhými rukávy a jakýchsi svědivých kamaších, a trpělivě očekával Regalův vstup. Všechna ta pompa a obřadnost šly mimo mě, spíše mi v hlavě vířily mé vlastní otázky a obavy. Dělal jsem si starosti, zda se Burrichovi podařilo propašovat z hradu koně a nosítka. Teď už byla tma. Pravděpodobně v té bouři dřepěl venku v žalostném úkrytu z olšového mláží. Jistě by koně přikryl houněmi, ale to bylo málo platné proti plískanici, která ne a ne skončit. Sdělil mi název kovářství, kam byli odvedeni Sooty a Ruddy. Musel jsem objevit nějaký způsob, jak tomu muži týdně poskytovat pravidelné úplatky, a kontrolovat koně, abych měl jistotu, že jsou dobře zaopatřeni. Burrich si na mně vymohl slib, že tento úkol nikomu jinému nesvěřím. Podaří se královně vzdát se o samotě do pokoje? A znovu a znovu: jak mám z pokoje krále Shrewda dostat lidi ven, aby se s ním Chade mohl potichu vypořádat?

Ze zasnění mě vytrhlo mumlání užaslých hlasů. Pohlédl jsem směrem k pódiu, kam hleděli i všichni kolem. Uviděl jsem, jak se tam krátce zajiskřilo a jedna z hořících bílých voskovic na okamžik zaplápolala modrým plamenem. Poté i další svíce vyprskla a chvíli hořela modře. Ozvalo se další mumlání, ale vrtošivé svíce se mezitím umoudřily a opět hořely klidně a spořádaně. Ani Kertricken, ani král Shrewd si zřejmě ničeho zvláštního nevšimli, ale šasek se vsedě vztyčil a pohrozil svou Ratsy nezbedným svíčkám. Konečně se objevil Regal, skvoucí se v rudém sametu a bílém hedvábí. Před ním šla malá družička pohupující kahanem, v němž dýmalo kadidlo ze santalového dřeva. Regal se na všechny usmíval, zatímco se ležerně blížil k trůnu, a cestou k tomuto vyvýšenému postu se střetával s mnohými pohledy a mnohokrát na ně odpovídal blahosklonným kývnutím hlavy. Jsem si jist, že to asi nešlo tak hladce, jak si Regal naplánoval. Král Shrewd se zarazil a rozpačitě pohlédl na svitek, který právě obdržel, aby ho přečetl. Kertricken mu ho posléze vzala z roztřesených rukou a král se na ni usmíval, zatímco nahlas četla slova, jež ji musela zraňovat hluboko v srdci. Byl to podrobný výčet všech dětí, které král Shrewd zplodil, včetně dcerušky, která zemřela v dětství, nejprve podle pořadí narození a pak podle pořadí úmrtí, to vše směřující k Regalovi jako jedinému přeživšímu a legitimnímu dědici. Ani při Verityho jméně nezaváhala, nýbrž hlasitě přečetla krátký výrok - "Nešťastně zahynul na výpravě do Horského království" - jako kdyby to byl seznam ingrediencí. O dítěti, které nosila v lůně, nepadla ani zmínka.

Dosud nenarozené dítě bylo dědicem, nikoli však nastávajícím králem. Dítě nemohlo vystoupit a nárokovat si titul, dokud mu nebo jí nebude alespoň šestnáct let.

Kettricken vzala z Verityho truhlice prostý stříbrný kroužek s modrým drahokamem, což byla koruna pro nastávajícího krále, a zlatý přívěsek se smaragdy ve tvaru skákajícího jelena. Oba klenoty nejprve předala králi Shrewdovi, který na ně pohlédl, jako kdyby byl dočista popletený. Neučinil žádný pohyb, aby jimi ověřil Regala. Nakonec po nich Regal hmátl a Shrewd si je povolně nechal vzít z rukou. A tak si Regal sám posadil korunu na hlavu a pověsil si přívěsek na krk, načež před námi stanul jako nový následník trůnu Šesti vévodství.

Chadeovo načasování bylo trochu mimo. Svíčky začaly doopravdy plápolat modře, až když se vévodové ubírali k pódiu, aby se znovu zavázali domu Farseerů. Regal se to pokoušel ignorovat, dokud nehrozilo, že v mumlání hlasů zanikne přísaha vévody Ráma z Tiltu. Tehdy se Regal otočil a nenuceně drzou svíčku típnul. Obdivoval jsem jeho vyrovnanost, zvláště když téměř vzápětí zajiskřila modré druhá svíčka a on své gesto opakoval. V tom okamžiku jsem si pomyslel, že tohle je už víc než špatné znamení, když tu pochodeň v držáku u hlavních dveří najednou vyšlehla modrým plamenem, načež za odporného zápachu zablikala a potemněla. Všechny zraky se otočily tím směrem. Regal si počkal, jenže já dobře viděl, jak má zaťaté čelisti a jak mu na spánku pulsuje malinká žilka.

Nevím, jak plánoval ceremonii zakončit, ale jistě je, že vzápětí jí učinil dost rázný konec. Na jeho úsečné znamení pěvci udeřili do strun a na další kývnutí se otevřely dveře a muži vnesli dovnitř obložené tabule, zatímco za nimi spěchali chlapci s podstavci pod stoly. Alespoň na této slavnosti Regal nešetřil a všichni uvítali skvěle připravené masíčko a voňavé pečivo. Pokud se snad někomu zdálo, že je tam nedostatek chleba, nikdo si na to nestěžoval. V Malém sále byly prostřeny stoly pro urozené a tam jsem také zahlédl Kettricken, jak pomalu doprovází krále Shrewda, za nimi se pak vlekli šašek a Rosemary. Pro nás, lidi nižšího původu, bylo připraveno prostší, zato vydatné jídlo, a podlaha sálu byla vyklizena k tanci.

Hodlal jsem si na oslavě do sytosti dopřát dobrého jídla, ale znovu a znovu jsem byl obtěžován muži, kteří mě dost zhurta poklepávali po ramenou, a ženami, jež mi podsouvaly své vědoucí pohledy.

Pobřežní vévodové seděli u tabule s ostatními šlechtici vysokého postavení, naoko s Regalem lámali chléb a utužovali nový svazek. Bylo mi řečeno, že všichni tři pobřežní vévodové se dozvědí, že jsem na jejich plán přistoupil. Bylo však dost zneklidňující nacházet důkazy toho, že se zpráva rozšířila i mezi nižší šlechtou. Celerity si na mě nedělala otevřený nárok, že by se mi nabídla jako doprovod, ale já si přesto nervózně uvědomoval, že mě celou dobu mlčky sleduje jako pes. Kdykoli jsem se otočil, objevil jsem ji necelých pět kroků od sebe. Očividně chtěla, abych si s ní promluvil, ale já jaksi nevěřil ve svůj důvtip, že bych našel vhodná slova. Skoro jsem vybuchl, když se mě jeden nižší šlechtic z Shoaksu nenuceně zeptal, zda si myslím, že některá z válečných lodí bude mít kotviště na jihu, až ve False Bay.

S pokleslým srdcem jsem si náhle uvědomil svoji chybu. Nikdo z nich se Regala nebál, neviděli v něm žádné nebezpečí, pouze rozmazleného hejska, který se chce promenovat v parádních šatech a s členkou na hlavě a přisvojit si titul vladaře. Věřili, že odjede pryč a oni na něho budou moci zapomenout. Já však věděl své.

Věděl jsem, čeho je Regal schopen, jde-li mu o moc či v rozmaru, anebo prostě proto, že věří, že mu všechno projde. Chystal se opustit Buckkeep. Nešlo mu o něj. Ale kdyby ho jen napadlo, že mně ano, udělal by vše, co by bylo v jeho moci, abych ho nedostal. Předpokládal, že tu zůstanu třet jako vyděděnec, vydaný napospas hladu a nájezdům. A ne že nastoupím k moci z nitra ruiny, kterou sám opouštěl.

Pokud bych nebyl navýsost opatrný, přivodili by mi smrt. Ba ještě hůře, něco, co by si pro mě Regal vymyslel, kdyby to považoval za horší.

Dvakrát jsem se pokusil proklouznout pryč a pokaždé mě dostal do úzkých někdo, kdo mě chtěl v tichosti vyzvat na slovíčko. Nakonec jsem musel předstírat bolest hlavy a otevřeně prohlásit, že si jdu lehnout. Pak jsem ještě musel strpět, aby mi před odchodem nejméně tucet lidí spěšně popřál dobrou noc. Když už jsem si myslel, že jsem volný, dotkla se mě plachou rukou Celerity a popřála mi dobrou noc natolik zlomeným hlasem, až mi došlo, jak moc jsem ranil její city. To mě myslím toho večera polekalo ze všeho nejvíce. Poděkoval jsem jí a ve své nebetyčné zbabělosti jsem jí políbil konečky prstů. Oživlá záře v jejích očích mě zahanbila. Prchl jsem po schodech pryč. Když jsem po nich stoupal vzhůru,

přemýšlel jsem, jak mohl někdy něco takového vystát Verity anebo můj otec. Pokud jsem kdy pomýšlel na to, nebo snil o tom, že bych byl skutečným princem namísto bastardem, té noci jsem onen sen zavrhl. Byla to výhradně a pouze veřejná profese. S pokleslým srdcem jsem si uvědomil, že takový život mě teď čeká, dokud se nevrátí Verity. Přimkl se ke mně nyní přelud moci a hrozilo, že ohromí až příliš mnoho lidí.

Šel jsem k sobě do pokoje a s velikou úlevou se převlékl do praktičtějších šatů. Když jsem si navlékal košili, nahmátl jsem malinký hrbolek s jedem pro Wallace, který jsem měl stále zašitý v manžetě rukávu. Snad mi to přinese štěstí, pomyslel jsem si hořce. Vyšel jsem ze svého pokoje a poté spáchal asi svůj nejpošetilejší čin toho večera. Odebral jsem se k pokoji Molly. Chodba pro služebnictvo byla prázdná a jen spoře osvětlená dvěma mihotajícími se pochodněmi. Zaklepal jsem na její dveře. Žádná odpověď. Zlehka jsem vyzkoušel zástrčku, ale nebyla zajištěná. Dveře se po mém dotyku rozletěly.

Temnota. Prázdnota. V malém krbu nehořel žádný oheň. Objevil jsem pahýl svíčky a rozžal ji od pochodně na chodbě. Potom jsem zašel do jejího pokoje a zavřel za sebou dveře. Chvilí jsem tam stál, až mi došlo, jak je místnost zpustlá. Až příliš typické pro Molly. Svlečená postel, čistě vymetený krb a v něm pouze malá hromádka dřeva k zažehnutí, přichystaná pro příštího obyvatele. Právě tyhle doteky mi sdělily, že Molly pokoj vyklidila. Nezůstala zde ani stuha, ani svíčka, ba ani ústřížek knotu po ženě, která zde žila svůj život hradní služebné. Džber byl postavený dnem vzhůru, aby se uvnitř neusazoval prach. Usedl jsem na její židli před studeným krbem, otevřel jsem její šatní truhlici a nakoukl dovnitř. Nebyla to však její židle, její krb či její truhlice. Byly to jen předměty, kterých se dotýkala po tu krátkou dobu, co tu byla.

Molly byla pryč.

Už se nevrátí.

Udržel jsem se pohromadě jen díky tomu, že jsem odmítl na ni myslet. Tahle prázdná místnost mi strhla pásku z očí. Pohlédl jsem sám na sebe a znechutilo mě to, co jsem uviděl. Přál jsem si, kdybych tak jenom mohl odvolat polibek, který jsem vtiskl na prsty Celerity. Měl to být balzám na raněnou dívčí čest, anebo vnadidlo, abych ji a jejího otce připoutal k sobě? Už jsem to nevěděl. Nic z toho nešlo ospravedlnit. Obojí bylo špatně, pokud jsem ještě vůbec věřil v lásku, kterou jsem věnoval Molly. Ten jediný akt byl důkazem, že jsem byl vinen vším, z čeho mě ona obvinila. Vždycky bych kladl Farseery před ni. Žongloval jsem Molly před očima sňatkem jako návnadou, neponechal jsem jí žádnou čest ani víru ve mně. Ranila mne, když mě opustila. Že po sobě nemohla nic zanechat, jasně vypovídalo o tom, co jsem spáchal na její víře v sebe samu. A to s sebou teď musí navždy vláčet, víru, že byla podvedena a využívána ulhaným sobeckým mladíkem, který neměl ani tu kuráž, aby se za ni postavil.

Může být bezútešnost zdrojem odvahy? Nebo za tím byla jen bezohlednost a touha po sebezničení?

Sešel jsem směle po bočním schodišti a vydal se přímo ke královým komnatám. Pochodně v nástěnných držácích před jeho dveřmi mě mímě popudily, když na mě za chůze vyprskly roj modrých jisker. Trochu příliš dramatické, Chade. Napadlo mě, jestli tak upravil všechny svíčky a pochodně na hradě. Odhrnul jsem vchodový závěs stranou a vešel dovnitř. Nikdo tam nebyl. Ani v obývacím pokoji, ani v ložnici.

Místnost vyhlížela ošuntěle, jak byly všechny věci vnošeny pryč a odvezeny po řece vzhůru. Připomnělo mi to pokoj v nějakém prachobyčejném hostinci. Nic už se tu nedalo ukrást, jinak by Regal zanechal u dveří stráž. A jakýmsi podivným způsobem mi to připomnělo i pokoj Molly. Zde sice nějaké věci zůstaly - povlečení, oděvy a tak podobně. Jenomže už to nebyl pokoj mého krále. Popošel jsem doprostřed a zastavil se u stolu, přesně na místě, kde jsem stával jako mladý jinoch. Právě zde, zatímco snídal, mě Shrewd každý týden bystře zpovídal, jak probíhá moje výuka, a pokaždé, když se mnou mluvil, mi dal najevo, že jsem-li já jeho poddaným, pak on je také mým králem. Ten muž byl nyní pryč, nadobro z této místnosti zmizel. Nepořádek činného muže, kopyta na boty, meče a poházené svítky, byl nahrazen kahany na spalování bylin a lepkavými šálky od čaje z narkotik. Král Shrewd tuto místnost opustil již dávno. Dnes v noci odsud odvedu nemocného starce.

Zaslechl jsem kroky a proklel se za svou nemotornost. Vklouzl jsem za závěs a tam jsem bez hnutí stál. Z obývacího pokoje jsem zaslechl mumlání hlasů. Wallace. Ta posměšná odpověď bude šaškova. Vyplížil jsem se z úkrytu a stanul bezmála v ložnici. Nakoukl jsem skrz provizorní závěs. Na lehátku vedle krále seděla Kettricken a tiše s ním hovořila. Vypadala unaveně. Pod očima měla temné kruhy, na krále se

však usmívala. S potěšením jsem uslyšel, jak mumlá v odpověď na nějakou její otázku. Wallace se krčil u krbu a s přehnanou pečlivostí přikládal polena na oheň. Na druhé straně vedle krbu se mezitím sesula na hromádku znavená Rosemary a její nové nařasené šaty se kolem ní nadouvaly. Díval jsem se, jak ospale zívla, pak si povzddechla a narovнала se. Litoval jsem ji. Po tom dlouhém obřadu jsem si připadal úplně stejně. Šašek stál za královým křeslem. Pojednou se otočil a zíral přímo na mě, jako by pro něho závěs nebyl žádnou překážkou. Nikoho dalšího jsem již v místnosti neviděl.

Šašek se prudce otočil zpět k Wallaceovi. "Ano, foukejte, sire Wallacei, foukejte hodně a horoucně. Možná tady vůbec nebudeme potřebovat oheň, když váš teplý dech vypudí z místnosti všechnu zimu." Wallace nevstal z podřepu, jenom se po šaškovi zlostně ohlédl přes rameno, mumlaje: "...dřevo, neokouněj a přines něco, ano? Žádné takové poleno nechytne. Plameny je sice pěkně olizují, jenomže dřevo nehoří. Potřebuji horkou vodu, mám-li králi připravit čaj na spaní."

"Dřevo? Já a dřevo? Já nejsem žádné dřevo, milý Wallacei. Ani neshořím, i když na mne budeš foukat a pšoukat jakkoli zblízka. Strážé! Hoj, strážé! Pojd'te sem a přineste nějaké dřevo!" Šašek vyskočil zpoza krále a přihopsal ke vchodu, kde se velice okázale snažil zacházet se závěsem, jako by to byly skutečné dveře. Nakonec prostrčil hlavu na chodbu a hlasitě zavolal na strážé. Po chvíli vtáhl hlavu zpátky a se sklíčeným výrazem se vrátil do místnosti. "Žádné strážé, žádné dřevo. Ubohý Wallacei." Vážně se na něj zahleděl. Wallace mezitím v pokleku na čtyřech vztekale prohraboval oheň. "Snad kdyby ses otočil, ctěný zadek vystrčil a foukl tak do ohně, pak by se ti možná plameny roztančily veseleji. Předem vzad, průvanu vpád, udatný Wallacei."

Jedna ze svíček, jež ozařovaly místnost, náhle modře vyprskla. Všichni, ba i šašek, sebou při tom syknutí trhli, zatímco Wallace se vyškrábal na nohy. Nepovažoval bych ho za pověřčivého člověka, ale v jeho pohledu se mihl takový běs, jenž jasně vypovídal o tom, jak málo se mu tohle neblahé znamení zamlouvá. "Ten oheň prostě hořet nebude," prohlásil, a pak se zarazil, ústa dokořán, jako by si uvědomil význam toho, co právě řekl.

"Jsme začarováni," pravil šašek blahosklonně. Malá Rosemary sedící u krbu si přitáhla kolena k bradě a rozhlédla se vytřeštěně kolem. Všechny náznaky ospalosti z ní rázem opadly.

"Proč zde nejsou žádné strážé?" zeptal se zlostně Wallace. Vyrázil ke vchodu a vykoul na chodbu.

"Pochodně hoří modře, úplně všechny!" zajíkl se. Vtáhl hlavu dovnitř a divoce se rozhlédl kolem.

"Rosemary. Běž a přiveď strážé. Říkali, že si to brzy přihasí za námi."

Rosemary zavrtila hlavou a odmítla se hnout. Pevně si rukama objímala kolena.

"Strže brzy přihasí? Za námi strže? Mluvicí strže? To je ale nesmírně zapeklité téma! Nemohly by strže přihasit ten oheň?"

"Přestaň žvanit!" osopil se Wallace na šaška. "Běž, sežeň strážé."

"Sežer strážé? Nejprve si myslí, že jsem dřevo, teď jsem zase jeho pes. Ach! Sežer strážé, přines dřevo. Kde je to dřívko?" A šašek začal štěkat jako pes a škobrtal se po místnosti, jako kdyby hledal odhozené dřívko.

"Zajdi pro strážé!" Wallace už skoro křičel.

Tu se ozval pevný hlas královny: "Šašku. Wallacei. Tak dost. Unavuješ nás těmi svými šaškárnami a ty, Wallacei, děšíš zase Rosemary. Běž si pro ty strážé sám, pokud je tady mermomocí potřebuješ. Pokud jde o mne, uvítala bych trochu klidu. Jsem unavená. Brzy musím jít."

"Má královno, dnes v noci se děje cosi nekalého," naléhal Wallace. Ostražitě se rozhlédl kolem sebe.

"Nejsem člověk, kterého by rozházela náhodná znamení, avšak poslední dobou jich bylo až příliš na to, aby se dala jen tak ignorovat. Budu muset zajít pro strážé, protože tady šašek nemá odvahu-"

"To on tu povykuje a pláče, aby přišly strážé a chránily ho před dřevem, které nehoří, ale já mám být ten, komu chybí kuráž? Ach, to snad ne!"

"Šašku, klid, prosím!" Královnina prosba zněla upřímně. "Wallacei. Běž, nikoli pro strážé, ale jen pro jiné dřevo. Náš král si nepřeje takový povyk, nýbrž klid. Běž hned. Dělej."

Wallace se u dveří zarazil, zjevně neochoten čelit modravému světlu svíčky sám.

Šašek se na něj ušklíbl: "Mám jít s tebou a držet tě za ruku, udatný Wallacei?"

To ho přimělo vykročit z místnosti na chodbu. Jak jeho kroky utichaly, šašek se ještě jednou podíval směrem k mému úkrytu a jeho pokyn byl jasný. "Má královno," řekl jsem tiše a její náhlé nadechnutí bylo

jediným znamením, že jsem ji polekal, když jsem vkročil do královy ložnice. "Pokud byste se chtěla vzdálit, šašek a já uložíme krále do postele. Vím, že jste unavená a že jste chtěla dnes v noci odpočívat." Rosemary s očima dokořán na mě přitom hleděla od krbu.

"Snad bych měla," řekla Kettricken a s překvapivou hbitostí vstala. "Pojď, Rosemary. Dobrou noc, můj králi."

Vynesla se z místnosti a Rosemary jí téměř poklusávala za patami. Dítka se po nás ještě několikrát ohlédlo. Jakmile se za nimi zavlhl vchodový závěs, ocitl jsem se po boku krále. "Můj králi, je čas," řekl jsem mírně. "Mám tady dohlédnout na váš odchod. Chtěl byste si s sebou vzít něco zvláštního?"

Král polkl naprázdno a zaostřil na mě zrak. "Ne. Ne, nic už tady pro mě není. Nic, co bych tu zanechal, a nic, pro co bych zůstal." Přivřel oči a tiše pravil: "Změnil jsem svůj názor, Fitzi. Myslím, že bych měl zůstat tady a zemřít dnešní noci ve vlastní posteli."

Oba jsme s šaškem na okamžik v šoku oněměli.

"Ach, ne!" zvolal tiše šašek a dodal: "Můj králi, jste jen unavený."

"A jediná věc, kterou si tím přiberu, bude další únava." Oči měl přitom podivně jasné. Král-jinoch, jehož jsem se onedlouho dotkl, když nás společně unášelo Umění, na mě vykoukl z těla usouzeného bolesti. "Mé tělo mě zrazuje. Z mého syna se stal had. Regal ví, že jeho bratr žije. Ví, že koruna, kterou nosí, není po právu jeho. Nemyslel jsem, že by... Nakonec jsem si myslel, že bude rozumnější..." Slzy mu vystupovaly z jeho stařeckých očí. Myslel jsem si, že zachráním svého krále před neloajálním princem. Měl jsem vědět, že není záchrany pro otce před proradným synem. Natáhl ke mně ruku, ruku, jež se změnila ze svalnatého svěráku meče ve vyzáblý a zažloutlý pařát. "Chtěl bych dát sbohem Veritymu. Chtěl bych, aby věděl, přímo ode mne, že jsem nic z toho neschvaloval. Ať si aspoň zachová tu velkou víru v syna, který si zachoval víru ve mne." Ukázal na místo ke svým nohám. "Pojď, Fitzi. Vezmi mě k němu."

Takový příkaz se nedal odmítnout. Nezaváhal jsem. Přišel jsem a poklekl před králem. Šašek stál za ním a slzy mu kreslily šedé stružky na černobíle natřené tváři. "Ne," zašeptal naléhavě. "Můj králi, vstaňte, pojďme raději do úkrytu. Tam si to můžete promyslet. Nemusíte se k tomu rozhodovat teď."

Shrewd mu ale nevěnoval pozornost. Ucítil jsem, jak mi jeho ruka spočinula na rameni. Otevřel jsem mu zdroj své síly, ve svém žalu překvapený, že jsem se nakonec naučil, jak se to dělá vlastní vůlí. Společně jsme se vnořili do černé řeky Umění. Chvilí jsme se v tom proudu otáčeli a já čekal, až král udá směr. Místo toho mě náhle objal. Synu mého syna, krvi mé krve. Svým způsobem jsem tě miloval.

Můj králi.

Můj mladý vražedníku. Co jsem to z tebe udělal? Jak jsem mohl tak pokřivit své vlastní tělo? Ty netušíš, jak jsi stále mladý. Chivalryho synu, ještě není pozdě na to, aby ses znovu narovnal. Pozvedni hlavu.

Pohlédni až za to všechno.

Strávil jsem svůj život tak, že jsem se stával tím, koho ze mě chtěl mít. Tato slova mě nyní naplnila zmatkem a otázkami, na něž nebyl čas odpovědět. Cítil jsem, jak jeho síla uvažá.

Verity, zašeptal jsem, abych mu připomněl.

Cítil jsem, jak roztřeseně šmátrá, a ustálil jsem jeho pohyb. Ucítil jsem závan Verityho přítomnosti a pak to, jak se král najednou scvrkává. Zašmátral jsem po něm, jako kdybych se vrhl do hlubokých vod pro tonoucího muže. Uchopil jsem jeho vědomí, podržel ho při sobě, ale bylo to jako svírat stín. Náhle z něj byl jen vyděšený chlapec v mých rukou, děsící se čehosi neznámého.

A pak byl pryč.

Jako když praskne bublina.

Myslel jsem, že jsem letmo zahlédl onu křehkost života, když jsem tehdy držel v náručí mrtvé dítě. Nyní jsem to věděl. V jednom okamžiku je člověk tady a v příštím pryč. Dokonce i uhašená svíčka po sobě zanechá plazivý úponěk kouře. Můj král byl jednoduše pryč.

Ale nebyl jsem sám.

Myslím, že každé dítě někdy v lese převrátilo mrtvého ptáčka, jen aby se vzápětí vyděsilo pohledem na to hemžení larev vespod. Na skomírajícím psovi se blechy množí nejhustěji a klíšťata rostou nejrychleji. Jako lačné pijavice větřící smrt ryby se odkudsi zjeví Justin a Serene a snažili se ke mně přisát. Tady byl původ jejich rostoucí síly a králova pozvolného chřadnutí. Tohle byl ten opar, který mu zastřel mysl a

vyplnil jeho dny malátností. Galen, jejich mistr, učinil z Verityho jejich cíl. Minul jej však a místo toho natrefil na vlastní smrt. Jak dlouho byli tihle dva přisetí ke králi, jak dlouho mu odsávali sílu jeho Umění, to už se nikdy nedozvím. Takhle by mohli být přítomni všemu, co Shrewd mým prostřednictvím vysílal Veritymu. Hodně věcí se mi najednou vyjasnilo, ale bylo už příliš pozdě. Stahovali se kolem mě a já neměl ani tušení, jak jim uniknout. Cítil jsem, jak se ke mně přisávají, věděl jsem, že mi právě v této chvíli odsávají sílu a že nemajíce důvod nechat toho, mne za pár okamžiků usmrtí.

Verity, vykřikl jsem, ale byl jsem již moc oslabený. Nikdy bych k němu nedosáhl.

Táhněte, skety! Znamé zavrčení a pak mnou Nighteyes nečekaně prorazil. Nevěřil jsem, že by to vyšlo, ale tak jako předtím na ně vyrukoval se zbraní Moudrosti skrze kanál otevřený Uměním. Moudrost a Umění byly dvě rozličné věci, rozdílné asi jako čtení a zpěv nebo plavání a jízda na koni. Ale i když na mě byli napojeni Uměním, museli být tímto odlišným kouzlem zasažitelní. Cítil jsem, jak je to ode mě odmrštilo, ale oni byli dva, kdo čelil výpadu Nighteyesova útoku. Na oba to nestačilo.

Vstávej a upaluj! Uteč, když s nimi nemůžeš bojovat!

Zjistil jsem, že je to velice moudrý návrh. Strach mě vehnal zpátky do těla a já zapráskl brány své mysli před jejich dotěrným Uměním. Jakmile to šlo, otevřel jsem oči. Ležel jsem na podlaze královny pracovny, lapaje po dechu, zatímco šašek se vrhl na královo tělo a usedavě plakal. Ještě jsem cítil plazivé úponky Umění, jak po mně šmátrají. Stáhl jsem se hluboko do sebe a překotně se zaštitil, jak mě to učil Verity. Přesto jsem stále cítil jejich přítomnost, jako kdyby mi za šaty tahaly přízračné prsty a jezdily mi po kůži. Naplnilo mě to odporem.

"Ty jsi ho zabil, ty jsi ho zabil! Ty jsi zabil mého krále, ty mizerný zrádče!" zakřičel na mě šašek.

"Ne! To jsem nebyl já!" stěžl jsem vydechl ta slova.

K mé hrůze se ve dveřích zjevil Wallace a divoce celou scénu přejel vytřeštěným zrakem. Potom zvedl oči v sloup a zděšeně zakřičel. Upustil náruč dřeva, které právě přinesl. Šašek i já jsme k němu otočili hlavy.

Ve dveřích královny ložnice stál Pod'obaný muž. Ačkoli jsem věděl, že je to Chade, přesto mi v jednu chvíli vstaly vlasy na hlavě. Byl oblečený v rozedraném rubáši, pomazaném hlínou a plesnivinou. Dlouhé šedé vlasy mu visely v umouněných pramenech podél tváře, kůži měl potřenou popelem, aby lépe vyvstaly zsinálé jizvy. Pomalu zvedl ruku a ukázal na Wallace. Ten vykřikl a s vřískotem vyrazil pryč chodbou. Jeho bědovné volání stráží se hlasitě neslo hradem.

"Co se to tady děje?" zeptal se Chade, jakmile Wallace utekl. Jedním dlouhým krokem přistoupil ke svému bratrovi a přiložil mu na hrdlo své dlouhé prsty. Věděl, co zjistí. Já se mezitím pracně vyškrábal na nohy.

"Je mrtev. ALE JÁ HO NEZABIL!" Můj výkřik prot'al šaškovo sílící kvílení. Prsty Umění mnou mezitím neodbytně cloumaly. "Jdu teď zabít ty, kteří to udělali. Odved' šaška do bezpečí. Máš u sebe královnu?" Chade měl oči dokořán. Zíral na mě, jako kdyby mě nikdy předtím neviděl. Všechny svíčky v místnosti pojednou začaly modře prskat. Bylo to jenom příhodné. "Odved' ji do bezpečí," přikázal jsem svému mistrovi. "A dohlédni, ať jde šašek s ní. Zůstane-li tady, je po něm. Regal nenechá naživu nikoho, kdo byl dnes v noci v této místnosti."

"Ne! Já ho neopustím!" Šašek měl oči vytřeštěné a prázdné jako šílenec.

"Odved' ho za každou cenu, Chade! Závisí na tom jeho život!" Popadl jsem šaška za ramena a divoce jím zatřásl. Hlava na tenkém krku mu přitom padala dopředu a dozadu. "Běž s Chadem a buď zticha. Buď zticha, jestli chceš, aby byla králova smrt pomstěna. Protože právě to jdu udělat." Náhle mnou projel záchvěv a svět se se mnou zakymácel, před očima se mi zatmělo. "Elfi kůru!" vyhekl jsem.

"Potřebuji od tebe elfi kůru. Pak uteč!" Vrazil jsem šaška Chadeovi do náruče a ten starý muž ho pevně uchopil svýma ulepenýma rukama. Připadlo mi to, jako bych ho svěřil do náruče smrti. Pak vyšli z pokoje, zatímco Chade před sebou strkal plačícího šaška. Po chvíli jsem zaslechl drsné zaskřípání kamene o kámen. Poznal jsem, že odešli.

Sesul jsem se na kolena a pak se bezmocně překotil. Tváří jsem se ocitl v klíně mrtvého krále. Jeho stydnoucí ruce sklouzly z opěradla židle a spočinuly mi na hlavě.

"Pitomá doba na slzy," řekl jsem nahlas do prázdné místnosti. To však jejich přívál nezarazilo. Mé vidění obestírala vířící temnota. Přízračné prsty Umění dotíraly na mé zdi, škrábaly po omítce a zkoušely každý

kámen. Odehnal jsem je, ale hned tu byly zas. Podle toho, jak se na mě Chade podíval, jsem pochyboval, že se ještě vrátí. Ale přesto. Zhluboka jsem se nadechl. Nighteyesi, zaved' je k liščímu doupěti. Ukázal jsem mu v mysli kůlnu, ze které se vynoří, a kam mají jít. Na víc jsem se nezmohl.

Můj bratře?

Zaved' je tam, můj drahý! Malátně jsem ho postrčil a cítil, jak jde. Pošetilé slzy se mi stále řinuly po tváři. Hmátl jsem před sebe, abych se narovnal. Rukou jsem se zapřel o králův opasek. Otevřel jsem oči a usilovně se zahleděl před sebe, až se mé vidění rozjasnilo. - Jeho nůž. Žádná vykládaná dýka, ale naprosto obyčejný nůž, který má každý muž za opaskem pro každodenní potřebu. Nadechl jsem se a vytáhl nůž z pochvy. Podržel jsem ho v klíně a díval se na něj. Poctivá čepel, dotenka zbroušená za ty roky používání. Rukojeť z paroží, kdysi nejspíš vyřezávaná, ale nyní ohlazená tolíkerými stisky jeho ruky. Zlehka jsem po ní přejel prsty, až jsem narazil na něco, co jsem již očima nepřečetl. Znamení Hod. To naše zbrojmistryně zhotovila nůž pro krále. A on ho využíval vskutku důkladně.

Na pozadí mysli mě zašimrala vzpomínka. "Jsme nástroje," řekl mi kdysi Chade. Já byl oním nástrojem, který on ukul pro krále. Král se na mě podíval a podivil se: Co jsem to z tebe udělal? Já se však divit nemusel. Byl jsem králův nájemný vrah. Více než v jednom ohledu. A vynasnažím se, abych mu posloužil, jak mi velí mé určení. Ještě jednou, naposled.

Kdosi se shýbl vedle mě. Chade. Pomalu jsem otočil hlavu a pohlédl na něj. "Karisové semeno," řekl mi. "Není čas připravovat elfi kůru. Pojd'. Vezmu tě také do úkrytu."

"Ne." Vzal jsem si malý koláček s karisovým semenem obsaženým v medu. Celý jsem ho strčil do úst a požvýkal, rozdrtil semeno zadními zuby, abych uvolnil jeho sílu. Pak jsem to spolkl. "Běž," pobídl jsem ho. "Já mám svůj úkol a ty také. Burrich čeká. Brzy nastane povyk. Odved' rychle královnu pryč, dokud je šance získat náskok před pronásledovateli. Já je mezitím zaměstnám."

Pustil mě. "Sbohem, chlapče," řekl chraplavě a shýbl se, aby mě políbil na čelo. Na rozloučenou.

Nečekal, že mě ještě někdy uvidí živého.

To jsme byli dva.

Nechal mě tam, a ještě než jsem zaslechl zaskřípění kamene o kámen, pocítil jsem účinky karisového semene. Měl jsem ho již předtím, o jarních slavnostech jako každý. Malinká špetka nasýpaná na špičku sladkého koláče vnáší závratné veselí do srdce. Burrich mě upozorňoval, že někteří nepoctiví handlíři přidávají koním do zrna karisový olej, aby vyhráli závod či aby na dražbě vypadali dobře. Rovněž mě varoval, že často takový kůň už není nikdy jako předtím. Pokud vůbec přežije. Věděl jsem, že i Chade ho příležitostně užívá, a jednou jsem ho viděl, kterak se svalil jako kámen, až účinky pominuly. Přesto jsem nezaváhal. Snad měl Burrich pravdu, co se mne týče, připustil jsem nakrátko. Extáze z Umění či zběsilé opojení a uchvácení lovem. Koledoval jsem si o sebezničení, anebo jsem si ho přál? Dlouho jsem se tím netrápil. Karisové semeno si mě podmanilo. Měl jsem sílu za deset a srdce se mi vznášelo jako orel. Vyskočil jsem na nohy. Vyrázil jsem ke dveřím, ale potom jsem se otočil zpátky.

Poklekl jsem před mrtvým králem. Zvedl jsem jeho nůž a podržel ho před očima, zatímco jsem přísahal: "Tato čepel vykoná tvoji pomstu." Políbil jsem jeho ruku a zanechal ho tam vsedě před ohněm.

Pokud mi svíčky prskající modré jiskry připadaly zneklidňující, pak modravý žár z pochodní na chodbě byl jako z onoho světa. Bylo to jako hledět do nitra ztichlých hlubokých vod. Upaloval jsem chodbou a pochichtával se pod vousy. Zezdola jsem zaslechl rozruch, nad nímž dominoval Wallaceův ječivý hlas. Modré plameny a Pod'obaný muž, vriskal na celé kolo. Neuběhlo zase tolik času, kolik jsem myslel, a já měl nyní nějaký k dobru. Zlehka jako vítr jsem prosvištěl chodbou. Vyhlédl jsem si jedny nezajištěné dveře a vklouzl dovnitř. Čekal jsem. Trvalo jim celou věčnost, než vyšli do schodů, a ještě déle, než minuli moje dveře. Počkal jsem, až dojdou ke králově komnatě, a když jsem zaslechl první zděšené výkřiky, vyskočil jsem ze svého úkrytu a vyrázil po schodech dolů.

Kdosi za mnou zakřičel, jenže nikdo mě nevyrazil stíhat. Byl už jsem na konci schodů, když jsem zaslechl, jak kdosi teprve vydal rozkaz chytit mě. Hlasitě jsem se zasmál. Jako kdyby mohli!

Buckkeeperský zámek byl změtí postranních chodeb a uliček pro sluhy, což byla hračka pro chlapce, který zde vyrůstal. Věděl jsem, kam mířím, ale neběžel jsem tam přímo. Běžel jsem jako liška, krátce jsem se zjevil ve Velkém sále, prosvištěl jsem po dláždění prádelního dvora a vyděsil Cook svým zběsilým

úprkem přes kuchyň. A stále a stále mne tahaly a ochmatávaly bledé prsty Umění, aniž by vlastně tušily, že se blížím, blížím, mí draží, blížím se přímo k vám.

Galen, který se narodil a vyrůstal ve Farrow, odjakživa nenáviděl moře. Myslím, že se ho bál, a proto se jeho komnata nacházela na té straně hradu, jež vzhlížela k horám. Když zemřel, doslechl jsem se, že zde vzniklo něco na způsob jeho svatyně. Serene zabrala jeho ložnici, ale obývací pokoj vyčlenila jako shromaždiště pro členy koterie. V jeho komnatách jsem nikdy nebyl, ale cestu jsem znal. Řítil jsem se do schodů jako šíp, proletěl jsem chodbou okolo páru v horoucím objetí a zastavil se u těžkých dveří s ocelovým kováním. Ale ani tlusté dveře, jež nejsou pořádně zajištěné, nejsou žádnou překážkou, a tyhle se po mém doteku za pár okamžiků rozletěly dokořán.

Spatřil jsem židle rozestavěné v půlkruhu okolo stolu. Uprostřed desky hořela tlustá svíce. Kvůli soustředění, představil jsem si. Obsazeny byly pouze dvě židle. Justin a Serene zde seděli bok po boku, ruce sepjaté, oči zavřené a hlavy zakloněné, horečně zmítání Uměním. Will nikde. Doufal jsem, že ho tu objevím také.

Kratičký okamžik jsem jim hleděl přímo do tváří. Leskly se potem a já byl polichocen tím, že vynakládali takové úsilí, aby zbourali mé mentální zdi. Ústa měli zkřivená v mírném úsměvu, jak odolávali extázi z Umění a soustředili se na svůj cíl, místo aby propadli rozkoši z jeho praktikování. Nečekal jsem. "Jaké překvapení!" pravil jsem tiše. Trhl jsem Serene hlavou nazad a přiložil jí k obnaženému hrdlu králův nůž. Jednou sebou cukla a já ji nechal dopadnout na podlahu. Vyvalilo se pozoruhodné množství krve.

Justin vyskočil s křikem na nohy a já se chystal čelit jeho útoku. Obelstil mě však. Uprchl na chodbu a já za ním vyrazil s nožem v ruce. Kvičel jako prase a byl neuvěřitelně rychlý. Nepoužíval žádné liščí triky, ale ukázal mi nejkratší cestu k Velkému sálu, zatímco celou cestu ječel. Já se za běhu smál. Ještě teď mi to připadá neuvěřitelné, když na to vzpomínám, ale nemohu to popřít. Domníval se, že by Regal tasil meč na jeho obranu? Myslel si, že poté, co zabil mého krále, by se snad mohlo něco postavit mezi něho a mne?

Ve Velkém sále vyhrávali muzikanti a lidé tancovali, ale Justinův vpád tomu učinil přítrž. Já ho mezitím doháněl, takže už nás dělilo sotva dvacet kroků, když vrazil do jednoho z obložených stolů. Lidé pořád stáli jako zkoprnělí, vyděšení jeho náhlým vstupem, když jsem po něm skočil a srazil ho na zem. Zabodl jsem do něj nůž alespoň šestkrát, než si vůbec někdo pomyslel, že je třeba zasáhnout. Když za mnou vyrazily Regalovy farrowské strážce, mrštil jsem proti nim jeho zkroucené tělo, objevil za sebou stůl a vyšvihl se na něj. Vztyčil jsem před sebou zkrvavenou čepel. "Králův nůž!" oznámil jsem jim a ukázal ho kolem dokola. Prolil krev ve znamení pomsty za královu smrt. To je vše!"

"On zešilel!" vykřikl kdosi. "Verityho smrt ho dohnala k šílenství!"

"Shrewd!" zařval jsem rozlíceně. "Král Shrewd se stal dnes v noci obětí zrady!"

Regalovy strážce narazily do stolu jako vlna. Netušil jsem, že jich je tolik. Všichni jsme skončili na zemi v záplavě jídla a tříštícího se porcelánu. Lidé ječeli, jedni se hnali kupředu, aby se podívali, zatímco druzí zděšeně ustupovali. Hod by na mě byla hrdá. Pouze s královým příručním nožem jsem si udržoval od těla trojici mužů s krátkými meči. Tančil jsem, uskakoval, dělal piruety. Byl jsem na ně příliš rychlý a poranění, jež mi uštědřili, mi nepůsobila žádnou bolest. Dvěma z nich jsem zasadil pořádnou sečnou ránu, protože si zkrátka nemysleli, že bych se odvážil tak hlubokého výpadu, abych je poranil.

Zezadu tlačence kdosi vykřikl: "Do zbraní! Na Bastarda! Jdou zabít FitzChivalryho!" Rozpoutal se boj, ale já neviděl, kdo se ho účastní, ani jsem tomu nevěnoval pozornost. Bodl jsem jednoho ze strážníků do ruky a na zem ukápla krev. "Shrewd!" přehlušil lomoz něčí výkřik. "Král Shrewd byl zavražděn!" Podle zvuků opodál se do bitky zapojovalo stále více lidí. Nemohl jsem se dívat tím směrem. Uslyšel jsem, jak se na podlahu zřítíl další stůl, a sálem se rozlehl další křik. Pak do místnosti vtrhla buckkeepská stráž. Nad všeobecným hlukem jsem zaslechl Kerfův hlas: "Oddělte je! Zastavte to! Neprolévat zbytečně krev v králově vlastním sále!" Uviděl jsem, jak se útočníci kolem mne sami ocitli v obklíčení, a spatřil jsem Bladeův ohromený výraz, když mě zahlédl a zvolal přes rameno: "To je FitzChivalry! Chtějí sejmout Fitze!"

"Oddělte je! Odzbrojte je!" Kerf se nelítostně střetl čelem s jedním z Regalových strážných a srazil ho na zem. Za ním jsem uviděl bojující hloučky, jak buckkeepská stráž napadla Regalovu osobní gardu, mlátíc kolem sebe hlava nehlava, až ji přinutila sklonit zbraně, a žádala, aby zastrčili meče. Mohl jsem se chvilku

nadechnout a zvednout oči od zteče, abych viděl, že do boje se zapojilo mnoho lidí, nejenom stráže. Také mezi hosty se rozpoutaly pěštní souboje. Už to vypadalo, že z toho bude pěkná mela a pozdvižení, když vtom Blade, jeden z našich strážných, vrazil rameny mezi dva útočníky a poslal je k zemi, jak široké, tak dlouhé. Vrhel se kupředu a stanul přede mnou.

"Blade!" pozdravil jsem ho s radostí, považuje ho za spojence. A pak, když jsem si povšiml jeho obranného postoje, jsem mu řekl: "Ty víš, že bych proti tobě nikdy netasil!"

"To vím dobře, mládenče," pravil smutně ten starý voják, načež vyrazil vpřed a lapil mě do svého medvědího sevření. Nevím, kdo mě vzápětí praštil zezadu, ani čím.

9 Hladomorna

Pokud chovatel psů pojme podezření, že nějaký psovod používá Moudrost, aby zkazil a odloudil psy v zájmu svých vlastních cílů, měl by pozorně sledovat možné projevy. Když chlapec moc nemluví se svými společníky, ať zbystří. Když pes zvedne hlavu, je-li mládenec v dohledu, nebo když zakňučí při jeho odchodu, ať je obezřelý. A když pes přestane slídit za hárajícími fenami nebo se odvrátí od krvavé stopy a tiše si lehne na chlapcův povel, může si být jist. Ať dá chlapce pověsit, nejlépe nad vodu a dostatečně daleko od stájí, a jeho tělo ať spálí. A ať je utopen každý pes, kterého cvičil, tak jako všechno potomstvo zkažených psů. Pes, který poznal Moudrost, už nikdy nepocítí strach či respekt před nějakým pánem, nýbrž je naprosto jisté, že je-li připraven o pána nadaného Moudrostí, stane se z něj velice zlé zvíře. Člověku s Moudrostí nelze důvěřovat, že nabije vzpurnému psovi, ani nesnese, aby jeho spřízněný pes byl odprodán či posloužil jako návnada na medvědy, bez ohledu na jeho stáří. Člověk nadaný Moudrostí odloudí psy svému pánovi pro své vlastní účely a nikdy svému pánovi nebude projevovat skutečnou věrnost, jediné psovi, s nímž je spřízněn Moudrostí.

V kterémsi okamžiku jsem procitl. Ze všech těch krutých žertů osudu, který si se mnou v poslední době zahrával, bylo mé probuzení vůbec nejkrutější. Tiše jsem ležel a zjišťoval rozsah svých nesnází. Vyčerpání následkem běsnění po karisovém semeni bylo jen umocněno vyčerpáním po mentálním boji s Justinem a Serene. Na pravém předloktí jsem měl ošklivé sečné rány po meči a jednu i na levém stehně, na niž jsem si vůbec nepamatoval. Žádná z nich nebyla obvázaná, rukávy a nohavice jsem měl přilepené ke kůži zaschlou krví. Ten, kdo mě omráčil, se raději pojistil ještě několika dalšími údery. Jinak jsem byl v pořádku. Opakoval jsem si to snad stokrát, ignoruje chvění v levé noze a ruce. Otevřel jsem oči. Místnost, v níž jsem se nacházel, byla malá a kamenná. V koutě stál hrnec. Když jsem posléze zjistil, že se mohu hýbat, pozvedl jsem hlavu a uviděl dveře se zamřížovaným okénkem. To byl také jediný zdroj světla spolu s pochodní kdesi venku na chodbě. Och. Ano. Hladomorna. Jakmile byla má zvědavost ukojena, znovu jsem zavřel oči a usnul. Stočený do klubíčka jsem bezpečně odpočíval v hlubokém doupěti překrytém padajícím sněhem. Ta iluze bezpečí byla to jediné, co mi Nighteyes mohl nabídnout. Byl jsem tak zesláblý, že i jeho myšlenky patřící mně byly mlhavé. Bezpečí. To bylo vše, co mi dokázal sdělit.

Znovu jsem se probudil. Mohl jsem říci, že mezitím uběhla dlouhá doba, soudě podle toho, jakou jsem měl žízeň. Jinak bylo vše pozoruhodně stejné. Tentokrát jsem zjistil, že lavice, na níž ležím, je rovněž zhotovena z kamene. "Hej!"

zvolal jsem. "Stráže!" Žádná odpověď. Všechno mi připadalo trochu mlhavé. Po nějaké době jsem si nemohl vzpomenout, jestli jsem už vykřikl či zda k tomu teprve sbírám síly. A po další době jsem zjistil, že žádnou sílu nemám. Opět jsem usnul. Neuměl jsem si představit, že bych dělal něco jiného.

Probudil mě rozhorlený hlas Patience. Ten, s kým se dohadovala, moc neodpovídal ani se jí nepodvoloval. "To je směšné. A co si myslíte, že udělám?" Ticho. "Znám ho již od dětství." Opět ticho. "Je zraněný. Co mi to může udělat, když se jenom podívám na jeho zranění? Můžete ho pověsit stejně tak celého jako zraněného, nebo ne?" Další ticho.

Po chvíli jsem si řekl, že bych se mohl pohnout. Měl jsem po těle množství modřin a oděrků, které jsem si nedokázal vysvětlit, nejspíš jsem k nim přišel cestou z Velkého sálu sem. Nejhorší na tom bylo, že při pohybu mi přischlé šaty bolestivě tahaly za strupy na ranách. Zjistil jsem, že se to dá vydržet. I na tak

malou místnost to pro mne byla dlouhá cesta z kavalce ke dveřím. Když jsem se tam dostal, zjistil jsem, že sotva tak vyhlédnu zamřížovaným okénkem ven. Spatřil jsem však jen kamennou zeď na protější straně úzké chodby. Zdravou levou rukou jsem se chytil za mříže.

"Patience?" zaskřehotal jsem.

"Fitzi? Och, Fitzi, jsi v pořádku?"

Taková otázka. Začal jsem se smát a místo toho jsem se rozkašlal, až jsem na patře ucítil přichut' krve. Nevěděl jsem, co na to říci. Nebyl jsem v pořádku, ale ani pro ni nebylo bezpečné, aby se o mě příliš zajímala. Tohle jsem s jistotou věděl, jakkoli jsem byl stále omámený. "Jsem v pořádku," zaskuhral jsem po chvíli.

"Och, Fitzi, král je mrtev!" zavolala na mě z chodby. Slova ze sebe chrlila ve spěchu, aby mi stačila říct všechno. "A královna Kettricken je pohřešovaná a následník trůnu Regal říká, že za tím vším vězíš ty. Říkají -"

"Lady Patience, už budete muset jít," pokusil se ji přerušit strážník. Ona ho však neposlouchala.

"- že jsi zešlel v zármutku nad Verityho smrtí a zabil krále a Serene a Justina, a nevědí, co jsi udělal s královnou, a nikdo nemůže -"

"S vězněm není dovoleno mluvit, madam!" řekl muž přesvědčivě, ale ona si ho nevšímala.

"- najít šaška. Wallace, to on říká, že viděl tebe a šaška, jak se hádáte nad královým tělem, a pak uviděl vejít Poďobaného muže, který si odnesl jeho duši. Ten muž je šílenec! A Regal tě též obviňuje z nízké magie, že prý máš duši zvířete! Tak jsi prý zabil krále. A -"

"Madam! Budete muset jít, jinak vás budu muset odvést."

"Tak to udělej," vyprskla na něj Patience. "Jen si to zkus. Lacey, tenhle chlap mě obtěžuje. Ach! Ty si troufáš na mě sahat! Na mne, která jsem byla Chivalryho nastávající královnou! No tak, Lacey, neubliž mu, je to jen chlapec. Nevychovaný chlapec, přesto však chlapec."

"Lady Patience, prosím vás..." Strážník teď změnil tón.

"Nemůžeš mě odsud odvléct, aniž bys opustil svůj post. Myslíš si, že jsem tak hloupá a nevidím to? Co teď uděláš? Zaútočíš na dvě staré ženské mečem?"

"Chestere! Chestere, kde vězíš?" zahulákal strážník ve službě. "Zatraceně, Chestere!" Slyšel jsem zoufalství v jeho hlase, jak se dovolával společníka, který si udělal volno. Pravděpodobně byl nahoře ve strážnici za kuchyní. Popíjel studené pivo. Pochutnával si na horkém dušeném. Při tom pomyšlení mě obestřely mráčky.

"Chestere?" Strážníkův hlas slábl. Byl to opravdu blázen, neboť nechal lady Patience prosmeknout se kolem a sám se šel poohlédnout po kamarádovi. V příštím okamžiku jsem zaslechl cupitání jejích střeviců u dveří. Ucítil jsem dotek jejích prstů na mé ruce svírající mříž. Nebyla tak vysoká, aby viděla dovnitř, a chodba byla hodně úzká, takže nemohla ustoupit vzad, abych na ni viděl. Ale dotek její ruky jsem uvítal jako sluneční paprsky.

"Hlídej, až půjde zpátky, Lacey," rozkázala a pak se obrátila ke mně: "Jak je ti, ale doopravdy?" Mluvila tichým, hlubokým hlasem, abych ji slyšel jen já.

"Mám žízeň. Hlad. Je mi zima. Celé tělo mě bolí." Neviděl jsem důvod jí lhát. "Co se teď na hradě děje?"

"No úplný zmatek. Buckkeepské strážce potlačily výtržnosti ve Velkém sále, ale pak se venku rozpoutala bitka mezi některými vnitrozemci, které sem přivedl Regal, a buckkeepskou stráží. Stráž královny Kettricken mezi ně vrazila klín a její velitelky je všechny zase srovnaly. Přesto panuje napětí. Mezi rváči nebyli jen vojáci. Mnozí hosté mají modřiny pod očima nebo stále kulhají. Naštěstí se nikdo z hostů vážně nezranil. Povídají, že nejhorší zranění utřil Blade. Šel k zemi, když ti držel od těla farrowské strážce. Má polámaná žebra a natlučené oči, udělali mu i něco s rukou. Ale Burrich říká, že bude v pořádku. Byly však vytyčeny meze a vévodové jsou teď proti sobě najezení jako psi."

"Burrich?" zeptal jsem se ochraptěle.

"Vůbec se do toho nezamíchal," ujišťovala mne. "Je naprosto v pořádku. Pokud ovšem rozmrzelost a nevrlost ke všem okolo značí být v pořádku. Což je u něj myslím normální."

Srdce se mně divoce rozbušilo. Burrich. Proč není pryč? Netroufal jsem si vyptávat se na něj dále.

Stačila by jedna otázka a Patience by posedla zvědavost. Budiž" A Regal?" zeptal jsem se.

Odfrkla si. "Člověk získává pocit, že Regala nejvíce rozčiluje skutečnost, že už nemá záminku opustit

Buckkeep. Předtím, jak víš, se chystal odvézt krále Shrewda a Kettricken do vnitrozemí, aby byli v bezpečí, a přitom vyraboval zámek, aby si s sebou mohli vzít své oblíbené věci. Ted' už ale žádnou takovou záminku nemá a pobřežní vévodové si vyžádali, aby zde zůstal a bránil hrad nebo aby na to místo dosadil muže, kterého si sami vyberou. Regal nabídl svého bratrance lorda Brighta, ale ten se pobřežním vévodům nezamlouvá. Ted', když se Regal najednou pokládá za krále, myslím, že v tom nenachází takové zalíbení, jaké čekal."

"Cožpak se korunoval sám?" V uších mi začalo povážlivě hučet. Stál jsem a držel se rukou usilovně za mříže. Nesmím omdlít, říkal jsem si. Stráže se brzy vrátí. Měl jsem jenom těchhle pár chvil, abych si vyslechl, co se nahoře děje.

"Měli jsme všichni plné ruce práce s pohřbíváním krále a pátráním po královně. Když krále našli mrtvého, poslali nás, abychom ji vzbudili, ale její dveře byly zamčené a na naše klepání nikdo neodpovídal. Nakonec se Regal opět obrátil na své sekymíky. Dveře do vnitřního pokoje byly taktéž zavřené a uzamčené. Ale královna byla pryč. Je to pro nás všechny veliká záhada."

"A co na to říká Regal?" V hlavě se mi postupně rozjasňovalo. Och, ta bolest.

"Nic moc, jenom to, že ona i s dítětem jsou určitě mrtví a že jsi to nějak přivodil ty. Pronáší divoká obvinění, týkající se zvířecí magie, a říká, že jsi svou Moudrostí zabil krále. Všichni požadují důkazy pro jeho tvrzení a on jen říká, že už brzy, už brzy."

Takže žádná zmínka o pročešávání silnic a cest. Vsázel jsem na to, že jeho zvědové svým Uměním celé naše spiknutí neodhalí. Avšak, připomněl jsem si, pokud by byl pátrače vyslal, pochyboval jsem, že by dostali příkaz přivést ji živou a zdravou.

"A co dělá Will?" zeptal jsem se.

"Will?"

"Will, Hostlerův syn. Člen koterie."

"Och. Ten. Nikde jsem ho neviděla, pokud si vzpomínám."

"Ach." Jako vlna mě obšťřely další mrákoty. Náhle se mi veškerá logika vymykala. Věděl jsem, že bych se měl zeptat na více otázek, ale nedokázal jsem vymyslet, jaké by měly být. Burrich byl stále zde, ale královna se šaškem byli pryč. Co se semlelo? Neexistoval bezpečný způsob, jak bych se na to Patience zeptal. "Víš ještě někdo, že jste tady?" vysoukal jsem ze sebe. Kdyby Burrich věděl, že sem má namířeno, jistě by poslal vzkaz.

"Samozřejmě že ne! Nebylo to tak snadné naplánovat, Fitzi. Lacey musela dát jednomu strážnému do jídla dávidlo, aby na hlídce zůstal pouze jeden. A pak jsme musely čekat, až odejde - och. Lacey říkala, abych ti vzala tohle. Má pod čepcem, tahle ženská." Její ruka zmizela, pak se zase vynořila a prostrčila mřížemi jedno a vzápětí druhé jablíčko. Obě dopadla na zem, než jsem je stačil chytit. Odolal jsem nutkání okamžitě po nich skočit.

"A co říkají o mně?" zeptal jsem se tiše.

Chvilí mlčela. "Lidé většinou říkají, že jsi blázen. A další zase to, že tě očaroval Pod'obaný muž, abys mezi námi té noci rozséval smrt. Šeptá se, že jsi plánoval vést vzpouru a zabil jsi Serene a Justina, poněvadž to zjistili. Ostatní, není jich mnoho, souhlasí s Regalem, že provozuješ zvířecí magii. Takové věci rozhlašuje převážně Wallace. Tvrdí, že svíce v králově pokoji nehořely modře, dokud jsi nevešel ty. A říká, že šašek na tebe křičel, že jsi zabil krále. Ale šašek je také pryč. Vyskytlo se tolik zlověstných znamení, a ted' tolik strachu..." Její hlas postupně umlkl.

"Já krále nezabil," pravil jsem tiše. "To Justin a Serene. Právě proto jsem je zabil, královým vlastním nožem."

"Stráže se vracejí!" zasyčela Lacey. Patience si toho nevšímalá.

"Ale Justin a Serene nebyli ani —"

"Nemám ted' čas to vysvětlovat. Bylo to s pomocí Umění. Ale udělali to jistě oni, Patience. Na to přísahám." Zmlkl jsem. "Co se mnou hodlají udělat?"

"Rozhodnutí ještě nepadlo, opravdu."

"Nemáme čas na zdvořilé lži."

Zaslechl jsem, jak naprázdno polkla. "Regal tě chce pověsit. Byl by tě zabil hned té noci přímo ve Velkém sále, kdyby Blade nadržel v odstupu jeho stráže, dokud ten rozruch nepotlačili. Pak se za tebe

postavili pobřežní vévodové. Lady Grace z Ripponu připomněla Regalovi, že žádný nositel farseerovské krve nesmí být usmrcen mečem ani oběšením. Regal odmítal připustit, že bys byl z královské krve, ale ozval se veliký křik, když to popřel. Teď se zapřísahá, že dokáže tvé praktiky s Moudrostí, přičemž každý, kdo by zvířecí magii provozoval, musí být oběšen."

"Lady Patience! Musíte ihned odejít, opravdu musíte, nebo to budu já, kdo bude viset!" Strážník byl zpátky, očividně s Chesterem, poněvadž bylo slyšet více než jedny kroky. Oba spěchali k mé cele. Patience se pustila mých prstů.

"Udělám pro tebe všechno, co jen budu moci," zašeptala. Předtím se usilovně snažila, aby se jí do hlasu nevešel ani náznak strachu, avšak při těch posledních slovech se naplno projevil.

A potom byla pryč, zatímco jako sojka peskovala strážce, Chestera či kohokoliv jiného, kdo ji vyprovázel od cel.

V okamžiku, kdy odešla, jsem se namáhavě shýbl a sebral ze země jablka. Nebyla velká a byla už seschlá následkem zimního skladování, mně však chutnala výtečně. Snědl jsem dokonce stopky. Ta trocha vláhy, kterou obsahovala, však vůbec neutišila mou žízeň. Chvilí jsem seděl na lavici, hlavu v dlaních, a nutil se zůstat bdělý. Věděl jsem, že musím přemýšlet, ale bylo to strašně těžké. Má mysl se odmítala soustředit. Měl jsem pokušení servat si košili z ran na ruce, ale přinutil jsem se nechat je v klidu. Dokud nehnisaly, nechtěl jsem se jimi zaobírat. Nemohl jsem si dovolit krváčet. Vzalo mi to veškerou sílu, než jsem se přibelhal zpátky ke dveřím. "Strážce!" zaskuhral jsem.

Nevšíkali si mě.

"Chci vodu. A jídlo."

Kde to jsi? Na mou otázku odpověděl někdo jiný.

Mimo tvůj dosah, příteli. Jak se máš?

Dobře. Ale chyběl jsi mi. Tak hluboce jsi spal, až jsem si skoro myslel, že je po tobě.

Já si také myslel, že je po mně. Té noci. Zavedl jsi je ke koním?

Ano. A pak odjeli. Srdce smečky jim řekl, že jsem kříženec, kterého jsi zkrotil. Jako kdybych byl nějaký voříšek provozující kousky k pobavení.

Chtěl mě tím chránit, ne tě urazit. Proč Srdce smečky nejel s nimi?

To nevím. Co uděláme teď?

Počkáme.

"Strážce!" zakřičel jsem znovu hlasitě, jak to jen šlo. Ale nebylo to moc nahlas.

"Odstup ode dveří." Mužský hlas se ozval hned u mé cely. Byl jsem tak zaujatý Nighteyesem, že jsem ho neslyšel přiblížit se. Vůbec jsem nebyl ve své kůži.

Malá dvířka vespod dveří se odsunula. Dovnitř vklouzla nádoba s vodou a půlka bochníku. Potom se dvířka zase zavřela.

"Děkuji."

Žádná odpověď. Zvedl jsem ze země hrnek a chléb a obojí pozorně prozkoumal. Voda byla cítit, jako by už byla nějakou dobu odstátá, ale když jsem k ní přičichl a opatrně usrkl, neodhalil jsem ani náznak přítomnosti jedu. Rozlomil jsem chléb na menší kousky, hledaje v těstě cizorodá zrnka či podezřelé skvrnky. Nebyl sice čerstvý, ale ani otrávený na žádný způsob, který bych dokázal zjistit. A někdo ho už půlku snědl. Zakratičko se po vodě a chlebu jen zaprášilo. Šel jsem si znovu lehnout na kamennou lavici a snažil se zaujmout co nejméně nepříjemnou polohu.

Cela byla suchá, ale studená, podobně jako každá nepoužívaná místnost na Buckkeepu během zimy. Přesně jsem věděl, kde jsem. Cely nebyly daleko od vinných sklepů. Věděl jsem, že bych si mohl vykřičet plíce a nikdo kromě strážných by mě neslyšel. Jako chlapec jsem zde slídl. Málokdy jsem v celách někoho spatřil a ještě méně často u nich stály strážce. Svižný průběh spravedlnosti na Buckkeepu zaručoval, že zřídka kdy existoval důvod zadržovat vězně déle než jen pár hodin. Právní přestupky zpravidla vyžadovaly, aby člověk zaplatil životem anebo prací vlastníma rukama. Ale tušil jsem, že teď, když se Regal prohlašuje za krále, dojdou tyto cely mnohem většího využití.

Zkoušel jsem usnout, ale konejšivé bezvědomí mne již opustilo. Místo toho jsem se převaloval na kamenné lavici a přemýšlel. Chvilí jsem se snažil přesvědčit sám sebe, že pokud se královna dostala pryč, zvítězil jsem. Ostatně vítězstvím se ti splnilo, co jsi chtěl, nebo ne? říkal jsem si. Vzápětí jsem se

přistihl, že myslím na to, jak rychle král Shrewd skoná. Jako když praskne mýdlová bublina. Jestli mě pověsí, bude to také tak rychlé? Nebo se budu dusit a houpat ještě dlouho? Abych od těch příjemných myšlenek odvrátil pozornost, uvažoval jsem, jak dlouho bude muset Verity svádět občanskou válku s Regalem, než bude moci zanést do mapy Šest vévodství opět jako Šest vévodství. Samozřejmě za předpokladu, že se Verity vrátí a dokáže očistit pobřeží od rudých lodí. Až Regal opustí Buckkeep, o čemž jsem byl přesvědčen, kdopak asi vyrukuje, aby ho obsadil? Patience mi říkala, že pobřežní vévodové nechťejí ani slyšet o lordu Brightovi. V Bucku bylo několik nižších šlechticů, ale žádný podle mne nebyl tak smělý, aby si nárokoval Buckkeep. Ne. Žádný z nich v současnosti neměl potenciální právo starat se o věci za hranicemi svého území. Nyní to bude každý sám za sebe. Pokud by ovšem Regal nezůstal na Buckkeepu. Jelikož byla královna pohřešovaná a král mrtvý, on byl koneckonců právoplatným králem. Ledaže by někdo věděl, že Verity je naživu. To se však týkalo jen hrstky lidí. Akceptovala by teď pobřežní vévodství Regala jako krále? Akceptovala by pobřežní vévodství jako krále Verityho, až by se vrátil? Nebo by pouze pohrdala tímto mužem, který je opustil kvůli pošetilé výpravě?

Čas se na tom neměnném místě pomalu vlekl. Nedostal jsem jídlo ani vodu, dokud jsem o ně sám nepožádal, a někdy ani to ne, takže podle jídel nebylo možné měřit den. Když jsem bděl, byl jsem věznem svých vlastních myšlenek a obav. Jednou jsem se pokusil spojit s Veritym, ale z toho úsilí se mi zatmělo před očima a nadlouho mě rozbolela hlava. Na druhý pokus jsem už nesebral síly. Měl jsem ustavičný hlad, jenž byl stejně neúprosný jako zima v cele. Dvakrát jsem slyšel, jak strážce odbyly Patience a jak odmítly dát mi jídlo a obvazy, které mi přinesla. Nezavolal jsem už na ni.

Chtěl jsem, aby to vzdala, aby se ode mě distancovala. Jediná úleva se vždy dostavila, když jsem usnul a ve snu lovil s Nighteyesem. Snažil jsem se používat jeho smysly, abych zjistil, co se na Buckkeepu děje, ale on přikládal věcem důležitost podle vlčích měřítek, a když jsem byl s ním, jeho hodnoty jsem sdílel. Čas se nedělil na dny a noci, ale od jednoho úlovku k druhému. Maso, které jsem pozřel, nemohlo sice vyživovat mé lidské tělo, přesto mě však uspokojovalo alespoň jeho hltání. S pomocí jeho smyslů jsem zjistil, že počasí se mění, a jednoho rána jsem se probudil s vědomím, že úsvit slibuje jasný zimní den. Počasí nájezdníků. Pobřežní vévodové už nemohli na Buckkeepu otálet, pokud ještě vůbec otáleli.

Jako bych měl být vyveden ven, zaslechl jsem ze strážnického stanoviště hlasy a šoupání bot o kamennou podlahu. Uslyšel jsem Regalův hlas, znetvořený hněvem, a nesmělý pozdrav strážníka, načež se vydali chodbou ke mně. Poprvé od chvíle, kdy jsem procitl v cele, jsem uslyšel v zámku zarachotit klíč a vzápětí se rozletěly dveře. Pomalu jsem vstal. Nakoukli na mě tři vévodové a proradný princ. Podařilo se mi vstát. Za mými lordy stáli v řadě vojáci ozbrojení kopími, jako by se chystali udržet v odstupu nepřítelny zvíře. Jeden strážník s taseným mečem stál v otevřených dveřích mezi Regalem a mnou. Princ moji nenávisť rozhodně nepodceňoval.

"Tady ho vidíte," řekl Regal nepokrytě. "Je živ a zdrav. Neodstranil jsem ho. Zároveň však vím, že na to mám právo. Zabil člověka, mého sluhu, přímo v mém sále. A ženu nahoře v její komnatě. Mám tedy právo na jeho život, už jen pro ty zločiny samotné."

"Nastávající králi Regale. Viníte FitzChivalryho, že zabil krále Shrewda s použitím Moudrosti," konstatoval Brawndy. A s poněkud těžkopádnou logikou dodal: "Nikdy jsem neslyšel, že by něco takového bylo možné. Ale pokud je to tak, pak na něj má právo v první řadě rada, protože by to znamenalo, že zabil především krále. To by vyžadovalo svolání rady, aby rozhodla o jeho vině či nevině a vynesla rozsudek."

Regal podrážděně vzdychl. "Pak tedy radu svolám. Udělejme to hned a skončujeme s tím. Je směšné oddalovat moji korunovaci kvůli popravě nějakého vraha."

"Můj pane, smrt krále není nikdy směšná," podotkl zcela klidně vévoda Shemshy z Shoaksu. "A nejprve to vyřešíme s jedním králem, než budeme mít druhého, Regale, nastávající králi."

"Můj otec je mrtev a řádně pohřben. Co s ním chcete ještě řešit?" Regal začínal být unáhlený. V jeho ironické odpovědi nebyl cítit žádný zármutek či respekt.

"Zjistíme, jak zemřel a či rukou," pověděl mu Brawndy z Bearnisu. "Váš člověk Wallace říká, že krále zabil FitzChivalry. Vy, nastávající králi Regale, jste souhlasil a řekl, že to udělal s použitím Moudrosti. Mnozí z nás věří, že FitzChivalry byl bezpříkladně oddaný svému králi a takovou věc by neudělal. A

FitzChivalry řekl, že to udělali praktikanti Umění." Poprvé vévoda Brawndy pohlédl přímo na mne. Střetl jsem se s jeho zrakem a promluvil, jako bychom byli o samotě.

"Zabili ho Justin a Serene," pravil jsem tiše. "S pomocí zrady zabili mého krále."

"Ticho!" zařval Regal. Napřáhl ruku, jako by se mě chystal udeřit. Já se ani nehnul.

"A tak jsem zabil je," pokračoval jsem, dívaje se pouze na Brawndyho. "Královým vlastním nožem. Proč bych si jinak vybíral takovou zbraň?"

"Blázni se dopouštějí podivných věcí." To promluvil vévoda Kelvar z Ripponu, zatímco zsinálý Regal se dusil vzteky. Chladnokrevně jsem se střetl s Kelvarovými očima. Naposled jsem s ním mluvil, když jsem byl hostem u jeho stolu v Neatbay.

"Já nejsem blázen," prohlásil jsem klidně. "Té noci jsem nebyl větším bláznem, než když jsem se jiné noci oháněl sekýrou před hradbami Bayguardu."

"To může být pravda," potvrdil Kelvar zamyšleně. "Povídá se, že v boji propadá zběsilosti."

Regalovi zajiskřilo v očích. "A také se povídá, že po boji ho viděli se zkrvavenými ústy. Že se stává jedním z těch zvířat, mezi nimiž vyrůstal. Je v područí Moudrosti."

Po této poznámce nastalo ticho. Vévodové si vyměnili pohledy, a když na mě Shemshy znovu pohlédl, v jeho pohledu se zračilo opovržení. Brawndy nakonec Regalovi odpověděl: "To je vážné obvinění, které tu vznášíte. Máte na to svědka?"

"Že měl zkrvavená ústa? Několik."

Brawndy jen potřásl hlavou. "Každý člověk může skončit boj se zkrvavenou tváří. Sekýra není čistotná zbraň. Sám to mohu dosvědčit. Ne. Vyžadovalo by to víc než to."

"Pak tedy svolíme radu," zopakoval netrpělivě Regal. "Vyslechne si, co říká Wallace o tom, jak zemřel můj otec a čí rukou."

Tři vévodové si vyměnili pohledy. Potom očima spočinuli na mně. Vypadali zamyšleně. Pobřeží nyní vedl vévoda Brawndy. Nabyl jsem o tom jistotu, když jako jediný promluvil: "Nastávající králi Regale.

Mluvme jasně. Obvinil jste FitzChivalryho, syna Chivalryho, z praktikování Moudrosti, zvířecí magie, s jejíž pomocí údajně zabil krále Shrewda. To je vskutku vážné obvinění. Abyste nás o tom přesvědčil, žádáme vás, abyste dokázal, že je nejenom v područí Moudrosti, ale že ji umí též používat, aby způsobil škody ostatním. Všichni jsme byli svědky, že na králově těle nebyly žádné stopy, vůbec žádné známky smrtelného zápasu. Kdybyste nebyl vyvolal ten povyk o velezradě, byli bychom připustili, že zemřel stářím. Někteří dokonce špitají, že jen hledáte záminku, abyste se zbavil FitzChivalryho. Vím, že jste ty zvěsti už slyšel, říkám je nahlas, abychom se jim postavili tváří v tvář." Brawndy se odmlčel, jako kdyby se radil sám se sebou. Pak opět pohlédl na své druhy. Když Kelvar ani Shemshy neprojeвили náznak nesouhlasu, odkašlal si a pokračoval:

"Máme návrh, nastávající králi Regale. Dokažte nám, sire, že FitzChivalry je v područí Moudrosti a že jejím prostřednictvím zabil krále Shrewda, a my vás necháme, abyste ho usmrtil, jak sám uznáte za vhodné. Budeme svědčit při vaší korunovaci na krále Šesti vévodství. A dále též akceptujeme lorda Brighta jako vašeho zástupce na Buckkeepu a současně svolíme, abyste přemístil svůj dvůr do Tradefordu."

Regalovou tváří se mihl triumfální výraz. Vzápětí ho překrylo podezření. "A když to, vévodo Brawndy, nedokážu k vaší spokojenosti?"

"Potom bude FitzChivalry žít," prohlásil klidně Brawndy. „A vy mu svěříte správcovství Buckkeepu a síly Bucku na dobu své nepřítomnosti." Všichni tři vévodové pozvedli zrak k Regalovi.

"Tohle je proradnost a velezrada!" zasyčel Regal.

Shemshyho ruka málem sklouzla k meči. Kelvar zrudl, ale neřekl ani slovo. Napětí mezi muži nastoupenými za nimi dostoupilo vrcholu. Pouze Brawndy se nehýbal. "Můj pane, vznášíte další obvinění?" otázal se chladnokrevně. "Opět budeme požadovat jejich prokázání. Mohlo by to dále pozdržet vaši korunovaci."

Po chvíli kamenného mlčení, doprovázeného kamennými pohledy, Regal tiše pravil: "Mluvil jsem unáhleně, mí vévodové. Jsou to pro mne těžké časy. Být tak náhle zbaven otcova vedení, připraven o matku, zatímco naše paní královna a její nenarozené dítě jsou pohřešovány... Jistě dost důvodů na to, aby člověka dohnaly k unáhleným výrokům. Já... nu dobře. Přistoupím na tuto... úmluvu, kterou jste mi

navrhli. Dosvědčím, že FitzChivalry je v područí Moudrosti, jinak ho propustím na svobodu. Stačí vám to?"

"Ne, můj nastávající králi," odpověděl klidně Brawndy. "Takové podmínky jsme nestanovili. Bude-li FitzChivalry nevinný, bude dosazen na místo velitele Buckkeepu. Prokážete-li jeho vinu, akceptujeme Brighta. Takové jsou naše podmínky."

"A co smrt Justina a Serene, cenných sluhů a členů koterie? Alespoň tyhle smrti mu můžeme přičíst na vrub. Tohle přece sám přiznal." Pohled, kterým mě Regal obdařil, mne málem na místě usmrtil. Jak hluboce nyní musel litovat toho, že mě obvinil z vraždy Shrewda. Nebýt Wallaceových divokých obvinění a toho, že se za ně sám postavil, mohl by požadovat, abych byl utopen za Justinovu smrt. To byla má práce, jak ostatně všichni dobře viděli. Ironií osudu jeho touha potupit mě za každou cenu zapříčinila odročení mé popravě.

"Budete mít dostatek příležitostí, abyste dokázal, že je v područí Moudrosti a vrahem vašeho otce. Pouze za tyto zločiny vás necháme ho pověsit. A co se týče těch dvou... on tvrdí, že krále zabili oni. Pokud není vinný, jsme ochotni akceptovat, že ti, které zabil, zemřeli po právu."

"To je neúnosné!" vyprskl Regal.

"Můj pane, takové jsou naše podmínky," odpověděl klidně Brawndy.

"A když je odmítnu?" vzplál vzteky Regal.

Brawndy pokrčil rameny. "Nebe je jasné, můj pane. Počasí nájezdníků, alespoň pro ty z nás, kteří máme na starosti pobřeží. Musíme se rozjet na naše hrady, abychom bránili naše břehy, jak nejlépe to půjde. Bez svolání kompletní rady se nemůžete korunovat na krále, ani ze zákona jmenovat muže, který by spravoval Buck místo vás. Musíte přezimovat na Buckkeepu, můj pane, a čelit mořským pirátům stejně jako my."

"Předhazujete mi tu zvyklosti a malicherné zákony, jen abyste mne podrobili své vůli. Jsem váš král, nebo ne?" zeptal se Regal otevřeně.

"Nejste náš král," podotkl Brawndy tiše, leč neústupně. "Jste náš nastávající král. A nastávající zřejmě až do doby, než se tato obvinění a tento problém vyřeší."

Regalův temný pohled jasně prozrazoval, jak málo se mu to zamlouvá. "Nu dobře," řekl zpříma, leč příliš unáhleně. "Myslím, že se musím podrobit této... dohodě. Ale pamatujte: to vy jste prohlásili, že to musí být takhle, ne já." Otočil se a pohlédl na mne. Už tehdy jsem věděl, že svému slovu nedostojí, věděl jsem, že v té cele zemřu. Při tom náhlém vědomí mé vlastní smrti se mi udělalo mdlo a zatmělo se mi před očima, až jsem se zapotácel. Cítil jsem, jak jsem o dva kroky vycouval ze svého života. Uvnitř mne obestřel krutý mráz.

"Pak jsme dohodnutí," řekl zdvořile Brawndy. Stočil zrak ke mně a vzápětí se zamračil. Něco z mých pocitů se mi muselo zračit ve tváři, protože se rychle zeptal: "FitzChivalry. Je tu o vás dobře postaráno? Dávají vám najíst?" Při těchto slovech si rozepnul brož na rameni. Plášť měl již značně obnošený, ale zato vlněný, a když mi ho hodil, jeho váha mě mrštila proti zdi.

Vděčně jsem sevřel jeho svrchník, dosud teplý od žáru jeho těla. "Vodu. Chléb," řekl jsem úsečně. Sklopil jsem zrak k těžkému kusu oděvu. "Děkuji vám," řekl jsem ještě tišeji.

"Má se lépe než mnozí jiní!" odsekl vztekle Regal. "Časy jsou zlé," dodal nepřesvědčivě. Jako by ti, ke kterým mluvil, to sami nevěděli lépe než on.

Brawndy si mě pár okamžiků měřil očima. Neříkal jsem nic. Nakonec mrštil ledovým pohledem po Regalovi. "Tak zlé, že sem nemůže dostat alespoň nějakou slámu na spaní místo pryčny z kamene?"

Regal jeho zlostný pohled opětoval. Brawndy se ale nedal. "Budeme potřebovat důkaz o jeho vině, nastávající králi Regale, dřív než dáme souhlas k jeho popravě. Mezitím očekáváme, že ho udržíte při životě."

"Alespoň mu dávejte polní přiděly," radil Kelvar. "Nikdo nebude namítat, že jste ho tím zhýčkal."

Potřebujeme živého muže, ať už má skončit na šibenici, jak požadujete vy, nebo na místě velitele Bucku, jak požadujeme my."

Regal zkřížil ruce na prsou a neříkal nic. Věděl jsem, že budu nadále dostávat jenom vodu a půlky chleba. Myslím, že by se dokonce pokusil sebrat mi Brawndyho plášť, kdyby nevěděl, že bych o něj bojoval. Trhnutím brady naznačil stráží, aby zavřela dveře. Jakmile se zabouchly, vrhl jsem se proti

mřížím a díval se za nimi. Myslel jsem, že zakřičím a všem jim řeknu, že Regal mě nenechá žít, že si najde způsob, jak mě tu zabít. Ale neudělal jsem to. Nevěřili by mi. Stále se Regala nebáli tak, jak by měli. Kdyby ho znali tak jako já, věděli by, že žádný slib ho nemůže přinutit, aby jejich úmluvu dodržel. Zabije mě. Měl mě až příliš hluboko v hrsti, než aby odolal pokušení skoncovat se mnou.

Odstoupil jsem ode dveří a celý zdřevěnělý jsem se odbelhal na kamennou lavici. Sedl jsem si. Spíše jen reflexivně než vědomě jsem si přehodil Brawndyho plášť přes ramena. Před chladem, který jsem nyní pociťoval, mě žádná vlna neochrání. A jako se vlna stoupajícího přílivu nahrne do přímořské dutiny, tak mě opět naplnilo vědomí mé vlastní smrti. A znovu jsem si myslel, že snad omdlím. Vzepřel jsem se tomu a malátně odrazil své vlastní myšlenky na to, jakou smrt by mně Regal mohl vybrat. Nabízelo se tolik způsobů. Měl jsem podezření, že se ze mne pokusí přiznání vymáčkout. Bude-li mít dost času, mohl by uspět. Při té myšlence se mi udělalo mdlo. Snažil jsem se od toho srázu odtáhnout, abych si tak naplno neuvědomoval, že mě nejspíš čeká bolestivá smrt.

S podivně odlehčeným srdcem jsem najednou přišel na to, že bych ho mohl podvést. V manžetě zakrvaveného rukávu jsem měl stále kapsičku s jedem, který jsem už tak dávno připravil pro Wallace. Kdyby jenom sliboval méně úděsnou smrt, byl bych si ho vzal hned. Jenže já ho nenamíchal tak, aby přivodil rychlý a bezbolestný spánek, nýbrž aby způsobil křeče, úplavici a horečku. Později mě napadlo, že by to přece jen mohlo být lepší než smrt, kterou mi vybere Regal. Taková myšlenka mi však neposkytla žádnou útěchu. Lehl jsem si naznak na kamennou desku a důkladně se zabalil do Brawndyho mohutného pláště. Doufal jsem, že mu nebude moc chybět. Byla to zřejmě poslední laskavost, kterou pro mě kdo kdy udělá, pomyslel jsem si. Neusnul jsem. Nýbrž unikl jsem, vědomě jsem se vnořil do svého vlčího světa.

O něco později jsem procitl z lidského snu, v němž mi Chade domlouval za to, že nedávám pozor. Schoulil jsem se do klubička pod Brawndyho pláštěm. Do mé cely proniklo světlo pochodně. Nemohl jsem říci, zda je den nebo noc, ale měl jsem za to, že je hluboká noc. Snažil jsem se znovu usnout. Chadeův úpěnlivý hlas však dále naléhal...

Pomalu jsem se posadil. Ten tlumený hlas, se svou intonací a zabarvením, jistě patřil Chadeovi. Když jsem se posadil, jako by zeslábl. Znovu jsem si lehl. Nyní zněl hlasitěji, ale stále jsem nedokázal pochytit jednotlivá slova. Přiložil jsem ucho ke kamenné lavici. Nic. Pomalu jsem vstal a pomalu přecházel po malé cele, ode zdi do rohu a zase zpět. V jednom koutě byl hlas nejsilnější, přesto jsem však nerozlišoval jednotlivá slova. "Nerozumím ti," pravil jsem do prázdna cely.

Tlumený hlas se odmlčel. Pak promluvil znovu, podle tónu se na něco dotazoval.

"Nerozumím ti!" řekl jsem hlasitěji.

Chadeův hlas spustil znovu, tentokrát vzrušeněji, ale nikoli hlasitěji.

"Nerozumím ti!" zvolal jsem zoufale.

Kroky před mou celou. "FitzChivalry!"

Hlídačka byla malá. Neviděla okénkem dovnitř. "Co je?" zeptal jsem se ospale.

"Co jsi to volal?"

"Cože? Och. Jenom zlý sen."

Kroky poodešly. Slyšel jsem její smích, jak říkala druhé strážní: "Těžko si představit, jaký sen pro něj může být horší než probuzení." Měla vnitrozemský přízvuk.

Šel jsem si znovu lehnout na lavici. Chadeův hlas ustal. Měl jsem nutkání souhlasit se strážnicí. Chvilí jsem teď nespál, ale přemýšlel jsem, co se mi Chade tak zoufale snažil sdělit. Pochyboval jsem, že to byly dobré zprávy, a nechtěl jsem si představovat špatné. Už to vypadalo, že zde zemřu. Ale ať už je to jakkoliv, alespoň jsem napomohl královně k útěku. Přemýšlel jsem, jak je asi daleko na cestě. Vzpomněl jsem si na šaška a uvažoval jsem, jak asi bude snášet strasti zimního cestování. Zakázal jsem si ptát se, proč s nimi není Burrich. Místo toho jsem myslel na Molly.

Musel jsem usnout, protože jsem ji najednou spatřil. Trmácela se vzhůru po nějaké cestě a na ramenou měla vahadlo obtížené vědry s vodou. Zdála se být pobledlá, nemocná a znavená. Na vrcholu kopce stála polorozpadlá chatrč se zavátými zdmi. Molly se zastavila, spustila vědra na zem u dveří a chvíli stála s pohledem upřeným na moře. Zamračila se, panovalo totiž hezké počasí a slabý vítr pouze doběla načechrával hřebeny vln. Nadzvedl jí husté vlasy, jako jsem to dělával já, a pohlídl křivku její hřejivé

šíje a čelistí. Pojednou se jí rozšířily oči. Pak je zaplavily slzy. "Ne," řekla nahlas. "Ne. Už na tebe nebudu myslet. Už ne." Shýbla se, zvedla těžká vědra a zašla do chatrče. Přibouchla za sebou dveře. Vítr jimi pronikal dovnitř. Také došková střecha špatně těsnila. Vtom vítr zafoukal silněji a já se jím nechal unášet pryč.

Házel jsem sebou, vrhal se do jeho proudu a nechal ho odplavit všechny mé bolesti. Chtěl jsem se ponořit hlouběji, do hlavního proudu, kde mě to mohlo úplně smést, zbavit sebe sama a mých malicherných starostí. Vlácel jsem ruce v tom spodním toku, dravém a mohutném jako pádící řeka. Vtahovalo mě to.

Držel bych se od toho zpátky, kdybych byl tebou.

Opravdu? Nechal jsem Verityho, ať sám na chvíli zváží moji situaci.

Možná že ne, odvětil pochmurně. Něco jako povzdech. Měl jsem vytušit, jak je to zlé. Zdá se, že si to vždy vyžádá hodně úsilí, ba i riziko onemocnění či extrémní nátlak nějakého druhu, aby člověk rozbořil tvé zdi a ty jsi mohl vstoupit do Umění. Nadlouho se odmlčel a oba jsme byli zticha, myslíce na všechno a na nic současně. Takže. Můj otec je mrtev. Justin a Serene. Měl jsem to nějak poznat. Jeho únava a ubývající síly, to jsou typické příznaky pro králova muže, příliš často vysávaného na pokraj možností. Tuším, že to trvalo dlouho, nejspíš už v době, než Galen... zemřel. Jedině on by mohl takovou věc vymyslet, nemluvě o způsobu, jak to provádět. Jak ohavný způsob využití Umění. A oni nás špehovali? Ano. Nevím, kolik se toho dozvěděli. A je tu ještě jeden nebezpečný člověk. Will.

Ať jsem třikrát proklet, já blázen. Podívej se na to, Fitz. Měli jsme to poznat. Lodě nám nejprve sloužily tak dobře, ale pak, jakmile zjistili, co mezi sebou máme, ty a já, našli si způsoby, jak nás odblokovat. Koterii měl Regal v kapse, hned jak byla utvořena. A tak jsme měli k dispozici buďto opožděné zprávy, nebo žádné nedorazily. Pomoc byla vyslána vždycky pozdě anebo vůbec. Je tak nasáklý nenávistí jako klíště krví. A zvítězil.

Ne tak docela, můj králi. Držel jsem svou mysl na uzdě, mimo myšlenky na Kettricken, kterak jev bezpečí na cestě do hor. Místo toho jsem zopakoval: Ale stále je tady Will. A Burl a Carrod. Musíme být obezřelí, můj princ.

Náznak vroucnosti. To budu. Ale víš, jak hluboce jsem ti vděčný. Možná jsme zaplatili vysokou cenu, ale to, co jsme koupili, stálo za to. Alespoň mně ano.

Mně taky. Vycítil jsem z něj únavu a taky rezignaci. Vzdáváte to?

Ještě ne. Ale jako ve tvém případě, ani má budoucnost nevyhlíží slibně. Ostatní jsou všichni mrtví nebo utekli. Já budu pokračovat. Jen nevím, jak daleko ještě musím jít. Či co mám udělat, až se tam dostanu. A jsem tak unavený. Vzdát to by bylo tak snadné.

Verity ve mně snadno četl, jak jsem věděl. Ale já se k němu musel neustále natahovat po všem, co mi nesdělil. Cítil jsem tu velikou zimu kolem něho, jakož i bolestivé zranění, které mu překáželo v dýchání. A jeho osamělost a bolest z vědomí, že ti, kteří zemřeli, zemřeli tak daleko od domova, navíc pro něj. Hod, vzpomněl jsem si a můj zármutek odrážel jeho. Charim. Navždy pryč. A bylo tu ještě něco dalšího, něco, co mi nemohl dost dobře sdělit. Pokušení, vrávorání nad propastí. Nátlak, škubání, velmi připomínající dotěrné prsty Umění, které jsem cítil vlivem Serene a Justina. Snažil jsem se k němu prosmeknout a podívat se na to zblízka, ale on mě držel zpátky.

Některá nebezpečí jsou ještě nebezpečnější, když jim člověk stane tvář v tvář, varoval mě. Tohle je jedno z nich. Ale jsem si jist, že je to cesta, kterou se musím dát, pokud mám najít Elderlingy.

"Vězni!"

S trhnutím jsem procítl z transu. V zámku zarachotil klíč a dveře se rozlétly. Na prahu stála nějaká dívka. Vedle ní byl Regal a jednou rukou jí konejšivě spočíval na rameni. Po stranách je doprovázeli dva strážníci, podle střihu uniform vnitrozemci. Jeden se předklonil a vrazil do mé cely pochodeň. Ucukl jsem bezděčně dozadu a pak se posadil, mžikaje očima v nezvykle silném světle. "Je to on?" zeptal se vlídně Regal děvčete. Bojácně po mně pokukovala. Zíral jsem na ni též a snažil se přijít na to, proč mi připadá povědomá.

"Ano, sire, lorde princí, králi, sire. To je on. Toho rána jsem šla ke studně, musela jsem, musela jsem pro vodu, jinak by dítě zemřelo, stejně jako kdyby ho zabili nájezdníci. A bylo to jen na chvíli, celé Neatbay bylo tiché, jako by bylo mrtvé. A tak jsem šla časně zrána ke studně, plížila se oparem, sire. A

najednou tam byl tady ten vlk, hned u studny, a trhne sebou a zírá na mě. A vítr pohne mlhou a vlk je pryč, teď je z něho člověk. Tenhle muž. Vaše královské Veličenstvo." A dál na mě upírala své vytřeštěné oči.

Ted' jsem si na ni vzpomněl. To ráno po bitvě o Neatbay a Bayguard. Nighteyes a já jsme se zastavili u studny, abychom si odpočali. Vzpomněl jsem si, jak do mě strčil, aby mě probudil, a zmizel, jakmile se dívka přiblížila.

"Jsi statečné děvče," pochválil ji Regal a znovu ji poplácal po rameni. "Nuže, strážte, odved'te ji nahoru do kuchyně, ať dostane dobře najíst, a sežeňte jí někde postel. Ne. Tu pochodeň mi tu nech." Všichni až na Regala vycouvali ze dveří a stráž je zvenčí přibouchla. Slyšel jsem vzdalující se kroky, ale světlo za dveřmi zůstávalo. Jakmile kroky umlkly, Regal znovu promluvil:

"Tak vidíš, Bastarde, vypadá to, že hraje skončena. Tví zastánci tě, tuším, hezky rychle opustí, jakmile zjistí, co jsi zač. Existují samozřejmě další svědci. A ti vypoví, že všude tam, kde jsi v Neatbay bojoval, byly vlčí stopy a pokousané mrtvoly. Dokonce i někteří z naší buckkeepské stráže, budou-li vzati pod přísahu, musí potvrdit, že když ses bil s vykovanými, některá těla nesla stopy po zubech a drápech." Zhluboka vydechl uspokojením. Uslyšel jsem, jak strká pochodeň do nástěnného držáku na chodbě. Vrátil se zpátky ke dveřím. Byl dost vysoký na to, aby na mě mohl zvenčí nahlédnout okénkem. Poštil se jsem vstal a přiblížil se ke dveřím, abych ho obdařil pohrdlivým pohledem. Ucukl zpátky. Pocítil jsem malicherné zadostiučinění.

To ho popíchlo. "Byl jsi tak naivní. Takový blázen. Přibelhal ses domů z hor s ocasem mezi nohama a myslel sis, že Verityho přízeň postačí, abys přežil. Ty a ty tvé poštilé komploty. Věděl jsem o nich o všech. O všech, Bastarde. I o tvém klábosení s naší královnou, i o uplácení Brawndyho na věži, abyste ho obrátili proti mně. I o jejich plánech opustit Buckkeep. Vezměte si teplé věci, říkal jsi jí. Král pojede s vámi." Stoupl si na špičky, aby měl jistotu, že jeho úsměv vidím. "Neodjela s nikým, Bastarde. Ani s králem, ani s teplými věcmi, jež si zabalila." Odmlčel se. "A ani na koni." Poslední slova vyřkl tak mazlivě, jako by si je šetřil po velmi dlouhou dobu. Dychtivě přitom sledoval mou tvář.

Pojednou mi došlo, že jsem devateronásobný blázen. Rosemary. Sladké ospalé dět'átko, vždy podřimující v koutě. Tak bystré, že ji člověk pověřil jakýmkoli úkolem. Tak mlad'ounek, že člověk zapomněl, že u toho byla také. Přesto jsem to měl vědět. Nebyl jsem o moc starší, když mě Chade poprvé začal vyučovat mému řemeslu. Udělalo se mi zle a muselo se to projevit i na mé tváři. Nedokázal jsem si vzpomenout, co jsem před ní kdy řekl nebo neřekl. Neměl jsem žádnou možnost zjistit, jaká tajemství Kettricken svěřila té malé černé kudrnaté hlavičce. Jakých hovorů s Veritym byla svědkem, jakých schůzek s Patience? Královna a šašek byli pohřešováni. Jedině to jsem s jistotou věděl. Dostali se vůbec živí z Buckkeepu? Regal se zubil, navýsost spokojený sám se sebou. Zamřížované dveře mezi námi byly jedinou věcí, jež mi bránila porušit můj slib daný Shrewdovi.

Odešel, stále se usmívaje.

Regal měl svůj důkaz o mém spojení s Moudrostí. Oním klíčovým svědkem bylo to děvče z Neatbay. Už mu pouze zbývalo, aby ze mě na mučidlech vymohl přiznání, že jsem zabil Shrewda. Měl na to spoustu času. Právě tolik, kolik bude potřebovat.

Sesul jsem se na podlahu. Verity měl pravdu. Regal zvítězil.

10 Mučení

Leč princeznu Willful1 by neuspokojilo nic, jen kdyby si vyrazila na lov s hřebcem Piebaldem2. Všechny její dámy ji varovaly, ale ona jen odvrátila hlavu a neposlouchala je. Také všichni páni ji varovali, ale ona se jen pošklebovala jejich obavám. Dokonce i stájmistr ji vyhledal, aby ji od toho odradil, řka: "Paní princezno, ten hřebec by měl být utracen v krvi a ohni, protože ho cvičil Sly o' the Wit3 a pouze jemu je věrný!" Tehdy se princezna Willful rozlítla a řekla: "Cožpak to nejsou mé stáje a mí koně a cožpak si nesmím vybrat, na kterém zvířeti pojedu?" Tu všichni zmlkli tváří v tvář jejímu hněvu a ona nechala osedlat hřebce Piebalda na lov.

Vyrazili kupředu, za mohutného štěkání psů a třepetání barev. A hřebec Piebald ji krásně nesl a unesl ji přes pole daleko vpřed, až se konečně ocitli z dohledu ostatních lovců. A pak, až byla princezna na hony

daleko, za kopcem a pod zelenými stromy, ji hřebec Piebald unášel cestou necestou, dokud se neztratila a povyk psů byl jen vzdálenou ozvěnou v kopcích. Nakonec zastavila u řeky, aby se napila studené vody, avšak hle, když se otočila, hřebec Piebald byl ten tam a na jeho místě stál Sly o' the WH, stejně skvrnitý jako jeho zvíře uhranuté Moudrostí. A pak byl s ním jako hřebec s klisnou, takže dřív než se rok s rokem sešel, chodila s outěžkem. A když ti, kteří byli u porodu, uviděli dítě, celé skvrnité ve tváři a na ramenou, vykřikli nahlas hrůzou. Když ho spatřila princezna Willful, zaječela a vypustila duši v krvi a hanbě, že porodila dítě Sly o' the Wita. A tak se princ Piebald zrodil ve strachu a hanbě a právě tyto s sebou přinesl na svět.

"Legenda o princí Piebaldovi"

Pochodeň, kterou tu Regal zanechal, roztančila stíny mříží na stěně. Chvilí jsem je sledoval, bezmyšlenkovitě, beznadějně. Vědomí mé vlastní smrti mne otupovalo. Postupně se má mysl znovu rozběhla, ale bez nějaké souslednosti. Nesnažil se mi Chade sdělit právě tohle? Kettricken bez koně, kolik se toho Regal dozvěděl o koních? Znal i místo určení? Jak unikl Burrich odhalení? Či unikl vůbec? Nemohl bych se s ním setkat v mučímě? Mysli si Regal, že do únikového plánu je zapojena také Patience? A pokud ano, spokojil by se pouze s tím, že by ji zde zanechal, anebo by jeho pomsta byla přímočařejší? Až si pro mě přijdou, mám se bít?

Ne. Půjdu se vši důstojností. Ne. Holýma rukama zabiji tolik vnitrozemských bídáků, kolik jen dokážu. Ne. Půjdu klidně a počínám si na Regala. Věděl jsem, že u toho bude, aby se díval, jak umírám. A co můj slib daný Shrewdovi: nezabít nikoho z jeho blízkých? Ten už mě nepoutal. Opravdu? Nikdo mě stejně nemohl zachránit. Ani jsem si nekladl otázku, zda něco nepodnikne Chade, zda by něco nemohla udělat Patience. Až ze mě Regal na mučidlech vyždímá přiznání... nechá mě naživu, aby mě mohl přede všemi pověsit a rozčtvrtit? Jistěže ano. Proč by si odpíral takové potěšení? Přijde se Patience podívat, jak umírám? Možná by jí v tom mohla zabránit Lacey. Odmrští jsem svůj život stranou, obětoval jsem všechno pro nic. Alespoň jsem zabil Serene a Justina. Stálo to za to? A unikla vůbec královna, nebo se stále ukrývá někde uvnitř hradních zdí? Nesnažil se mi Chade sdělit právě tohle? Ne. Má mysl se plácala a drásala v myšlenkách jako krysa spadená do sudu s dešťovkou. Strašně jsem chtěl s někým mluvit, s kýmkoli. Přinutil jsem se ke klidu, k rozumu, a náhle jsem nahmatl záchytný bod. Nighteyes. Nighteyes přece říkal, že je odvedl, že je zavedl k Burrichovi.

Bratře? hmátl jsem po Nighteyesovi.

Tady jsem. Vždycky jsem tady.

Pověz mi o té noci.

O jaké noci?

Té noci, kdy jsi vyváděl lidi z hradu za Srdcem smečky.

Ach. Vnímám jsem, jak se usilovně namáhá. Měl své vlčí způsoby. Jednou udělaná věc pro něj byla skončená. Neuvažoval moc dopředu, jen do dalšího úlovku, nevzpomínal si skoro na nic z toho, co se stalo před měsícem či před rokem, pokud se to přímo netýkalo jeho přežití. Tak si vzpomínal na klec, ze které jsem ho pustil, ale kde lovil čtyři noci předtím, to už nevěděl. Pamatoval si jen všeobecné věci, například vychozenou králičí stezku, pramen, který nikdy nezamrzá, ale konkrétní detaily, jako kolik králíků usmrtil před třemi dny, ty už pro něj byly navždycky ztracené. Tajil jsem dech v očekávání, že by mi snad mohl dát naději.

Všechny jsem je odvedl k Srdci smečky. Kéž bys tam byl taky. Mám v pysku dikobrazi osten. Nemůžu ho tlapou dostat ven. Bolí to.

A jak jsi k tomu přišel? I uprostřed toho všeho jsem se mimoděk neubránil úsměvu. Věděl o tom své, ale nedokázal prostě odolat pohledu na tlusté škobrtaující stvoření.

To není žádná legrace.

To já vím. Opravdu to nebyla legrace. Takový osten byla protivná špičatá věc, která se bude nořit stále hlouběji a vše kolem bude pěkně hnisat. Mohlo by se to zhoršit natolik, že by mu to znemožnilo lovit.

Stočil jsem svou pozornost k jeho problému. Dokud ho nevyřeším, nebude schopen soustředit se na nic jiného. Srdce smečky ti to vytáhne, když ho pěkně požádáš. Můžeš mu důvěřovat.

Když jsem k němu mluvil, odstrčil mě. Ale pak mluvil on ke mně.

Opravdu?

Pomalé probírání myšlenkami. Té noci. Když jsem je vedl k němu. Řekl mi: "Zaved' je sem ke mně, ne do liščího doupěte. "

Zobraz mi to místo, kam jste šli.

To už pro něj bylo těžší. Ale jak se namáhal, vybavoval si krajnici, liduprázdnou cestu v poletujícím sněhu, na ní pouze Burriche, jak sedí obkročmo na Ruddym a vede Sooty. Spatřil jsem též Samici a Toho bez pachu, jak si pojmenoval další osoby. Na Chadea si vzpomínal dobře, hlavně pro tučnou hovězí kost, kterou Nighteyese podaroval při jejich odchodu.

Mluvili mezi sebou?

Až příliš. Když jsem je opouštěl, ňafali jeden na druhého.

Ať se snažil sebevíc, bylo to vskutku vše, co pro mne měl. Bylo toho dost, abych poznal, že naše plány doznaly drastických změn, a to na poslední chvíli. Podivné. Byl jsem ochoten položit za Kettricken život, ale nyní jsem si nebyl jist svými pocity, když jsem se musel vzdát svého koně. Pak jsem si však vzpomněl, že na koni už asi nikdy nepojedu, jediné snad na tom, který mě ponese k šibeničnímu stromu. Alespoň Sooty odjela s někým, koho jsem měl rád. A Ruddy. Proč právě tihle dva koně? A proč jen tihle dva? Nepodařilo se snad Burrichovi propašovat ze stájí ostatní? Právě proto neodjel?

Ten osten bolí, připomněl mi Nighteyes. Nemůžu kvůli té bolesti žrát.

Rád bych ti přišel na pomoc, ale nemohu. Musíš požádat Srdce smečky.

Nemůžeš ho požádat ty? Tebe neodstrčí.

Usmál jsem se sám pro sebe. Jednou to udělal. Stačilo mi to, vzal jsem si z toho poučení. Ale když za ním půjdeš a požádáš ho o pomoc, neodstrčí tě.

Nemůžeš ho požádat ty, aby mi pomohl?

Nemohu s ním mluvit tak jako s tebou. A je ode mě příliš daleko, abych na něj zašťekal.

Já to tedy zkusím, řekl pochybovačně Nighteyes.

Nechal jsem ho jít. Přemýšlel jsem, jak ho nejlépe vyrozumět o své situaci. Pak jsem to zavrhl. Nemohl stejně nic dělat, pouze by ho to rozrušilo. Nighteyes řekne Burrichovi, že jsem ho za ním poslal, Burrich se tak dozví, že jsem stále naživu. Jinak prakticky nebylo co sdělovat, protože to již stejně věděl sám. Poté se čas líně vlekl. Měřil jsem ho různými dostupnými způsoby. Pochodeň po Regalovi dohořela. Vystřídaly se strážce. Kdosi přišel a prostrčil mi dveřmi jídlo a vodu. Nežádal jsem o to. Napadlo mě, zda to neznamená, že uběhl dlouhý čas od chvíle, kdy jsem naposledy jedl. Strážce se znovu vystřídaly. Tohle byl upovídaný pár, muž se ženou. Mluvili však ztišenými hlasy a já slyšel jenom mumlání a smích. Jakési oplzlé flirtování mezi těmi dvěma, tušil jsem. Přerušil je něčí příchod.

Přátelský hovor náhle utichl. Bylo slyšet tiché mumlání, tentokrát podbarvené velice uctivým tónem.

Žaludek se mi smršťoval a ztuhl. Tiše jsem vstal a po špičkách se přesunul ke dveřím. Nakoukl jsem skrz mřížku ke strážnímu stanovišti.

Přiblížil se chodbou jako stín. Mlčky. Nikoli pokradmu. Nebyl nenápadný, nemusel se obtěžovat s kradmostí. Tohle bylo Umění, jaké jsem dosud nezažil. Ucítil jsem, jak se mi v zátylku naježily vlasy, když se Will zastavil přede dveřmi a pohlédl dovnitř na mne. Nemluvil a já si mluvit netroufal. Už jen při pohledu na něj jsem se mu bezděky dost pootevřel. Netroufal jsem si však očima ucuknout. Umění se kolem něj třpytivě tetelilo jako aura vědomí. Stáhl jsem se hluboko dovnitř, hlouběji a hlouběji, stahuje s sebou všechny své pocity a myšlenky a zahrazuje se o překot zdmi, ale jaksi jsem přitom věděl, že i tyhle zdi mu o mně mnohé vypovídají. Dokonce má obrana mu skýtala způsob, jak ve mně číst. A s tím, jak mi vyschlo v ústech a v hrdle, zároveň vyvstala otázka: Kde celou tu dobu byl? Co bylo pro Regala tak důležité, že tím pověřil Willa, místo aby ho využil k záchraně koruny?

Bílá loď.

Ta odpověď mi vytanula odkudsi z hloubi nitra, vycházela z tak hluboké spojitosti, že jsem ji nebyl schopen vydolovat na světlo. Ale nepochyboval jsem o ní. Pohlédl jsem na něj, dáváje si ho do souvislosti s bílou lodí. Zamračil se. Cítil jsem, jak napětí mezi námi sílí, jak jeho Umění dotírá na mé meze. Neškrabal ani mnou necloumal jako Justin či Serene. Spíše bych to mohl přirovnat k šermířskému souboji, kdy jeden zkouší sílu protivníkovu útoku. Balancoval jsem proti němu s vědomím, že kdybych jen jedinkrát zakolísal, kdybych si ho jediný okamžik nedržel v odstupu, proklouzl by mou obranou a

proklál mi duši. Vypouklil oči a mne krátce překvapil jeho pohled zračící nejistotu. Následoval však úsměv, příjemný asi jako žraloci chřtán.

"Ach," vzdychl. Zdál se být potěšený. Ustoupil ode dveří a protáhl se jako líná kočka. "Oni tě podcenili. Já tu chybu neudělám. Dobře vím, jakou výhodu jeden získá, když ho jeho protivníci podceňují." Poté odešel, ani rázně, ani pomalu, ale spíše jako kouř odváty lehkým vánkem. V jedné chvíli byl tady a v další pryč.

Jakmile odešel, šel jsem si sednout na kamennou lavici. Zhluboka jsem nasál vzduch a všechno ho vydechtl, uvnitř jsem se stále celý třásl. Cítil jsem, že jsem prodělal zkoušku a že přinejmenším tentokrát jsem obstál. Opřel jsem se o chladný kámen a opět pohlédl na dveře.

Zavrtal se do mě Willův zrak s napůl přivřenými víčky.

Vyskočil jsem tak prudce, že mi znovu pukla strupovitá rána na noze. Pohlédl jsem na okno ve dveřích.

Nic. Byl pryč. S bušícím srdcem jsem se přinutil jít k okénku a nakouknout ven. Nikdo tam nebyl, pokud jsem dobře viděl. Byl pryč. Ale stále jsem nemohl přesvědčit sám sebe, že tomu tak je.

Přibelhal jsem se k lavici a znovu usedl, Brawndyho plášť jsem si přitáhl kolem ramen. Zíral jsem z okna, zda nespátím nějaký pohyb, změnu v tlumeném světle strážnickovy pochodně, něco, co by naznačovalo, že Will číhá za dveřmi mé cely. Nic tam nebylo. Dychtil jsem vyrukovat ven, s Moudrostí i s Uměním, abych zjistil, jestli ho tam neucítím. Netroufal jsem si. Nemohl jsem vyjít sám ze sebe, aniž bych neponechal otevřenou cestu někomu, kdo by vpadl dovnitř.

Rozestavěl jsem strážce kolem svých myšlenek a za pár okamžiků jsem je zase přestavěl. Čím více jsem se snažil uklidnit sám sebe, tím zběsilejší byla má panika, když propukla. Obával jsem se fyzického mučení. Teď mi po žebrech a po tvářích stékal nakyslý pot strachu, zatímco jsem zvažoval, co všechno by mi Will mohl způsobit, kdyby pronikl za mé zdi. Jakmile by se mi dostal do hlavy, stanul bych potom před všemi vévody a velice podrobně vypověděl, jak jsem zabil krále Shrewda. Regal si pro mě vymyslel krutější věc než pouhé umírání. Mohl bych jít na smrt jako sebou samým usvědčený zbabělec a zrádce. Krčil bych se Regalovi u nohou a přede všemi žebal o odpuštění.

Myslím, že čas, který mi uběhl, byla noc. Ani na okamžik jsem neusnul, pouze jsem zadřímával a pak se s trhnutím probudil z děsivého snu o očích na mých dveřích. Ani jsem si netroufal hmátnout k Nigtheyesovi pro útěchu a jenom jsem doufal, že se mě nepokusí v myšlenkách vyhledat. Se škubnutím jsem procítl z jednoho takového polosnu v domnění, že jsem na chodbě zaslechl kroky. Měl jsem zrnité vidění, hlava mě bolela od ustavičného bdění a svaly byly ztvrdlé napětím. Zůstal jsem na lavici, sbíraje v sobě zbytky sil, které jsem ještě měl.

Vtom se dveře rozlétly. Strážník vrazil do cely pochodeň a potom vykročil za ní. Následovali ho další dva. "Hej. Vyskoč!" vybafl na mě ten s pochodní. Měl farrowský přízvuk.

Neviděl jsem důvod ho neuposlechnout. Vstal jsem a nechal Brawndyho plášť sklouznout na lavici.

Jejich velitel učinil úsečné gesto a já se vmžiku ocitl v sevření dvou strážníků. Před celou čekali čtyři další.

Regal neponechal nic náhodě. Žádného z těch mužů jsem neznal. Všichni byli v barvách Regalovy gardy.

Jejich rozkazy jsem jim mohl číst ve tvářích. Neposkytoval jsem jim žádné záminky. Kousek mě vedli chodbou, minuli jsme opuštěné stanoviště hlídky a vešli do větší místnosti, jež kdysi sloužila jako strážnice. Nábytek byl vyklizen až na jedno pohodlné křeslo. Každý nástěnný svícen se honosil pochodní, takže pro mé oči odvyklé světlu byl vnitřek bolestivě jasný. Strážce mne nechaly stát uprostřed místnosti a připojily se k ostatním, lemuujícím zdi. Spíše ze zvyku než v naději jsem zhodnotil svou situaci. Napočítal jsem čtrnáct strážníků. To bylo zajisté příliš i na mě. Oboje dveře do místnosti byly zavřeny.

Čekali jsme.

Čekání a stání v jasně osvětlené místnosti, je-li člověk obstoupený skupinou nepřátelsky se tvářících mužů, je možné už považovat za jistou formu mučení. Rychle jsem se unavil. Vyděsilo mě zjištění, jak rychle mě strádání a nečinnost vysílily. Pocítil jsem takřka úlevu, když se dveře konečně otevřely. Vešel Regal, následovaný Willem. Will cosi tiše namítal:

"...zbytečné. Stačila by mi asi tak jedna další noc, to je vše."

"Já dávám přednost tomuhle," odpověděl hodně jedovatě Regal.

Will sklopil mlčky hlavu na znamení souhlasu. Regal se usadil a Will si mu stoupl za levé rameno. Regal si mě chvíli měřil pohledem, pak se ležerně zaklonil v křesle. Natočil hlavu stranou a nadechl se nosem.

Zvedl prst a ukázal na jednoho z mužů. "Bolte. Ty. Nechci žádné zlomeniny. Až dostaneme, co potřebujeme, budu chtít, aby opět vypadal reprezentativně. Rozumíš."

Bolt krátce kývl. Svlékl si zimní plášť a nechal ho spadnout na zem, stáhl si rovněž košili. Ostatní muži s kamennými pohledy přihlíželi. Z jakési dávné diskuse s Chadem mi v hlavě vytanul útržek jeho rady: "Při mučení vydržíš déle, když se soustředíš na to, co řekneš, spíše než na to, co neřekneš. Slyšel jsem o mužích, kteří opakovali tutéž větu pořád dokola, ještě dlouho poté, co už nemohli slyšet žádné otázky. Když se soustředíš na to, co řekneš, je pak méně pravděpodobné, že řekneš to, co říci nechceš."

Ale jeho teoretická rada pro mne neměla valný význam. Nezdálo se totiž, že by mi Regal chtěl klást nějaké otázky.

Bolt byl vyšší než já a taky těžší. Bylo jasné, že jeho strava zahrnuje mnohem víc než jen chleba a vodu. Procvičoval se a protahoval, jako bychom spolu měli zápasit o hlavní cenu zimních slavností. Stál jsem a pozoroval ho. Střetl se s mým pohledem a usmál se, jako by neměl rty. Díval jsem se, jak si natahuje pár kožených palčáků. Přišel už připravený. Pak se uklonil Regalovi a Regal kývl.

Copak je tohle?

Bud' zticha! nařídil jsem Nighteyesovi. Jak ale Bolt rázně vykročil směrem ke mně, ucítil jsem, jak se mi kříví horní ret a obnažují zuby. Před jeho prvním úderem jsem uskočil, udělal výpad, abych mu sám zasadil ránu, a potom jsem se znovu stáhl, když se opět rozmáchl. Zoufalství mi propůjčilo netušenou hbitost. Nečekal jsem, že dostanu šanci bránit se, čekal jsem, že budu spoután a mučen. Na to byla samozřejmě spousta času. Regal měl všechny čas, který potřeboval. Nemysli na to! V tomhle druhu boje jsem nikdy nestál za moc. Nemysli ani na to! Boltova pěst se mi palčivě otřela o čelist. Dávej pozor! Právě jsem ho lákal, aby se odkryl, a pozorně si ho měřil, když vtom mě obestřelo Umění. Naběhl jsem Willovi do rány a Bolt mi nenuceně zasadil další tři údery. Do čelisti, hrudi a lící kosti. Všechny rychlé a tvrdé. Stylem muže, který to dělával hodně často. S úsměvem muže, který se v tom vyžíval.

Pak jsem se ocitl v jakémsi bezčasu. Nemohl jsem se krýt před Willem a zároveň čelit Bohovým ránam. Usoudil jsem, pokud se myšlení člověka v takovém stavu dá nazvat usuzováním, že mé tělo má vlastní ochranu před fyzickou bolestí. Bud' omdlím, anebo zemřu. Smrt by mohla být jediným vítězstvím, v němž jsem tu mohl doufat. A tak jsem se rozhodl sřezit spíše svou mysl nežli tělo.

Nerad na ten výprask vzpomínám. Má symbolická obrana spočívala v uhýbání před jeho ranami a ve snaze přimět ho k pronásledování, nespustit z něj oči, krýt se, kdekoli to šlo, jen když mě to nerozptylovalo od bdělosti, s níž jsem čelil tlaku Willova Umění. Slyšel jsem, jak se strážce smějí mému domnělému nedostatku odvahy, jelikož jsem se jen zřídka snažil bojovat. Když mě jeden z jeho úderů mrští proti vojákům stojícím okolo nás, jejich strkance a kopance mě znovu vystřadily vstříc Bohovi. Nemohl jsem se v myšlenkách zabývat nějakou strategií. Když jsem se rozmáchl, rozmáchl jsem se až příliš divoce a těch mých několik zásahů pěstí mělo jen pramalý účinek. Toužil jsem se uvolnit, načerpat sílu ze své zuřivosti a jen se na Bolta vrhnout a naložit mu, co se do něho vejde. Tím bych se ale dokořán otevřel Willovým záměrům. Ne. Musel jsem zachovat chladnou hlavu a vydržet. A zatímco Will zvyšoval svůj tlak, Bolt si mohl počínat naprosto nenuceně. Nakonec mi zbyly dvě možnosti. Mohl jsem používat ruce, abych si kryl buď hlavu, nebo tělo. Bolt totiž střídal jenom tyhle dva cíle. Hrozné přitom bylo vědět, že ten chlap se drží zpátky a udeří pouze tehdy, aby mi způsobil bolest nebo menší poranění. Jednou jsem spustil ruce a střetl se s Willovým upřeným pohledem. Pocítil jsem kratičké zadostiučinění, když jsem uviděl, jak se mu po tváři řine pot. V tom okamžiku mě do nosu tvrdě zasáhla Boltova pěst.

Blade mi kdysi popsal ten zvuk, který uslyšel, když mu křupl nos ve rvačce. Slovy to však není možné vystihnout. Je to strašně nepříjemný zvuk umocněný neuvěřitelnou bolestí. Bolestí tak prudkou, že to byla rázem jediná bolest, které jsem si byl vědom. Zatmělo se mi před očima.

Nevím, jak dlouho jsem byl bez sebe. Vrávoravě jsem připlachtil k okraji vědomí a vznášel se tam.

Kdosi mě převrátil na záda. Chvilí mě zkoumal a potom se narovnal. "Nos je zlomený," prohlásil.

"Bolte, řekl jsem, že nechci žádné zlomeniny!" ohradil se vztekle Regal. "Musím být schopen předvést ho nedotčeného. Přines mi nějaké víno," dodal podrážděně komusi po svém boku.

"Žádný problém, králi Regale," ujistil ho kdosi. Ta osoba se nade mnou shýbla, pevně mi stiskla nosní můstek a zase ho narovнала. Tento surový zákrok bolel víc než při zlomení a já se opět ponořil do bezvědomí. Někou dobu jsem tam otáel a slyšel nezřetelné hlasy, jak se o mě baví, než se poskládaly

do slov a slova do smyslu.

Regalův hlas: "Tak čeho je on vlastně schopen? Proč to neudělal teď?"

"Vím jen to, co mi řekli Serene a Justin, Vaše Veličenstvo." Willův hlas zněl unaveně. "Říkali, že byl vyčerpaný Uměním a Justin mu dokázal vnutit svou vůli. A potom Bastard... jaksi zaútočil. Justin říkal, že je přesvědčen, že ho napadl nějaký velký vlk. Serene říkala, že dokonce viděla stopy po drápech na Justinově těle, ale že krátce nato zmizely."

Uslyšel jsem zapraskání dřeva, jak se Regal prudce zaklonil v křesle. "No tak, ať to udělá. Chci tuhle Moudrost vidět na vlastní oči." Odmlka. "Nebo nejsi dost silný? Snad jsem si měl držet v záloze Justina."

"Jsem silnější než Justin, Vaše Veličenstvo," pravil Will. "Ale Fitz si je mého záměru vědom. Justinův útok nečekal." A tišeji dodal: "Je mnohem silnější, než mi namluvili."

"Jen do toho!" přikázal znechuceně Regal.

Takže Regal chtěl vidět moji Moudrost? Nadechl jsem se a sebral v sobě veškeré zbytky sil. Zkusil jsem zaměřit svůj hněv na Regala, tvrdě ho odmrstit, aby proletěl zdi. Ale nemohl jsem. Byl jsem příliš prostoupený bolestí na to, abych se mohl soustředit. Mé vlastní zdi můj pokus zmařily. Regal sebou pouze trhl a podíval se na mě pozorněji.

"Je vzhůru," poznamenal. Znovu líně pozvedl prst. "Verde. Můžeš si ho vzít do práce. Ale dávej pozor na jeho nos. Nech jeho tvář na pokoji. Zbytek těla se dá snadno něčím zahalit."

Verde věnoval pár okamžiků tomu, aby mě vytáhl na nohy, jenom aby mě mohl vzápětí srazit na zem. Tahle jednotvárnost mě unavila dříve než jeho. Podlaha napáchala stejné škody jako jeho pěsti. Nemohl jsem se udržet na nohou ani zvednout ruce, abych se kryl. Stáhl jsem se dovnitř, scvrkávaje se více a více, a tam se jenom choulil, dokud mě čirá fyzická bolest nepřivede k bdělosti a nepřinutí mne znovu bojovat. Těsně předtím jsem zpravidla znovu omdlel. Uvědomil jsem si další věc. Regalovo potěšení. Nechtěl mě svázat a způsobit mi bolest. Chtěl se dívat, jak bojuji, vidět, jak se snažím bránit a přitom ztrácím půdu pod nohama. Sledoval také své strážce, nepochybně si všímaje těch, kteří od této zábavy odvracejí oči. Využil mě, aby si je prověřil. Vší silou jsem se přinutil nedbat toho, že má z mé bolesti potěšení. Šlo především o to, abych udržel své mentální zdi a nepustil si Willa do hlavy. Právě v tomto souboji jsem musel zvítězit.

Když jsem počtvrté přišel k sobě, ležel jsem na podlaze své cely. Probudilo mě hrozné funění, sípavý zvuk. Byl to zvuk mého vlastního dechu. Zůstal jsem ležet tam, kam mě pohodili. Po nějaké době jsem zvedl ruku a stáhl Brawndyho plášť z lavice. Sklouzl částečně na mě. Ještě nějakou dobu jsem ležel. Strážní Regala poslouchali dobře. Neměl jsem nic zlomeného. Všechno mě bolelo, ale žádné kosti nebyly zlomené. Způsobili mi pouze bolest. Nic, nač bych mohl zemřít.

Připlazil jsem se k vodě. Nebudu rozvádět, kolik mě to stálo utrpení, než jsem nádobu zvedl a napil se. Mé úvodní pokusy bránit se zaviniily, že jsem měl oteklé a bolavé ruce. Marně jsem se snažil držet okraj nádoby tak, abych se nepraštil do úst. Konečně se mi podařilo napít se. Voda mě posílila a já si o to více uvědomil, kde mě všude bolí. Ležela tam také půlka mého bochníku. Namočil jsem ho koncem ve zbytku vody a cugal nasáklý změkklý chléb. Chutnal po krvi. Bohovy počáteční rány do hlavy mi uvolnily zuby a rozrazily rty. Svůj nos jsem si uvědomoval jako rozsáhlou oblast pulsující bolesti. Neodvážil jsem se dotknout se ho prsty. Z jídla jsem neměl žádné potěšení, zaznamenal jsem jen částečnou úlevu od hladu, který mě drásal spolu s bolestí.

Po nějaké době jsem se posadil. Přitáhl jsem si kolem těla plášť a uvažoval o tom, co vím. Regal mě bude fyzicky mlátit tak dlouho, dokud při útoku jeho stráží neprojeví Moudrost anebo nepolevím v ostražitosti natolik, že Will pronikne mými zdmi a vnutí mi přiznání. Napadlo mne, jaký způsob vítězství by asi volil raději. Nepochyboval jsem o tom, že vyhraje. Má jediná cesta ven z téhle cely byla smrt. A možnosti? Zkusit se nechat umlátit k smrti dříve, než použiji Moudrost či na Willův nátlak spustím bariéru Umění. Anebo si vzít jed, který jsem namíchal pro Wallace. Na ten bych zemřel. To bylo jisté. V tak oslabeném stavu by byla smrt zřejmě rychlejší, než jsem původně plánoval. Přesto však bolestivá. Zoufale bolestivá.

Jeden druh utrpení se zdál být stejně dobrý jako ten druhý. Namáhavě jsem si vyhrnul zkrvavený pravý rukáv. Tajná kapsa byla zajištěna pomocí nitě, jež měla při slabém trhnutí povolít. Byla však zalepena krví. Vzal jsem ji opatrně do prstů. Nesmím to rozsypat. Budu muset počkat, až mi dají další vodu,

abych to dostal do žaludku. Jinak bych se jen dusil a dával hořkým práškem. Stále jsem na tom pracoval, když jsem z chodby zaslechl hlasy.

Zdálo se mi nespravedlivé, že si pro mě jdou tak brzy. Naslouchal jsem. Nebyl to Regal. Ale ať už sem mřil kdokoli, znamenalo to, že to má co do činění se mnou. Byl to hluboký hlas, hlučící chodbou jako dunivý hrom. Strážce odpovídaly úsečným nepřátelským tónem. A další hlas, přimlouvající se, zdůvodňující. Pak znovu to hlučení, stále hlasitější, zjevná bojechtivost. A pak náhlý výkřik:

"Zemřeš, Fitz! Pověsí tě nad vodu a tvé tělo spálí!"

Byl to Burrichův hlas. Podivná směsice hněvu, hrozby a bolesti.

"Dostaň ho odsud." Jedna z hlídaček teď promluvila hlasitě a jasně. Byla očividně z vnitrozemí.

"Vždyť ano, vždyť ano." Znal jsem ten hlas. Blade. "Jenom si trochu vypil, to je vše. Byl to vždycky jeho problém. A měl toho kluka roky v učení dole ve stájích. Všichni teď říkají, že o tom měl vědět, věděl to a nic zřejmě neudělal."

"Jissstě," vysoukal ze sebe nasupený Burrich. "A jsem teď bez práce, bastarde! Erb s jelenem už není pro mě! Ačkoliv, u Elovy prdele, na tom stejně prd záleží. Koně jsou pryč. Zatraceně nejlepší koně, co jsem kdy cvičil, jsou teď ve vnitrozemí, v rukou pitomců! Psi jsou pryč, sokoli jsou pryč! A to, co zbylo, jsou jen zakrslíci a pár mezků. Nemám už koně, ke kterým bych se znal!" Jeho hlas se blížil. Bylo v něm šílenství.

Vyškrábal jsem se po dveřích a chytil se mříží, abych viděl do chodby. Na strážnické stanoviště jsem nedohlédl, ale jejich stíny byly vidět na zdi. Burrichův stín se pokoušel projít chodbou, zatímco strážce a Blade se ho snažili zadržet.

"Počkat. Jenom minutku," protestoval opile Burrich. "Počkat. Heleďte. Já s ním chci jen mluvit. To je vše." Hlouček lidí valících se chodbou se znovu zastavil. Strážce teď stály mezi Burrichem a mými dveřmi. Blade svíral Burriche za paži. Stále na něm byly vidět stopy po bitce a jednu ruku měl zavěšenou na pásce. Nebylo v jeho silách Burriche zastavit.

"Chci jen dostat svoje, než svoje dostane Regal. To je vše. To je vše." Burrichův opilý hlas byl hluboký a přerývaný. "No tak. Jen na minutku. Stejně, co to má za smysl? Je mrtvý tak jako tak." Další odmlka.

"Heleďte. Vynahradím vám to. Koukejte, tady."

Strážce si vyměnily pohledy.

"Uch, Blade, nemáš u sebe nějaké peníze nazbyt?" Burrich se přehraboval ve svém měšci, pak si znechuceně odfrkl a překlopil ruku. Z prstů se mu vysypala sprška mincí. "Koukejte, koukejte." Ozval se cinkot a chřestot upuštěných mincí a jejich kutálení po podlaze chodby, jak Burrich doširoka rozhodil ruce ve velkorysém gestu.

"Hej, on to tak nemyslel, Burrichi, neuplácej tu takhle strážce, jinak tě vsadí taky do cely." Blade se spěšně shýbl a přitom se omlouval, zatímco rychle sbíral rozsypané mince. Strážce se sklonily vedle něj a já zahlédl jednu ruku, jak se pokradmu šine od podlahy ke kapse.

Náhle do mého okénka nahlédla Burrichova tvář. Chvíli jsme si skrze mříže hleděli z očí do očí. V jeho tváři se svářil zármutek a rozhořčení. Oči měl protkané rudými žilkami od pití a jeho dech byl silně cítit alkoholem. Látku košile měl rozedranou v místě, odkud byl odtřizen jelení erb. Pohlédl na mě, a zatímco se díval, oči se mu v úděsu rozšířily. Chvíli jsme tak stáli proti sobě a já si myslel, že je to něco jako vzájemné pochopení a rozloučení. Potom se zaklonil a plivl mi přímo do tváře.

"Tumáš ty," zavrčel. "Za můj život, který jsi mi vzal. Za všechny ty hodiny, za všechny ty dny, které jsem při tobě strávil. Lepší by bylo, kdybys slehl a posel mezi zvířaty, ještě než jsi to dovedl tak daleko. Chystají se tě pověsit, hochu. Regal nechal pověsit šibenici, nad vodou, jak praví stará moudrost. Pověsí tě, rozpárou tě a spálí na kosti. Nezbude nic, co by pohřbili. Nejspíš se bojí, že by tě psi vyhrabali. To by se ti líbilo, co, hochu? Být zahrabán jako kost, aby tě nějaký pes později vyhrabal? Lepší bude, když si lehneš a pojdeš tam, kde jsi."

Když na mě plivl, odtáhl jsem se od něho. Teď jsem stál opodál dveří a kymácel se na vratkých nohou, zatímco on svíral mříže a civěl dovnitř na mě, oči vypoulené, jiskřící šílenstvím a opilostí.

"Jsi prý dobrý v Moudrosti, povídá se. Proč se neproměníš v krysu a neutečeš odsud? Ha?" Opřel se čelem o mříže a zíral na mě. Skoro zamyšleně řekl: "Lepší než viset, spratku. Proměň se ve zvíře a uteč s ocasem mezi nohama. Jestli můžeš... slyšel jsem, že můžeš... říkají, že se umíš proměnit ve vlka. Holt,

jestli to neumíš, budeš viset. Viset za krk, dávat se a kopat..." Jeho hlas postupně umlkl. Jeho temné oči se zabodly do mých. Byly strhané od pití. "Lepší si lehnout a na místě zemřít než viset." Najednou jako by ho zachvátila zuřivost. "A možná ti pomůžu slehnout a zemřít!" pohrozil mi skrz skřípějící zuby. "Lepší bude, když pojdeš mou rukou než Regalovou!" Začal zápolit s mřížemi a lomcovat s dveřmi v zámku. Stráže byly vmžiku u něj, každý ho uchopil za jednu paži, prudce jím cloumali a kleli, ale on je úplně ignoroval. Starý Blade za nimi poskakoval a volal: "Nechte toho, tak pojd', Burrichi, dal jsi své slovo, pojd', chlape, než půjde do tuhého."

Neodervali ho, prostě toho najednou nechal a spustil ruce k tělu. Stráže to zaskočilo a oba klopýtli dozadu. Chytil jsem se mříží.

"Burrichi." Těžko se mi v ústech formovala slova. "Nikdy jsem ti nechtěl ublížit. Je mi to líto." Nadechl jsem se a snažil se přijít na nějaká slova, jež by alespoň částečně umlčela muka v jeho očích. "Nikdo by ti neměl dávat vinu. Dělal jsi pro mě to nejlepší, co bylo v tvých silách."

Zavrtěl na mě hlavou, tvář zkřivenou zármutkem a zlostí. "Lehni si a zemři, hochu. Lehni si a zemři."

Otočil se a šel pryč. Blade kráčel za ním, snad posté se omlouvaje dvěma nervózním strážníkům, kteří ho doprovázeli chodbou. Díval jsem se, jak odcházejí, a pak jsem uviděl, jak se Burrichův stín zakymácel, zatímco Bladeův se ještě chvilku zdržel, aby uchlácholil stráže.

Otřel jsem si plivanec z tváře a pomalu se odšoural ke kamenné lavici. Dlouho jsem tam seděl a vzpomínal. Od samého začátku mne před Moudrostí varoval. Prvního psa, s nímž jsem navázal pouto, mi nemilosrdně sebral. Bojoval jsem s ním o něj, strčil do něj vši silou, co jsem v sobě měl, a on ji jen odklonil proti mně. Bylo to tak tvrdé, že jsem se ani nepokusil do někoho strčit ještě roky poté. A když se obměkčil a napříště ignoroval, ne-li akceptoval moje pouto s vlkem, obrátilo se to proti němu.

Moudrost. Celou tu dobu mě před ní varoval a já si celou tu dobu byl jist, že vím, co dělám.

To jsi věděl.

Nighteyesi. odvětil jsem. Na víc jsem neměl sílu.

Pojd' se mnou. Pojd' se mnou, zalovíme si. Můžu tě vzít daleko od toho všeho.

Snad až za chvíli, odbyl jsem ho. Neměl jsem sílu se s ním bavit.

Seděl jsem tak velmi dlouho. Mé setkání s Burrichem bolelo stejně jako předtím bití. Snažil jsem se rozpomenout na jediného člověka, kterého bych v životě nezklamal, kterého bych nepodvedl. Na žádného jsem nepřišel.

Můj pohled sklouzl na Brawndyho plášť. Byla mi dost zima, takže by mi přišel vhod, ale byl jsem příliš rozlámaný na to, abych ho zvedl. Moje oči upoutal oblázek na podlaze vedle něj. Zrozačitel jsem. Vynadával jsem se na tu podlahu už dost, abych věděl, že v mé cele se žádné tmavé kamínky nepovalují. Zvědavost je až rušivě mocná síla. Nakonec jsem se nějak shýbl a zvedl plášť i oblázek vedle. Chvilí mi trvalo, než jsem se do pláště zachumlal. Pak jsem se jal zkoumat onen oblázek. Nebyl to oblázek. Bylo to tmavé a vlhké. Nějaký smotek? - Lístky. Kulička ze zmuchlaných lístků. Kulička, která mě trefila do brady, když na mě Burrich plivl? Opatrně jsem ji podržel proti vrtošivému světlu, které se míhalo v zamřížovaném okně. Cosi bílého jistilo vnější lístek. Povytáhl jsem to. Můj zrak upoutal bílý konec dikobrazího ostnu, zatímco černý zašpičatělý konec protínal lístkový obal. Po rozbalení lístku jsem odhalil hnědý lepkavý cucek. Zvedl jsem ho k nosu a opatrně přičichl. Směsice bylin, jedna však převládala. Při té známé vůni se mi zvedl žaludek. Chovanka. Horská bylina. Účinný prostředek proti bolesti a též sedativum, občas používaný k milosrdnému ukončení života. Kettricken ji použila, když se mě tehdy v horách pokusila zabít.

Pojd' se mnou.

Ted' ještě ne.

Tak tohle byl Burrichův dárek na rozloučenou? Milosrdný konec? Přemýšlel jsem o tom, co mi říkal.

Lepší si lehnout a zemřít. A tohle z úst muže, který mě učil, že boj neskončil, dokud jsem nevyhrál? Až moc příkrý rozpor.

Srdce smečky říká, abys šel se mnou. Ted'. Dnes v noci. Lehni si, říká. Bud' jako kost pro psy, kterou později vyhrabou, povídá. Cítil jsem, jak se Nighteyes usilovně snaží, aby mi správně tlumočil ten vzkaz. Mlčel jsem a přemýšlel.

Vytáhl mi ten osten z pysku, bratře. Myslím, že mu můžeme důvěřovat. Pojd' se mnou, ted', ještě dnes v

nocí.

Přemýšlel jsem o třech věcech, jež mi spočívaly v dlani. Lístek, osten, kulička. Zabalil jsem kuličku do lístku a znovu to zajistil ostnem.

Nechápu, co po mně chce, abych udělal, postěžoval jsem si.

Lehni si a buď už zticha. Ztiš se a pojď se mnou, jako já sám. Nastala dlouhá odmlka, zatímco Nighteyes cosi přemítal v hlavě. Sněž, co ti dal, jen když budeš muset. Jen když se mnou nebudeš moci jít sám.

Nemám tušení, co má za lubem. Ale tak jako ty si myslím, že mu můžeme důvěřovat. Uprostřed příšeří, procitnuv ze vši únavy, jsem tiše seděl a tahal za stehování na rukávu. Když konečně povolilo, vyprostil jsem ven malinký papírový balíček a zastrčil dovnitř kuličku v lístku. Podařilo se mi přimět osten, aby tam držel. Pohlédl jsem na papírový balíček v ruce. Napadla mne útlounká myšlenka, ale odmítl jsem se jí zabývat. Stiskl jsem jej v ruce. Potom jsem se zahalil do Brawndyho pláště a zvolna se položil na lavici. Věděl jsem, že bych měl zůstat bdělý, kdyby se snad vrátil Will. Ale byl jsem příliš skleslý a unavený. Jsem s tebou, Nightyesi.

Vyrazili jsme spolu pryč, šinouce si to bílým křupavým sněhem do vlčího světa.

11 Poprava

Stájmistr Burrich byl ve své době na Buckkeepu znám jako neobyčejný chovatel koní, ale i psů a sokolů. Jeho nepopiratelné umění zacházet se zvířaty bylo takřka legendární už za jeho života.

Roky své služby zahájil jako obyčejný voják. Říká se, že pocházel z lidu, jenž se usadil v Shoaksu.

Povídá se, že jeho babička pocházela z vrstvy otroků a vykoupila se na svobodu u jednoho pána z Bingtownu nějakou mimořádnou službou.

Když byl vojákem, jeho zběsilost projevovaná v boji neušla pozornosti mladého prince Chivalryho. Říká se, že poprvé před svým pánem stanul kvůli disciplinární záležitosti týkající se hospodské rvačky.

Nějakou dobu pak sloužil Chivalrymu jako partner při bojovém výcviku, avšak Chivalry si povšiml jeho nadání zacházet se zvířaty a svěřil mu do opatrování koně své gardy. Brzy se už Chivalrymu staral o psy a sokoly a nakonec mu připadly do péče všechny buckkeepské stáje. Jeho moudrost, s jakou léčil zvířata, a znalosti jejich vnitřních pochodů se vztahovaly také na dobytek, ovce a vepře, a občas také ošetřoval drůbež. V jeho porozumění zvířatům ho nikdo nedokázal předčit.

Následkem vážného zranění při nehodě během lovu na kance utrpěl Burrich újmu a kulhání už se nezbavil po zbytek života. Zdá se, že to poněkud zmírnilo jeho prudký a drsný temperament, kterým proslul jako mladý muž. Je však rovněž pravda, že zůstal mužem, jemuž jen málo lidí dobrovolně zkřížilo cestu, a to až do konce jeho dní.

Jeho bylinná kúra se zasloužila o zastavení propukajícího svrabu, který napadl jehňata v bearnském vévodství po letech Krvavého moru. Zachránil tehdy stáda před totální decimací a zároveň chorobě zabránil, aby se rozšířila do vévodství Buck.

Jasná noc pod zářícími hvězdami. Statné zdravé tělo vlnící se po sněhovém úbočí v sledu bujných skoků. Po našem průletu se z keřů za námi kaskádovitě sesypal sníh. Zabíjeli jsme a nasýtli se. Všechny hlady byly ukojeny. Byla svěží a širošírá noc, jiskřivě mrazivá. Nevěznila nás žádná klec, netloukli nás žádní lidé. Společně jsme zakusili plnost naší svobody. Vydali jsme se k místu, kde vyvěral silný pramen, takže téměř nikdy nezamrzal, a nachlemtali se ledové vody. Nighteyes nás celý otřepal a pak zhluboka nasál vzduch.

Ráno se blíží.

Já vím. Nechci na to myslet. Ráno, kdy sny musí skončit a kdy je třeba snášet skutečnost.

Musíš jít se mnou.

Nightyesi, vždyť už s tebou jsem.

Ne. Musíš jít se mnou, celou cestu. Musíš se pustit.

Tohle mi říkal již snad podvacáté. Nebylo pochyb o tom, jak jsou jeho myšlenky neodbytné. Jeho naléhání bylo až příliš zřetelné a jeho cílevědomost mě udivovala. Tohle nebyl Nighteyes, jak jsem ho znal, aby se pevně přimkl k jediné myšlence, jež ani neměla co dělat s potravou. Bylo to něco, na čemž

se usnesli s Burrichem. Musím jít s ním.

Nebyl jsem s to pochopit, co po mně chce.

Pořád dokola jsem mu vysvětloval, že jsem lapený, že mé tělo je v kleci, jako byl kdysi uvězněný v kleci on. Má mysl s ním mohla jít, alespoň na nějaký čas, ale nemohl jsem s ním jít tak, jak po mně chtěl.

Pokaždé mi říkal, že to všechno úplně chápe, ale že já ho nechápu. A teď jsme u toho byli zas.

Cítil jsem, jak se snaží zachovat trpělivost. Musíš se mnou jít teď. Celou cestu. Než tě přijdou vzbudit.

To nemohu. Mé tělo je uzamčené v kleci.

Nech ho být! řekl drsně. Pusť se!

Cože?

Nech ho být, pusť se ho, pojď se mnou.

Tím myslíš, abych zemřel? Abych snědl ten jed?

Jen když budeš muset. Ale udělej to hned, rychle, než ti budou moci ještě více ublížit. Nech ho být a pojď se mnou. Pusť se ho. Už jsi to jednou udělal. Pamatuješ?

Snaha, s jakou svá slova vysvětloval, mě přiměla, abych si uvědomil naše pouto. Vtom ke mně prorazila bolest mého zuboženého těla a začala mě pronásledovat. Tam kdesi jsem byl ztuhlý chladem a trpící bolestí. Tam kdesi mě při každém dechu píchlo v žebrech. Vyškrábal jsem se z něj zpátky do silného a zdravého vlčího těla.

Tak je to dobře, tak je to dobře. Jen ho nech být. Dělej. Pusť se ho. Jen se pusť.

Náhle jsem si uvědomil, co po mně chce. Nevěděl jsem přesně, jak to udělat, a nebyl jsem si jist, zda bych to dokázal. Už jednou, ano, vzpomněl jsem si, jak jsem opustil své tělo a svěřil mu ho do péče. Jen abych se o pár hodin později probudil vedle Molly. Ale nebyl jsem si jist, jak jsem to udělal. A tehdy to bylo jiné. Nechal jsem vlka, aby mě strážil, když jsem šel tam, kam jsem šel. Tentokrát po mně chtěl, abych prostě vysvobodil své vědomí z těla. Abych dobrovolně upustil šňůru, jež poutala mou mysl k tělu. I kdybych dokázal objevit, jak to udělat, nevěděl jsem, zda mám vůli to udělat.

Jen si lehni a zemři, řekl mi Burrich.

Ano. Tak je to správné. Zemři, jestli musíš, ale pojď se mnou.

Najednou jsem učinil rozhodnutí. Důvěřuj. Důvěřuj Burrichovi, důvěřuj vlkovi. Co vlastně můžu ztratit?

Zhluboka jsem se nadechl, celý se uvnitř nakrčil, jako kdybych se chystal vrhnout do ledové vody.

Ne. Ne, jen se pusť.

Vždyť ano. Vždyť ano. Uvnitř jsem šmátral kolem sebe, hledaje něco, co by mě poutalo k tělu. Zpomalil jsem dech, přinutil jsem srdce, aby tlouklo pomaleji. Odvrhl jsem pocit bolesti, chladu, ztuhlosti. Klesal jsem od toho všeho pryč, hluboko dovnitř sebe sama.

Ne! zavyl zoufale Nighteyes. Za mnou! Pojď za mnou, pusť se toho, pojď za mnou!

Tu se však ozvalo šoupaní kroků a mumlání hlasů. Projel mnou záchráně strachu a proti své vůli jsem se ještě více zachumlal do Brawndyho pláště. Jedno mé oko se trochu pootevřelo. Ukázalo mi tutéž zešeřelou celu, totéž zamřížované okénko. Hluboko uvnitř se ozvala ledová bolest, cosi mnohem zákeřnějšího než hlad. Nezlámali mi žádné kosti, ale uvnitř bylo cosi přetrženo. Věděl jsem to.

Jsi zase zpátky v té kleci! vykřikl Nighteyes. Nech ho být! Opusť své tělo a pojď za mnou!

Je pozdě, zašeptal jsem. Uteč pryč, uteč pryč. Tohle se mnou nesdílej.

Copak nejsme smečka? Rozechvělé zoufalství, něco jako táhlé vlčí zavytí.

Už byli u mých dveří, vtom se rozlétly. Strach mě sevřel do čelistí a zatřásl mnou. Už jsem chtěl zvednou manžetu k ústům a rozžvýkat kuličku z rukávu. Ale místo toho jsem v pěsti sevřel malinký papírový balíček a pevně se rozhodl na to zapomenout.

Tentýž muž s pochodní, tatáž dvojice strážných. A tentýž povel: "Hej. Vyskoč."

Odsunul jsem Brawndyho plášť stranou. Jeden ze strážníků v sobě měl ještě tolik lidskosti, že při pohledu na mne zbledl. Zbylí dva zůstali neteční. A když jsem nebyl schopen rychle se hnout, jak by si přáli, jeden z nich mě popadl za paži a s trhnutím mě postavil na nohy. Nezřetelně jsem vykřikl bolestí, nemohl jsem si pomoci. A při té reakci jsem se roztrásl strachy. Když nedokážu zadržet výkřik - jak se mám bránit před Willem?

Vyzvedli mě z cely a pak mě vedli dále chodbou. Nemohu říci, že bych šel. Všechny mé pohmožděniny během noci ztuhly. Bitím se otevřely sečné rány na pravém předloktí a na stehně. Také tyto bolesti znovu

procitly. Bolest teď byla jako vzduch, pohyboval jsem se v ní, vdechoval ji a vydechoval. Uprostřed strážnice do mě jeden z nich strčil a já upadl. Ležel jsem na boku na podlaze. Neviděl jsem důvod, abych se škrábal do sedu. Lepší, když si budou myslet, že nemohu vstát. Pokud to půjde, zůstanu zticha a budu v sobě sbírat všechny síly, které ještě mohu považovat za vlastní. Pomalu, lopotně jsem se uvnitř vyčistil a začal rozmísťovat obranu kolem své mysli. Pořád dokola, navzdory cloně bolesti, jsem obcházel hradby Umění, které jsem vztyčil, zpevňoval je a utěšňoval se neprodyšně za nimi. Právě hradby své mysli musím uhlídat, nikoli maso svého těla. Kolem mě stáli muži nastoupení podél zdi místnosti. Přeshlapovali na místě, tiše mezi sebou hovořili a čekali. Skoro jsem je nevnímal. Můj svět sestával z mých hradeb a z mé bolesti.

Ozvalo se zaskřípění a otevřenými dveřmi pronikl průvan. Vstoupil Regal. Za ním krácel Will, který bezstarostně vyzařoval sílu Umění. Byl jsem si ho vědom jako ještě žádného člověka předtím. I bez dívání jsem ho cítil, vnímaje jeho tvar, sálající žár Umění, které v něm žhnulo. Byl nebezpečný. Regal se domníval, že je to pouhý nástroj. Odvážil jsem se pocítit malinké zadostiučinění, plynoucí z vědomí, že Regal nezná úskalí takového nástroje, jakým je Will.

Regal se posadil do svého křesla. Kdosi před něj postavil stolek. Uslyšel jsem, jak se otevřela láhev, a pak jsem ucítil víno, které se nalévalo. Bolest mé vjemy vyladila až na nesnesitelnou intenzitu. Naslouchal jsem, jak Regal pije. Odmítl jsem si přiznat, jak moc žízním.

„Jemine. Podívej se na něj. Nedomníváš se, že jsme zašli příliš daleko, Wille?“ Così v šelmovském tónu Regalova pobaveného hlasu mi sdělilo, že dnes neměl jen víno. Snad kuřidlo? Tak časně? Vlk přece říkal, že svítá. Regal by nikdy nevstával za úsvitu... cosi v mém pojetí času bylo chybné.

Will šel zvolna ke mně a zastavil se nade mnou. Nesnažil jsem se pohnout, abych mu viděl do tváře.

Pevně jsem v sobě svíral svoji nepatrnou zásobu sil. Zostra do mě dloubl nohou a já proti své vůli zasténal. A skoro v témže okamžiku proti mně vrhl sílu svého Umění. Alespoň tomu jsem statečně odolal. Will se krátce nadechl nosem a odfrkl si. Šel zpátky k Regalovi.

"Vaše Veličenstvo. S tímhle tělem už jste udělal skoro všechno, co jste mohl, aniž byste riskoval újmu, která by se jasně projevila ještě za měsíc od nynějška. Ale uvnitř stále odolává. Bolest ho může rozptýlit od hlídání mysli, což ale vnitřně neoslabuje sílu jeho Umění. Myslím, že tímhle způsobem ho nezlomíte."

"Na to jsem se tě neptal, Wille!" osopil se na něj Regal. Slyšel jsem, jak poposedl, aby si našel pohodlnější pozici. "Ach, tohle už trvá příliš dlouho. Mí vévodové začínají být netrpěliví. Dneska musí být zlomen." A skoro zamyšleně se Willa otázel: "Říkáš, že s tímhle tělem už o moc víc nesvedu? A co bys tedy navrhoval jako další krok?"

"Nechte ho se mnou o samotě. Dostanu z něj, co si přejete."

"Ne." Regalovo odmítnutí znělo jasně. "Já vím, co ty od něj chceš, Wille. Vidiš v něm macatý vinný měch, plný síly Umění, kterou bys rád vysál. No, možná že na konci se to podaří nějak zařídit, abys ho měl pro sebe. Ale ještě ne. Chci, aby stanul před mými vévody a přiznal se k velezradě. Ba co víc, já chci, aby se plazil před trůnem a žebрал o milost. Donutím ho označit všechny ty, kteří se mi zpěčovali. To on sám je obviní. Nikdo o tom nebude pochybovat, když řekne, že jsou to zrádci. Ať vévoda Brawndy vidí, jak obviní jeho vlastní dceru, ať celý dvůr slyší, že lady Patience, jež tak hlasitě volá po spravedlnosti, sama zradila korunu. A taky... ta jeho svíčkařka, ta Molly."

Srdce v hrudi se mi vzpříčilo.

"Ještě jsem ji nenašel, můj pane," odvážil se Will.

"Ticho!" zahřměl Regal. Znělo to skoro jako král Shrewd. "Nedodávej mu tím odvahy. Nemusíme ji mít hned, aby ji on vlastními ústy označil za zrádkyni. Můžeme si ji najít, až na to budeme mít klid. On může jít na smrt s vědomím, že ona ho bude následovat, vyrazena jeho vlastními slovy. Vyčistím Buckkeep od hnojníku až po věž ode všech, kteří se mě snažili zradit a vzdorovat mi!" Pozvedl pohár na svou počest a zhluboka se napil.

Pomyslel jsem si, že mluví skoro jako královna Desire během svých flámů. Zčásti chvastoun a zčásti ufnukaný zbábělec. Bude se bát všech, které nebude mít pod kontrolou. A dalšího dne se bude bát ještě více těch, které kontroluje.

Regal postavil pohár na stolek. Zaklonil se v křesle. "Nuže. Budeme pokračovat, ano? Kelfry, postav nám ho."

Kelfry byl zdatný muž, který se ve své práci nijak nevyžíval. Nebyl jemný, ale ani hrubší, než bylo třeba. Stoupl si za mě a chytil mě pod rameny, aby mě postavil. Hod ho rozhodně necvičila. Věděl jsem, že kdybych prudce škubl hlavou dozadu, zlomil bych mu nos a nejspíš i vyrazil nějaké přední zuby. Leč trhnutí hlavou nazad mi připadlo jen o něco málo jednodušší než uzvednutí podlahy pod mýma nohama. Vstal jsem, ruce zkroucené v obranné pozici nad břichem, zatímco jsem překonával bolest a sbíral síly. Po chvíli jsem zvedl hlavu a zahleděl se na Regala.

Přešel jsem si jazykem v ústech, abych odlepil zuby od rtů, a pak jsem řekl: "Zabil jsi vlastního otce." Regal v křesle ztuhl. Muž, který mě držel, ustrnul. Zapřel jsem se mu o ruce a přiměl ho podpírat mou váhu.

"Udělal to Serene a Justin, ale ty jsi to přikázal," pravil jsem tiše. Regal vstal z křesla.

"Ne však dřív, než jsme se Uměním spojili s Veritym." Zvýšil jsem hlas. Při tom úsilí mi vyvstal na těle pot. "Verity je naživu a všechno ví." Regal šel po mně, Will mu byl v patách. Mrštil jsem pohledem po Willovi a vložil do hlasu výhrůžnost: "O tobě ví taky, Wille. Ví všechno."

Jak mě strážník držel, Regal mě hřbetem ruky udeřil. Jednou. A podruhé, až jsem ucítil, jak mi otekla kůže ve tváři pod jeho úderem pukla. Regal napřáhl pěst. Chystal jsem se na další ránu, odvrhl jsem stranou všechnu bolest, soustředil se, připravil se.

"Pozor!" křikl Will a vyskočil, aby Regala odmrštil stranou.

Tolik jsem to chtěl udělat, že Will Uměním vytušil, co zamýšlím. Jak se Regal vymrštil, vytrhl jsem se strážníkovi, uskočil před Regalovým úderem a potom udělal výpad. Jednou rukou jsem Regala popadl za krk, abych mu vrazil tvář do druhé dlaně, kde jsem nyní svíral rozmačkaný papírek s práškem. Chtěl jsem mu to vetřít do nosu a do úst v naději, že toho schytá dost, aby ho to zabilo.

Will to všechno překazil. Mé oteklé prsty pořádně nesevěřely Regalův krk. Will Regala vyrval z mého strnulého sevření a mrštil jím stranou, pryč ode mne. Když mi Will narazil ramenem do hrudi, nahmátl jsem pro změnu jeho tvář a vetřel mu potrhaný papír s bílým práškem do nosu, do úst a do očí. Většina jedu se však vznesla jako jemný oblak mezi námi. Viděl jsem, jak Will zalapal po dechu, tvář zkřivenou hořkostí, a pak jsme oba skončili na zemi pod vlnou Regalových strážných.

Vrhl jsem se za bezvědomím, ale unikalo mi. Byl jsem mlácen, kopán a rdoušen, než někdo další kromě mne vzal na vědomí Regalovy zuřivé výkřiky: "Nezabte ho! Nezabte ho!" Cítil jsem, jak ze mě slézají, jak zpod mého těla vytahují Willa, ale nic jsem neviděl. Krev se mi řinula po tváři. Mísila se s mými slzami. Má poslední šance a já ji propásl. Ani jsem nedostal Willa. Och, bude na tom pár dní bledě, ale pochyboval jsem, že na to zemře. I ve svém stavu jsem matně slyšel, jak nad ním znepokojeně mumlají. "Tak už ho vezměte k lékaři," uslyšel jsem posléze Regalův povel. "Ať se podívá, co s ním je. Nekopl ho někdo z vás do hlavy?"

Myslel jsem, že mluvím o mně, dokud jsem nezaslechl zvuky, jak odnášeli Willa. Takže buď to jsem toho do něj dostal víc, než jsem se domníval, nebo ho někdo nakopl do hlavy. Snad to vdechl do plic. Neměl jsem tušení, co by to v nich mohlo napáchat. A zatímco jsem cítil, jak přítomnost jeho Umění odeznívá, byla to úleva skoro stejně zázračná, jako když ustoupí bolest. Opatrně jsem polevil ve své bdělosti vůči němu. Jako kdybych ze sebe shodil hrozivě těžké břemeno. Oblažila mne další myšlenka. Oni nevěděli. Nikdo nespátl papírek a prášek, všechno se na ně semlelo příliš rychle. Možná ani nepomyslí na jed, až už bude pro Willa příliš pozdě.

"Není Bastard mrtev?" zeptal se vztekle Regal. "Jestli ano, přísahám vám, že budete všichni do jednoho viset!"

Kdosi se ke mně chvatně shýbl a nahmatal mi puls na hrdle. "Žije," řekl ten voják nevrle, ba skoro vzpurně. Jednoho dne se Regal naučí, že nemá vyhrožovat své vlastní stráží. Doufal jsem, že ta lekce na sebe vezme formu šípu v zádech.

Chvilí nato na mne někdo vychrstl vědro studené vody. Nenadálý šok znovu zburcoval všechny mé bolesti na pokraj zběsilosti. První, co jsem uviděl, byla voda a krev na podlaze přede mnou. Byla-li všechna ta krev moje, pak to bylo zlé. Ve své omámenosti jsem se snažil přijít na to, koho jiného by asi mohla být. Mysl mi nepracovala zrovna nejlíp. Čas ubíhal jakoby ve skocích. Nade mnou se tyčil Regal, rozlícený a rozcuchaný, a pak najednou seděl ve svém křesle. Uvnitř a vně. Světlo a tma, a opět zase světlo.

Kdosi poklekl vedle mne a znalecky mě ohmatl rukama. Burrich? Ne. To byl jen sen, jakási dávná vzpomínka. Tento muž měl modré oči a nazální výslovnost obyvatele Farrow. "Hodně krvácí, králi Regale. Ale můžeme to zastavit." Kdosi mi zatlačil na čelo. U mých rtů se ocitl pohár zředěného vína, jež mi vyšplíchlo do úst. Zakuckal jsem se. "Vidíte, žije. Pro dnešek bych toho nechal, Vaše Veličenstvo. Pochybuji, že do zítřka bude schopen odpovídat na nějaké otázky. Jen by vám tu omdlel." Uvážlivý názor odborníka. Ať už to byl kdokoli, ten člověk mě znovu narovnal na podlaze a odešel.

Projela mnou křeč. Záchvat měl brzy následovat. Ještě že Will je pryč. Nemyslel jsem si, že bych dokázal své hradby uhájit i během záchvatu.

"Och, odneste ho pryč," řekl znechucený a zklamaný Regal. "Tohleto dnes byla jen ztráta mého času." Nohy křesla zaskřípaly na podlaze, jak Regal vstal. Slyšel jsem zvuky jeho bot na kamenné podlaze, když vycházel z místnosti.

Kdosi mě chňapl pod krkem za košili a s trhnutím mě postavil na nohy. Ani jsem nemohl vykřiknout bolestí. "Ty jedna pitomá sračko," zavrčel na mě. "Hlavně nepojdi. Nemám náladu na pěkných pár ran bičem jenom proto, že by se ti zachtělo pojit."

"To je ale výhrůžka, Verde," posmíval se mu kdosi. "A co mu uděláš, až bude po něm?"

"Sklapni. Zbičují ti hřbet na kost stejně jako mně. Radši ho dostaňme odsud a uklid' me to tu."

Cela. Holá zeď přede mnou. Nechali mě ležet na podlaze, tváří odvrácenou ode dveří. Jaksi to od nich nebylo hezké. Budu se muset sám lopotně přetočit, abych viděl, jestli mi tu nechali nějakou vodu.

Ne. Bylo to příliš namáhavé.

Tak už jdeš?

Já opravdu chci, Nightyes. Ale jen nevím jak.

Changere4. Changere! Můj bratře! Changere.

Copak je?

Byl jsi tak dlouho zticha. Tak už jdeš?

Já že jsem byl... zticha?

Ano. Myslel jsem, že jsi zemřel, aniž ses stačil vydat za mnou. Nemohl jsem tě najít.

Nejspíš záchvat. Nevěděl jsem, že se to stalo. Ale teď jsem přímo tady, Nightyes. Přímou tady.

Tak pojď za mnou. Pospěš si, dříve než zemřeš.

Chvilíčku. Jen se pojistíme.

Snažil jsem se přijít na důvod, proč to neudělat. Věděl jsem, že nějaké existují, ale už jsem si na ně nebyl s to vzpomenout. Changer, nazval mě. Můj vlastní vlk, stejně jako mi šašek či Chade říkali katalyzátor. Nuže. Regalovi nastal čas změn. Poslední věc, kterou jsem mohl udělat, bylo pojistit se, že zemřu dříve, než mě Regal zlomí. Pokud jsem měl jít ke dnu, udělám to sám. Žádné z mých slov do toho nezaplete někoho dalšího. Doufal jsem, že vévodové budou chtít vidět mé tělo.

Trvalo mi dlouho, než jsem zvedl ruku z podlahy k hrudi. Rty jsem měl rozpraskané a oteklé, zuby v dásních mě bolely. Přesto jsem si do úst vsunul manžetu košile a ucítil malinký hrbolek v podobě kuličky v látce. Skousl jsem, jak nejsilněji to šlo, a pak se k tomu přísál. Po chvíli mi ústa zaplavila chuť chovanky. Nebylo to nepříjemné. Jen dráždivé. A jak bylina umrtvovala bolest v mých ústech, mohl jsem rukáv žvýkat silněji. Trochu naivně jsem si dával pozor na dikobrazí osten. Nechtěl jsem, aby se mi zapíchl do rtu.

Opravdu to bolí, když se ti to stane.

Já vím, Nightyes.

Pojď za mnou.

Zkousím to. Dej mi ještě chvilíčku.

Jaké to je, opouštět své tělo? Snažil jsem se to ignorovat, být si vědom sebe pouze jako Nightyese.

Ostrý čich. Vleže na boku jsem přičinlivě žvýkal hroudu sněhu uchycenou mezi pazoury. Ucítil jsem na jazyce chuť sněhu a své vlastní tlapy, jak jsem hryzal a olizoval. Vzhlédl jsem. Nadcházel večer. Brzy bude čas na lov. Vstal jsem a celý se otrásl.

Tak je to správné, povzbuzoval mě Nightyes.

Avšak stále tu bylo to vlákno, ono malinké vědomí ztuhlého a bolavého těla na kamenné podlaze. Pouhé

pomyšlení na ně ho činilo skutečnějším. Projel jím záchvěv, jeho kosti a zuby zadrkotaly. Přicházel znovu záchvat. A tentokrát mohutný.

A najednou to bylo snadné. Tak snadná volba. Opust' to tělo a vejdi tady do toho. Stejně už dost dobře neslouží. Je vsazené v kleci. Není důvod si ho ponechávat. Není vůbec žádný důvod být člověkem.

Tady jsem.

Já vím. Pojďme na lov.

A šli jsme.

12 Vlčí dny

Cvičení koncentrace je jednoduché. Přestaň myslet na to, co chceš dělat. Přestaň myslet na to, co jsi právě udělal. A pak přestaň myslet na to, že jsi právě přestal myslet na tyto věci. Pak objevíš ono Ted', čas, který se prostírá do nekonečna a je vskutku tím jediným časem, který je. A potom, na tomto místě, budeš mít konečně čas být sám sebou.

Lze zakusit úžasnou čistotu života, když jenom lovíte a jíte a spíte. Ostatně nikdo vlastně nepotřebuje víc než to. Běhali jsme sami, my, totiž vlk, a nechybělo nám zhora nic. Netoužili jsme po zvěřině, když se nám zrovna nabídl králík, ani jsme neupírali zbytky krkavců, kteří se na ně slétli. Občas jsme si vzpomenuli na odlišný čas a odlišný způsob žití. Když k tomu došlo, přemýšleli jsme, co na tom bylo tak důležitého. Nezabýjeli jsme naprosto nic, co bychom nemohli spořádat, a nežrali jsme nic, co bychom nemohli zabít. Soumrak a jítro byly nejlepšími obdobími na lov a ostatní doby byly zase dobré k spánku. Jinak čas neměl žádný význam.

Pro vlky, stejně jako pro psy, je život kratší, měříte-li ho podle počtu dní a návratu ročních období. Ale již za dva roky vlče dělá všechno to, co člověk za dvacet let. Dosáhne maxima své síly a velikosti a učí se všemu, co je třeba umět jako lovec, jako druh či jako vůdce smečky. Svíčka jeho života hoří rychleji a jasněji než lidská. Za deset let zvládne vše, co zvládne člověk za pětkrát či šestkrát delší dobu. Jeden rok vlkovi uběhne asi jako deset let člověku. Čas není skoupý, když se žije v ustavičném nyní.

A tak jsme poznali noci a dny, hlad a nasycení. Kruté radosti a překvapení. Chytíme myš, vyhodíme si ji do výše a v letu ji zhltneme. Tak dobré. Vyplašíme králíka, honíme ho, zatímco před námi uskakuje a krouží, tu natáhneme krok a máme ho, až sníh a chlupy lítají. Jedním trhnutím mu zlomíme vaz a pak nenuceně hodujeme, rozpáříme mu břicho a čmoucháme v horkých vnitřnostech, a pak tlusté maso z jeho půlek a zlehka křupající páteř. Nasycení a spánek. A probudíme se a znovu na lov.

Honíme se za smou na zamrzlém rybníce, víme, že takový úlovek se nám nemůže podařit, ale máme radost z lovu. Vtom se propadne ledem a my kroužíme a kroužíme, donekonečna kroužíme, zatímco ona tluče kopýtky o led, až se nakonec vyškrábe ven, příliš vyčerpaná, aby unikla zubům, které jí trhají šlachy, tesákům, které se jí zatínají do hrdla. Hodujeme do přesycení, ne jednou, ale nadvakrát z těla mrtvoly. Přichází bouře s plískanicí, která nás zahání do doupěte. V poklidu si chrupkáme, stulení do klubička, zatímco venku před doupětem vítr smetá zmrzlý déšť a potom sníh. Probouzí nás bledá záře prosvítající vrstvou sněhu. Vyhrabeme se ven, abychom se nadýchali chladného jasného dne, který už pomalu končí. Na srně je ještě stále maso, doruda zmrzlé a sladké, čeká, až bude vyhrabáno ze sněhu. Co může být milejší než vědět o mase, které na vás čeká?

Pojďte.

Zarazíme se. Ne, maso čeká. Klušeme dál.

No tak pojd'te. Pojd'te za mnou. Mám pro vás maso.

My už maso máme. A blíž.

Nighteyesi. Changere. Srdce smečky vás volá.

Opět se zastavíme. Celí se ořepeme. Tohle nám není příjemné. A co je pro nás Srdce smečky? On není smečka. Nutí nás. Táhle to maso je blíž. Je rozhodnuto. Jdeme ke břehu rybníka. Tady. Někde tady.

Ach. Prohrabáváme se k ní čerstvě napadeným sněhem. Přilétají vrány, aby nás sledovaly, čekají, až skončíme.

Nighteyesi. Changere. Pojd'te. No tak pojd'te. Brzy bude pozdě.

Maso je zmrzlé — hodně křupavé a rudé. Natáčíme hlavu, abychom ho zadními zuby uhryzli od kosti. Jedna vrána slétá níž, přistává na sněhu poblíž. Hop, hop. Natahuje hlavu. Z legrace se po ní vrháme, nutíme ji znovu vzlétnout. Naše maso, tady to všechno. Dny a noci ve znamení masa.

Pojďte. Prosím. Tak pojd'te. Prosím. Pospěšte si přece, no tak, pojd'te. Vraťte se k nám. Potřebujeme vás. Pojd'te. Pojd'te.

Neustává. Sklápíme uši, ale stále ho slyšíme, pojd'te, pojd'te, pojd'te. Svým kňouráním nás okrádá o potěšení z masa. Stačí. Prozatím jsme se nasytili dost. Půjdem, jen abychom ho umlčeli.

Dobře. Tak je to dobře. Pojd'te za mnou, pojd'te za mnou.

Vyrazíme, klušeme houstnoucí temnotou. Náhle se před námi vztyčí králík a peláší sněhem pryč. Jdeme? Ne. Břícho je plné. Klušeme dál. Křížíme lidskou stezku, pustý volný pruh pod noční oblohou. Rychle se přes ni mihneme a zaběhneme do lesa, který ji lemuje.

Pojd'te za mnou. Tak pojd'te. Nighteyesi. Changere. Volám vás. Pojd'te za mnou.

Les končí. Pod námi je vymýcené úbočí a za ním rovné holé prostranství, jež pod nočním nebem nenabízí útočiště. Příliš otevřené. Chrupavý sníh je beze stop, ale na úpatí kopce jsou lidé. Dva. Srdce smečky kope, zatímco druhý přihlíží. Srdce smečky kope rychle a ztěžka. Od úst mu stoupá pára do mrazivé noci. Ten druhý má světlo, příliš jasné světlo, jež oslňuje zrak, takže není pořádně vidět.

Pojd'te, říká. Pojd'te.

Skáče do díry, kterou vykopal. Na čistém sněhu je vidět černá zem, zmrzlé kusy na hromadě. Přistává s žuchnutím, jako když jelení parohy zaduní o strom. Shýbá se a je slyšet trhavý zvuk. Používá nástroj, který duní a trhá. Sedáme si a sledujeme ho, ovíjíme si ocas kolem těla, abychom si zahřáli přední tlapy. Co to má společného s námi? Jsme nasycení, mohli bychom si jít schrupnout. Pojednou k nám uprostřed noci zvedá zrak.

Počkejte. Ještě chvíli. Počkejte.

Zavrčí na toho druhého a ten mu posvítí do díry. Srdce smečky ohýbá hřbet a druhý se natahuje, aby mu pomohl. Vytahují cosi z díry. Při tom pachu se nám naježí chlupy. Otáčíme se, vyskočíme, dáváme se na útěk, otáčíme se, nemůžeme utéci. Je tu strach, nebezpečí, hrozba bolesti, osamělosti, konce.

Pojd'te, pojd'te sem dolů za námi, pojd'te dolů. Ted' vás potřebujeme. Je čas.

Tohle není čas. Čas je vždy, všude. Potřebujete nás, ale my možná nechceme být potřebováni. Máme maso a teplé místo na spaní, a ještě více masa na jindy. S plným břichem v teplém doupěti, co jiného lze ještě potřebovat? Ale přesto. Půjdem blíž. Očicháme si to, podíváme se, co nás to tak děsí a zároveň vábí. S břichem na sněhu a se spuštěným ocasem kloužeme dolů po úbočí.

Srdce smečky sedí ve sněhu a drží to. Toho druhého posílá pohybem pryč a on ustupuje vzad, vzad, vzad a odnáší s sebou to ostré bolestivé světlo. Blížíme se. Kopec je už za námi, holý a bez útočiště. Je to pěkný kus cesty zpátky do úkrytu, pokud se ocitneme v ohrožení. Nic se však nehýbe. Je tu jen Srdce smečky a to, co drží. Je to cítit zaschlou krví. Třeše s tím, jako by si chtěl vyrvat kus masa. Pak to tře, hýbe rukama, jako když fenka zuby prohledává štěně, aby ho zbavila blech. Známe ten pach. Jdeme blíž. Ještě blíž. Už je to jen skok.

Co chceš? ptáme se ho.

Pojd' zpátky. Přišli jsme.

Pojd' zpátky sem. Changere. Je neodbytný. Pojd' zpátky do toho. Zvedá paži a drží ve výši ruku.

Ukazuje hlavu klátící se na ramenou. Otáčí tou hlavou, aby nám ukázal tvář. Neznáme ji.

Do toho?

Do toho. Je tvoje, Changere.

Odporně páchne. Je to zkažené maso, tak ho nechceme. U rybníka je lepší maso než tohle.

Pojd' sem. Pojd' blíž.

Tohle se nám moc nezamlouvá. Nepůjdem blíž. Dívá se na nás a svírá nás v zajetí svých očí. Posunuje se kousek po kousku k nám a táhne to s sebou. Klátí se mu to v ruku.

Klid. Klid. Tohle je tvoje, Changere. Pojd' blíž.

Vrčíme, avšak on neuhýbá pohledem. Krčíme se, ocas na břicho, chceme pryč, ale on je příliš silný. Bere tu ruku a klade nám ji na hlavu. Drží nás za kůži na zátylku, aby nás uklidnil.

Pojd' zpátky. Musíš jít zpátky. Je tak neodbytný.

Skrčíme se k zemi, hrabeme pazoury po zasněžené zemi. Vyhazujeme hřbet, snažíme se mu vytrhnout, bojujeme o jediný krok vzad. Stále nás drží za kůži na zátylku. Sbíráme síly, abychom se otočili a vyrvali se mu.

Nech ho jít, Nighteyes. Není tvůj. Náznak vyceněných zubů v těchto slovech, jeho oči na nás hledí příliš tvrdě.

Není ani tvůj, říká Nighteyes.

Čí tedy jsem?

Okamžik váhání, balancování mezi dvěma světy, dvěma skutečnostmi, dvěma těly. A pak se vlk otáčí a prchá, ocas stažený, přes sněhovou pláň, běží pryč sám, pryč od vši té cizoty. Na vrcholu kopce se zastaví, vztyčí čumák k nebi a zavyje. Zavyje nad nespravedlností toho všeho.

Nemám žádné vzpomínky na ten zamrzlý hřbitov, které by byly moje. Je to jen jakýsi sen. Byl jsem strašlivě prochladlý, ztuhlý a syrová chuť brandy mě pálila nejen v ústech, ale po celém těle. Burrich a Chade mi ne a ne dát pokoj. Nestarali se o to, jakou bolest mi působí, jen mi pořád třeli ruce a nohy, bez ohledu na staré pohmožděniny a na strupy na mých pažích. A pokaždé, když jsem zavřel oči, mě Burrich popadl a zatřásl mnou jako kusem hadru. "Zůstaň se mnou, Fitzi," říkal pořád. "Zůstaň se mnou, zůstaň se mnou. No tak, hochu. Ty nejsi mrtvý. Ty nejsi mrtvý." Pak mne k sobě náhle přivinul, jeho vousy mě píchaly do obličeje a jeho horké slzy mi kanuly na líce. Kolébal se mnou vpřed a vzad, vpřed a vzad, jak tam seděl ve sněhu, na okraji mého hrobu. "Ty nejsi mrtvý, synu. Ty nejsi mrtvý."

Epilog

Burrich to slyšel od své babičky, když mu vyprávěla jednu pohádku. Pohádku o ženě znalé Moudrosti, která dokázala opustit na den či na dva své tělo a pak se do něho vrátit. A Burrich to vyprávěl Chadeovi a Chade namíchal jedy, které mě přivedou na pokraj smrti. Řekli mi, že jsem nezemřel, že mě tělo pouze zpomalilo své pochody, takže to vypadalo, že jsem po smrti.

Já tomu nevěřím.

A tak jsem žil znovu v lidském těle. Ačkoli mi pár dní a nějakou dobu trvalo, než jsem se rozpomněl na to, že jsem býval člověkem. A občas o tom stále pochybuji.

Nepokračoval jsem ve svém dřívějším životě. Můj život osoby FitzChivalryho ležel v dýmajících ruinách za mnou. Na celém světě pouze Burrich a Chade věděli, že jsem nezemřel. Z těch, kteří mne znali, na mě jen málo lidí vzpomínalo s úsměvem na rtech. Regal mě zabil v každém ohledu, který mne zosobňoval jako člověka. Kdybych se představil někomu z těch, kteří mne milovali, kdybych před nimi stanul v lidském těle, byl by to pro ně toliko důkaz oné magie, kterou jsem se poskrvil.

Zemřel jsem ve své cele asi za den či za dva po posledním bití. Vévodově byli mou smrtí rozlíceni, ale Regal měl po ruce dost svědků a důkazů mého spojení s Moudrostí, aby si v jejich očích zachoval tvář.

Věřím, že jeho strážce uchránilo před bičováním právě jejich svědectví, že jsem na Willa zaútočil Moudrostí a že proto zůstal tak dlouho upoután na lůžku. Říkali, že mě museli zbít, aby ho dostali z područí mé Moudrosti. Tváří v tvář tolika svědkům mě vévodové nejen opustili, ale svědčili i při Regalově korunovaci a jmenování lorda Brighta správcem Buckkeepu a celého pobřeží Bucku. Patience si vyprosila, aby mé tělo nespálili, nýbrž aby ho pohřbili celé. Také Lady Grace se za mě přimlouvala, dlužno říci, že k velkému znechucení svého chotě. Jedině tyhle dvě ženy stály při mně, navzdory Regalovým důkazům o mém poskrvnění Moudrostí. Nemyslím si však, že mě vydal z nějakého ohledu k nim, ale zkrátka proto, že svou předčasnou smrtí jsem mu zkazil představení, které by skýtalo mé oběšení a spálení. Když byl takto připraven o možnost dokonalé pomsty, prostě o mě ztratil zájem. Opustil Buckkeep a odjel na vnitrozemský TradeFord. Patience si vyžádala mé tělo, aby mě mohla pohřbit.

Do takového života mě Burrich probudil, do života, ve kterém už pro mě vůbec nic nezbyvalo. Nic kromě mého krále. Šest vévodství se mělo v příštích měsících rozpadnout, nájezdníci se takřka podle libosti měli zmocnit našich přístavů, naši lidé byli vyháněni ze svých domovů nebo odvlékáni do otroctví, zatímco jejich obydlí okupovali ostrované. Vykování se hojně rozmáhalo. Avšak já, tak jako to udělal můj princ Verity, jsem se k tomu všemu otočil zády a zamířil do vnitrozemí. Jenže on šel, aby se stal

králem, zatímco já šel za svou královnou, hledaje svého krále. Nastaly těžké časy. Přesto ještě teď, když na mne bolest ztěžka doléhá a žádná z bylin není s to zapudit palčivá muka, zamyslím-li se nad tělem, jež vězní mého ducha, vzpomínám na ty dny, kdy jsem byl vlkem, a není to pro mne jen pár dní, ale celé životní období. Ty vzpomínky jsou pro mne zdrojem určité útěchy, ale i pokušení. Pojď, zalovíme si spolu, slyším šeptající výzvu ve svém srdci. Nech tu bolest za sebou, ať tvůj život zase patří tobě. Existuje místo, kde veškerý čas je nyní a všechny volby jsou prosté a vždycky tvé vlastní.

Vlci žádné krále nemají.

Farseer: Kniha druhá svazek 3

Robin Hobb Očima vlka

Z anglického originálu

THE FARSEER: - Book Two

ROYAL ASSASSIN - Volume Three

vydaného firmou Bantam Books, A Division of Bantam Doubleday

Dell Publishing Group, Inc" 1540 Broadway,

New York, NY 10036, USA v roce 1996

přeložil Jan Kozák

Vydáno v nakladatelství NÁVRAT

Vydal Radomír Suchánek,

ul. Kosmonautů 2, Brno,

jako svou 786 . publikaci v roce 2002

První vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod

Doporučená cena včetně DPH 199 Kč

ISBN 80-7174-472-7